ΣΩMIZNTAT

ßëéïí, ðåôñïýðïëç, áã. áíÜñãõñïé ìÜñôçò 06

13

σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:
να τολμάς να δίνεις προς τα έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν χέρι
με χέρι στη
Ρωσία και στη
μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

τεύχος 13

de te fabula narratur_____4-8

24χ30χ4_____8-11

με αφορμή την υπόθεση των Γ.Καλαϊτζίδη, Π.Καρασαρίνη, Π.Ασπιώτη_____12-13

για τον αγώνα των εργατριών της sex form _____14-17

για τον αγώνα στη χωματερή των Άνω Λιοσίων_____18-21

φτερωτές ανασφάλειες_____22-23

δίκη του αιώνα (μέρος δεύτερον)___24-26

ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου_____27-29

Νέα Ορλεάνη και τυφώνας Κατρίνα___30

ένθετο για την εξέγερση στα γαλλικά γκέτο_____31-44

για την καταναγκαστική πορνεία___45-49

υπόθεση Ζελίν_____50-51

ούτε μία ώρα στο στρατό_____52

καμένες κάμερες_____53

νέα από το δρόμο_____54-61

μηνύματα_____62

/μέσα στη νύχτα μπαμ, μπαμ, μπαμ/__63

...πύριο στη μάχη να με σκεφτείς

Τον Απρίλιο του 1981, η Λαϊκή Επαναστατική Πρωτοβουλία, μια από της "μικρές" οργανώσεις που ασκούσαν ένοπλη αντίσταση στο μεταπολιτευτικό καθεστώς, ανέλαβε την ευθύνη για τον εμπρησμό του αυτοκινήτου του κλινικάρχη-γυναικολόγου Σ. Ι. Σκληρού στα Ν. Λιόσια, όπου βρίσκεται ακόμη και σήμερα η κλινική του. Στην προκήρυξη της ανέφερε: "*Οι γυναικολόγοι, εκμεταλλευόμενοι την κρατική και θρησκευτική απαγόρευση των εκτρώσεων, θησαυρίζουν σε βάρος των εργαζομένων ζητώντας τους 20 μεροκάματα το λιγότερο για μια έκτρωση και 30 χιλιάδες για έναν τοκετό. Θύματα διπλής καταπίεσης σε αυτή την κοινωνία, οι γυναίκες είναι αναγκασμένες να υποστούν μια φορά ακόμη την ηθική και σωματική τους εξαθλίωση*". Οι εκτρώσεις γίνονταν τότε σε απόκεντρες ιδιωτικές κλινικές όπως αυτή των Λιοσίων, από γιατρούς που τις διεκπαιραίωναν κάτω από άθλιες συνθήκες υγιεινής και ιατρικής φροντίδας, πάνω στις "φτωχές πλην όμως ανήθικες προλετάριες". Δεν ήταν λίγες οι φορές που κοπέλες (οι περισσότερες τσιγγάνες) είχαν πεθάνει κατά την διάρκεια της επέμβασης είτε είχαν υποστεί σοβαρές βλάβες στην υγεία τους.

Σε ένα μικρό κάθετο στενό στην Αγ. Φανουρίου, βρίσκεται από τον καιρό της χούντας το εκκλησιαστικό ορφανοτροφείο θηλέων "η Αγία Τριάδα". Μέσα εκεί, οι μοναχές, ασκούν το φιλανθρωπικό τους έργο πάνω σε μικρά κορίτσια που ζουν έγκλειστα, επιβάλλοντάς τους μοναστική ζωή που μεταφράζεται σε ολοήμερες προσευχές και εργασίες. Οι κοπέλες παρακολουθούν τα μαθήματα του δημοτικού στα δημόσια σχολεία της περιοχής και όσες "επιμένουν" συνεχίζουν στο γυμνάσιο-λύκειο, αλλά αυτές είναι ελάχιστες. Το μέλλον τους συνοψίζεται ως εξής: ή θα "αφιερωθούν" και θα πάνε σε μοναστήρι ως καλόγριες ή θα παντρευτούν κάποιον από τους θεοσεβείς και καθωσπρέπει κυρίους (συνήθως ηλικιωμένους), που στηρίζουν το ίδρυμα με τις δωρεές και την παρουσία τους στις δραστηριότητές του. Οι μεσαιωνικοί καταναγκασμοί και το χυδαίο παζάρι αγοροπωλησίας εις βάρος των κοριτσιών, είναι αλήθεια πως δεν απασχόλησε ποτέ τη γειτονιά, δεν έθιξε ποτέ την ευαισθησία των ήσυχων συμπολιτών μας, πόσο μάλλον των εκλεγμένων εκπροσώπων τους.

Στις 8 Μαρτίου (ημέρα της γυναίκας) του 1993, αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από τις περιοχές μας, προχώρησαν σε ολιγόωρη κατάληψη του πορνοσινεμά "Άντινέα" στη λεωφόρο Λιοσίων. Διέκοψαν τη λειτουργία του, έστησαν μικροφωνική στην είσοδό του και μοίρασαν κείμενα στα διερχόμενα αυτοκίνητα και τους περαστικούς, με πρόταγμά τους "το σαμποτάρισμα της χυδαιότητας των επετείων όπως αυτή της γυναίκας", προτάσσοντας τη γυναικεία αλλά και τη συνολική κοινωνική απελευθέρωση. Ακολούθησε, συγκέντρωση και προβολή ταινίας για το γυναικείο ζήτημα. Σήμερα το τσοντάδικο έχει μετατραπεί σε μαγαζί- συναυλιακό χώρο που φιλοξενεί γνωστά εναλλακτικά συγκροτήματα, εγχώρια ή του εξωτερικού και συχνά πυκνά διοργανώνει καλτ εκδηλώσεις αφιερωμένες στον Γκουσγκούνη και το "λαό της τσόντας".

Στις 8 του Γενάρη που μας πέρασε, στη διασταύρωση των οδών Αγ. Νικολάου και Άρτης στο Ίλιον, στη μία η ώρα το βράδυ δολοφονήθηκε με καραμπίνα η Αθηνά Παρθένη από τον Ηλία Αλεξανδρόπουλο. Όπως έγινε γνωστό, δράστης και θύμα διατηρούσαν σχέση η οποία είχε τελειώσει πριν από έξι μήνες περίπου. Ο δράστης επέμενε να επανασυνδεθούν και πολλές φορές είχε απειλήσει την κοπέλα, η οποία μάλιστα είχε υποβάλλει καταγγελία σε βάρος του, στο Α.Τ Ιλίου.

Στις 31 Ιανουαρίου, μια ηλικιωμένη γυναίκα με βαριές σωματικές βλάβες από το σύζυγο της, κατέφυγε στο αστυνομικό τμήμα των Αγίων Αναργύρων. Η γυναίκα ήταν χτυπημένη άσχημα και ο σύζυγός της την είχε ακολουθήσει μέχρι το τμήμα και την παραμόνευε για να βγει. Παρ΄ όλα αυτά, οι αστυνομικοί αρνήθηκαν να τη βοηθήσουν όπως και να τον συλλάβουν γιατί "έπρεπε πρώτα να κατατεθεί μήνυση" και παρέπεμψαν την τραυματισμένη γυναίκα στον εισαγγελέα, θέλοντας να την ξεφορτωθούν. Η ίδια όμως πήγε στην εισαγγελέα Μ.Κ, η οποία κάλεσε ασθενοφόρο και ακολούθως έδωσε εντολή "*να συλληφθεί ο σύζυγος της παθούσης καθώς και να ελεγχθούν οι αστυνομικοί για πλημμελή συμπεριφορά*". Λίγες μέρες μετά καλέστηκε από γυναικείες οργανώσεις συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το αστυνομικό τμήμα και ακολούθησε μικρή πορεία στην κεντρική πλατεία των Αγ. Αναργύρων.

Λίπλα στο εν λόγω τμήμα, στη λεωφόρο Δημοκρατίας, έχει ανοίξει εδώ και ένα χρόνο περίπου, πλυντήριο αυτοκινήτων (carwash) αμερικανικών προδιαγραφών. Η ιδιαιτερότητά του έγκειται στο εξής: ντόπιες ή μετανάστριες που ζουν στις περιοχές μας, πλένουν τα αυτοκίνητα παρουσία των πελατών, δίνοντάς τους την ευκαιρία να απολαύσουν τις θηλυκές παρουσίες να "κινούνται" και να περιποιούνται με ζήλο το αγαπημένο τους αυτοκίνητο.

Είναι και τα "μπαρ με γυναίκες" από το ανατολικό μπλοκ, που έχουν πληθύνει υπέρμετρα τα τελευταία χρόνια και γεμίζουν τις γειτονιές και τα απόμερα στενά. Πίσω από τα φιμέ τους τζάμια, πωλείται γυναικεία "συντροφιά" προς εκτόνωση των ξαναμμένων ελληναράδων. Και δεν ξενίζουν κανέναν. Συνηθίζουν τα μάτια, μαθαίνουν οι αισθήσεις, να εκλογικεύουν τη βαρβαρότητα, να τη δέχονται ως φυσική, έτσι όπως την έχουν μάθει από μικρές ηλικίες. "Αυτή είναι η θέση της γυναίκας, υποδεέστερη από τη θέση του άνδρα", τη στοιχειοθετούν χιλιάδες ορατές ή αόρατες καθημερινές διακρίσεις.

Μέσα σε αυτήν την πραγματικότητα υπάρχουν ρόλοι για όλες και για όλους, αρκεί να μη θίγουν τις δομές και την ουσία της ανισότητας, να μην κλονίζουν το πατριαρχικό οικοδόμημα αυτού του κόσμου. Υπάρχουν όμως και ρωγμές, άνθρωποι και συνειδήσεις που ασφυκτιούν μέσα στο υπάρχον, που αναγνωρίζουν, συνδέουν, αποκωδικοποιούν, βιώνουν και συνειδητοποιούν την καταπίεση. Που αρθρώνουν και ορθώνουν αρνήσεις, που επεξεργάζονται επιθέσεις και ανατροπές, που δίνουν μάχες για να απελευθερώσουν και να απελευθερωθούν, μέσα σε ένα καθημερινό πόλεμο που φαντάζει -θελημένα ή μη- αόρατος για πολλούς.

(με αφορμή μια ακόμη "γιορτή της γυναίκας" που δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να επικυρώνει την καταπίεσή της)

ΓΙΑ ΣΈΝΑ ΜΙΛΆΕΙ ΑΥΤΉ Η ΙΣΤΟΡΊΑ

de te fabula narratur

σχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

οι μακάκοι & οι νενέκοι

η ζωολογία στην υπηρεσία του Μεγάλου Αδερφού

ΔéáâÜóáìå óôçí "çìåñçóßá" óôéò 4 öëåâÜñç ãéá ìéá åðéóôçìïíéêÞ Ýñåõíá áìåñéêÜíùí åðéóôçìüíùí áíáöïñéêÜ ìå ôç ëåéïõñãßá "óõóôçìÜôùí åðéÞñçóçò" óôéò êïéíùíßåò ôùí ìáëÜêùí (åßäïò ðéèÞêïõ). ÁíÜìåóá óôá Üëëá ïé åñåõíçôÝò ïõóéáóôéêÜ "áðïäåßêíõáí" ôç "öõóéêüôçôá" ôçò áóõôßüìåõóçò (áðü ôá éó÷õñüôåñá áñóåíéêÜ), ôï ðùò áõôÞ Ýêáíå "êïéíùíéêüôåñá" ôá ìÝëç ôçò ïìÜäáò, ôá ïðïßá Ýöôáíáí óå óçìåßï *"íá ðáßæïõí êáé íá êáëëùðßæïíôáé ðåñéóóüôåñï áðü ôá ìÝëç ìéáò Üëëçò ïìÜäáò üðïõ ôá éó÷õñÜ áñóåíéêÜ åîÝëéðáí"* êé Üëëá ôÝôïéá åðéóôçìïíéêÜ êáé åõñçÜåá. Ç áðüöáíóç áõôÞ ôçò Ýñåõíáò åßíáé åíäåéêôéêÞ: *"ç ìåëÝôç ìáò êáôáäåéêíýåé üôé ç áóôõíüìåõóç áóêåß ìéá óõóôçìáôéêÞ åðßäñáóç óôçí êïéíùíéêÞ ïñãÜíùóç êáé óôïí ôñüðï ðïõ ôá ìÝëç ôçò ïìÜäáò êôßæïõí äßêôõá"*, "...áðïôåëåß óôïéó÷åßï åðéßùóçò êáé éóïññïðßáò". ÂÝâáéá ïé ëïãéêÉò áíáãùãÉò ôùí óõíôáêôþí ôïõ Ünèåñïõ êáé ôùí åðéóôçìïíùí äåí óôáìáôïýí óôçí êïéíùíßá ôùí ìáêÜêùí áëëÜ ðåéóÝñ÷ïíôáé êáé óôçí áíèñþðéíç. ÓõíïðôéêÜ ëïéðüí ôá óõóôÞìáôá åðéóÞñçóçò êáé áóôõíüìåõóçò äåí åßíáé êïéíùíéêÉò äéáäéêáóßåò ôùí åõáéóèçóéþí êáé áóôõíüìåõóçò äåí åßíáé åñãáëåßá, ôá îåðïõëçìÝíá óõíäéáÜôá åéóðñÜôôïõí ôçí ðåñáîßá ôçò äéÜ÷ôçò äõóáñÝóêåéáò (êé üðùò ëÝíå ïé ßäéïéïé åñãáôïðåðóÝñåò "åßíáé ç ôåëåõôáßá åõêáéñßá ãéá ôçí êïéíùíéêÞ åðéâßùóç ôïõ óõíäéêáëéóìïý").

Ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ ïé áñéèìïß ôùí ìåëþí ìåãáëþíïõí, ï âáèìüò áðáßáò ôïõ êñáôéêïäßáéôïõ óõíäéêáëéóìïý áõîÜíåôáé ìå ðåñãáâéáðëÜóéï ñõèìü. Äåí ðñüêåéôáé áðëÜ ãéá ìéá ôáîéêÞ "ó÷éæïõñÝíåéá" áõôþí ðïõ âéþíïõí ôï ìéóèùôû åêâéáóìü óôï ðåôóß ôïõò. Åßíáé üôé ôá óõíäéêÜôá óõíå÷æïõí (êáé åëðßæïõí ðùò èá óõíå÷ßóïõí) íá ìïíïðùëïýí ôï êïéíùíéêü åíäéáóÝñïí ãýñù áðü ôéò åñãáôéêÉò äéåâäéêÞóåéò. Ç ÷åéñáãùãçóç êáé ôá îåðïõëÞìáôá, ðñïóðáñíïýíôáé áðü ôïõò ìéóèùôïýò óôï âáèìü ðïõ áõôÜ ôåëéêÜ, äåí åßíáé ðáñÜ ç ìïíáäéêÞ ôïõò "ëýóç" ãéá ôç äéåêðåñáßùóç ôïõ "Ünìåóïõ óõìÝñïíôüìï" ôïõò.

Ç äñÜóç åíÜíôéá óôï ìéóèùôû åêâéáóìü äåí ìðïñåß íá ðñïóðáñíÜåé áõôÞí ôçí ôáíéêÞ "ó÷éæïõñÝíåéá". Óôï âáèìü ðïõ ç åðÝäóç ôùí äöáíôéêþí áãñéåýåé, ï ñüëïò ôùí åñãáôïðáôÝñùí èá áõîÜíåôáé, åêôïíþíïíôáò ôçí êïéíùíéêÞ äõóáñÝóêåéá. Óôéò ìÝñåò ðïõ Ýñ÷ïíôáé èá ôïõò âñßóêïõìå äéáñêþò ìðñïóôÚ ìáò. Êáé åêåß ðñÝðåé íá Ý÷ïõìå áêïíéóìÝíåò ôéò áðáíôÞóåéò ìáò. Íá ìçí ôïõò äþóïõìå ïýôå ôçí ôåëåõôáßá åõêáéñßá.

ταξικές ανασφάλειες

Ãéáôß åðéóôñÝöïõí ôá ÷áìüãåëá óôá ÷åßëç ôùí åñãáôïðáôÝñùí; Óõìöùíá ìå ôá åðßóçìá óôïé÷åßá ðïõ ðáñïõóßáóå ôï åðéóôçìïíéêü éíóôéôïýôï ôçò ÃÓÅÅ, ððÜñ÷ïõí ìåãÜëåò áõîçôéêÉò ôÜóåéò óõììåôï÷éêüôçôáò ôùí åñãáæïìÉíùí óôéò åêëïãéêÉò äéáäéêáóßåò ôùí ïìïóðïíäéþí êáé ôùí åñãáôéêþí êÉíôñùí (ìå Ýíá ìÉóï üñï áýîçóçò ôùí ìåëþí óôï 15% ðáíåëéäéêÜ). ÌÉóá óå Ýíá êëßìá êïéíùíéêÞò áíáöÜëåéáò êáé áõîáíüìåíçò áðþëåéáò èÉóåùí åñãáóßáò, ôá îåðïõëçìÉíá óõíäéêÜôá åéóðñÜôôïõí ôçí ðåñáîßá ôçò äéÜ÷ôçò äõóáñÉóêåéáò (êé üðùò ëÉíå ïé ßäéïéïé åñãáôïðåðóÉñåò "åßíáé ç ôåëåõôáßá åõêáéñßá ãéá ôçí êïéíùíéêÞ åðéâßùóç ôïõ óõíäéêáëéóìïý").

αβάδιστα...

Ç áããåëßá áõôÞ âñÉèçêå óôç ÷ñõóÞ åõêáéñßá êáé æçôÜåé õãéÞ ðåéñáìáüüæùá. Ïé ððåýèõíïé ôïõ ðñïãñÜììáôïò óßãïõñá èá Ý÷ïõí ôï áêëïíçôï åðé÷åßçìá ðùò áðåõèýíïíôáé óå åíÞëéêåò ôùò áðåõèýíïíôáé ôá åñãáóôÉñéá ôçò ÅõñùðáúêÉò Ïìïóπονδίας Áõôïêéíήôùí. Ïé ïäçãßåò áõôÉò äßíïõí ôçí åíôüôçôá óôá ôïðéêÉ ðñüâëçìá êáé äåí áíáöÉñïíôáé ôïõëÁ÷éóôïí óôçí áíÉãêç ôùí áõôïêéíÉôùí. Ôá ôåëåõôáßá ôçò äéáêçñýêùóçò ôçò Åõñùðáúêßò Åðéôñïπής Áõôïêéíήôùí áíáöÉñïíôáé óôçí áíÉãêç ôùí áõôïêéíÉôùí ôùí ðïëéôïêïõéêÉí äõíÁôïôÉôùí êáé ôçò äéáôÉñçóçò ôçò äçìïóßáò äéáôÉñçóçò ôçò ðåñéâÁëëïíôéêÉò áíÉãêçò. Ôá ôåëåõôáßá ôçò äéáêçñýêùóçò ôçò Åõñùðáúêßò Åðéôñïπής Áõôïêéíήôùí áíáöÉñïíôáé óôçí áíÉãêç ôùí áõôïêéíÉôùí ôùí áíáðçñùôéêÉí äõíÁôïôÉôùí êáé

στο βάθος κήπος
(και πυρηνικά)

Τί åßíáé üëç áõôÞ ç ïéêïëïãßæïõóá ðñåìïýñá ðïõ Ý÷åé ðéÜóåé ôïõò äõôéêïýò çååìüíåò (ìå áðïêïñýöùìá ôéò äçëþóéò ôïõ ðëáíçôÜñ÷ç ãéá áðåîÜñôçóç ôùí ÇÐÁ áðü ôï ðåôñÝëáéï, óôéò áñ÷Ýò ÖëåâÜñç), ôéò åöçìåñßäåò, áêüìá êáé ôéò ðåôñåëáíêÝò åôáéñßåò íá ìéëïýí ãéá ôçí áíÜãêç óôñïöÞ óå "åíáëëáêôéêÝò ìïñöÝò åíÝñãåéáò"; ÌÞðùò å÷áìå ðáñåîçãÞóåé ôçí áðïôåëåóìáôéêüôçôá ôçò Greenpeace;

Ç áëÞèåéá êñýâåôáé áëëïý. Äåí åßíáé æÞôçìá ðïõ áããßæåé ôçí êáôáóôñïöÞ ôïõ ðåñéâÜëëïíôïò áðü ôïí åðåëáýíïíôá êáðéóáëéóìü. Åßíáé æÞôçìá åðéâßùóçò ôïõ êõñßáñ÷ïõ ìïíôÝëïõ. Ç åíÝñãåéá (êáé ïé áðáéôýìåíïé ðüñïé ôçò) ôßèïíôáé ðëÝïí óå ðñïôåñáéüôçôá êáé äéáíèåíôéóôéêÝò áðü ôç ñÝïõóá êõñéáñ÷éêÞ ïñïëïãßá, **ìå üñïõò ðëåìéêýò.** Êáíåßò ðëÝïí äå ìéëÜåé ãéá ôçí åíÝñãåéá ÷ùñßò íá ìéëÞóåé ãéá "åíåñãåéáêÞ áóöÜëåéá" êáé "óôñáôçãéêÜ áðïèÝìáôá". Ï áñìüäéïò åõñùðáßïò åßôñïðïò Ðßìðáëãêò ôï îåêéáéáñßæåé: "ïé óôü÷ïé åßíáé ôñåéò: áíôáãùíéóìüò, äéáôÞñçóç êáé åîáóöÜëéóç ôçò ðñïóöïñÜò" (åöçì. çìåñçóßá 4/2/06). Åéá íá óôíå÷ßóåé ëßãï ðéï êÜôù ëÝãïíôáò ðùò åðéäéþêåé íá êáôáóôÞóåé ôçí åíåñãåéáêÞ áóöÜëåéá "ü÷çìá ôùí äéåìíþí ó÷Ýóåùí ôçò ÅÅ".

Ç ñçôïñßá ãéá ðñÜóéíç åíÝñãåéá äåí åßíáé ðáñÜ ðáñáìýèé ãéá ôá áõôéÜ ôùí ðñùôïêïóìéêþí ðõçêüùí. ÕðÜñ÷åé ìéá äéáñêÞò ÷åéñáãþãçóç ôùí ðñùôïêïóìéêþí, óôï íá ðåéóôïýí üôé ìðïñïýí íá ÷Üóïõí ôá "ðñïíüìéÜ" ôïõò, ÷ùñßò ôçí áðáñáßôçôç åíåñãåéáêÞ ðïëéôéêÞ ìå üëåò ôéò óõíéóôáìÝíåò: ðïëéôéêÝò, óôñáôéùôéêÝò, ðåñéâáëëïíôéêÝò. Ç ðñüóöáôç êñßóç ìå ôï ñùóï-ïõêñáíéêüù öõóéêüù áÝñéï (ðÝñá áðü ôéò ãåùðïëéôéêÝò ôçò ðñïåêÜóåéò êáé ôïõò áíôáãùíéóìïýò) êáé ç ÷åéñáãþãçóç ôùí ôéìþí ôïõ ðåôñåëáßïõ ðáãêïóìßùò ðáßæïõí ðïëý êáëÜ ôï ñüëï ôïõò êáé óå áõôüí ôïí ôïìÝá. ÌÝóá óå áõôüò ôï ðëáßóéï ëïéôüíï îáíáôßèåôáé ôï æÞôçìá ôçò åðáíáóïñÜò êáé ôçò åßíó÷õóçò ôçò ðõñçíéêÞò åíÝñãåéáò óôéò ÇÐÁ, ôçí Êßíá êáé ôçí ÅÅ (ìå ôçí Ãåñìáíßá íá óôáìáôÜ ôï ðñüãñáììá áðïõñçíéêïðïßçóçò ôçò ÷þñáò ðïõ åß÷å óáí óôüë ôï ëëåßóéìï ôùí ðõñçíéêþí åñãïóôáóéùí ùò ôï 2020). Áðü êåé êáé ðÝñá ïé **åíáëëáêôéêÝò ìïñöÝò åíÝñãåéáò** äåí åßíáé ðáñÜ ìéá ðñÜóéíç ãáñíéôïýñá ôçò ÷åéñáãþãçóçò (åíÜëëïõ, ïé "áíáíåþóéìåò öõóéêÝò ðçãÝò åíÝñãåéáò", áðëÜ ìïëýíïõí ëéãüôåñï áðü ôï ëéãíßôç êáé ôï ðåôñÝëáéï êáé óå êáìßá ðåñßðôùóç äåí åßíáé öéëéêÝò óôï ðåñéâÜëëïõ üôáí ìéëÜìå ôïõëÜ÷éóôïõ ãéá ìåãÜëåò ìïíÜäåò ðáñáãùãÞò). Ï åõñùðáßïò åðßðñïðïò ïéêïíïìéêþí ×ïáêßì Áëìýíéá äÞëùíá ðñéí ëßãï êáéñü ðùò "ç åãêáôÜëåéøç ôçò ðõçíéêÞò åíÝñãåéáò áðü ôïõò åõñùðáßïõò èá éóïäõíáìïýóå ìå áõôïêôïíßá". Êáëùóïñßóáìå óôçí ðñÜóéíç, ðõçíïêßçôç åðï÷Þ ôçò áóöÜëåéáò...

στατιστικές & ρατσιστικά αξιώματα

Áðü ôá óôáôéóôéêÜ óôïé÷åßá ðïõ, óôéò 16 ÀåíÜñç, Ýäùóå óôç äçìïóéüôçôá ôï õðïõñãåßï Äçìüóéáò ÔÜÎçò ãéá ôï 2005 êáé áöïñïýí ôçí åãêëçìáôéêüôçôá óå üëç ôç ÷þñá, ïé áíèñùðïêôïíßåò áõîÞèçêáí êáôÜ 19%. ¸ãéíáí 132 åãêëÞìáôá êáé 128 áðüðáéñåò, óõíåÞöèçóáí 286 äñÜóååò (195 çìåäáðïß êáé 91 áëëïäáðïß). Áýîçóç ôçò ôÜîçò ôïõ 4% óçìåßùóáí ïé êëïýðÝò êáé ïé äéáññÞîåéò êáé óõíåëÞöèçóáí 7.311 Üôïìá (5.291 çìåäáðïß êáé 2.020 áëëïäáðïß). Áýîçóç êáôÜ 9,4% ðáñïõóéÜæåé êáé ç óåîïõáëêÞ åêìåÜëëåõóç. Óå 395 ðåñéðôþóåéò ðïõ åîé÷íéÜóôçêáí óõíåëÞöèçóáí 402 çìäáðïß êáé 269 áëëïäáðïß. ¼óïí áöïñÜ ôïõò âéáóìïýò, óçìåéþèçêáí 177 ðåñéðôþóåéò êáé 71 áðüðåéñåò ôï 2005. Áðü áõôÝò åîé÷íéÜóôçêáí 176 êáé óõíåëÞöèçóáí 134 çìäáðïß êáé 69 áëëïäáðïß (Äëåõèåñïôõðßá 17/1/05)

Äåí ÷ñåÜæåôáé íá êÜíïõìå ìáèçìáôéêÝò áíáãùãÝò óå ðïóïôÜ åðß ôïõ çìåäáðïý êáé áëëïäáðïý ðëçèõóìïý, ìéá êáé áõôüò ðïõ Ý÷åé óçìáóßá ãéá ôïõò "íïéêïêõñáßïõò" åßíáé üôé, óåëéêÜ äéá óôüìáôïò ôçò ßäéáò ôçò "áóôõíïìßáò ôïõò", ç áóöÜëåéá ôïõò áðåëåßôáé ðåñéóóüôåñï áðü ôïõò çìäáðïýò ðáñÜ áðü ôïõò áëëïäáðïýò. Äåí ððÜñ÷åé êáìßá **øåõäáßóèçóç** üôé ôï äåãïíüò áõôüò èá ìðïñïýóå íá âçìåñþóåé ôïí ñáôóéóôéêü åðéèåôéêü ìéêñïáóôóìü, ìéá êáé áõôüò ÎÝñåé íá "áðïöáýãåé" ìå êõíéóìü ôá êïéíùíéêÜ óçìåßá, óôá ïðßá ôåßéêÜ áðïäåéêíýôáôáé üôé Ý÷åé éäåïëïãéêü Ýëåéììá. Ðñïóöéêþò ôáêôéêþ åßíáé íá áíé÷íåýïíôáé **êáéíïýñãéá ðñüöïïíá êïéíùíéêÜ îåíïöïâéêÜ óçìåßá** óôá ïðßá êáé åðáíáóõãêêñïôåßôáé, óá ìéá äéáñêÞ äéáäéêáóßá áíáðáñáãùãÞò ôïõ åáõôïýí ôïõ. ¼ôáí âÝâáéá åêëåßðåé êÜèå äõíáôüçôá ãéá ôçí áíÜðôõîç ðåéóôéêÞò ñáôóéóôéêÞò åðé÷åéñçìáôïëïãßáò ìÝóá óá ìéá óõãêêñßá, åßíåôáé åðßêëçóç éäåïëïãéêþí **"áîéùìÜôùí"** ôïõ ôýðïõ "äåí èá ãßíåéò Ýëëçíáò ðïôÝ áëâáíÝ", ðïõ åê ôùí ðñáãìÜôùí, ìéá êáé ùò "áîéþìáôá" äåí ÷ñåÜæïíôáé áðïäåßîåéò, óõññéêíþíïõí ôçí ëïãéêÞ éó÷ý ôïõ ñáôóéóìïý óá ðñþéåò ñáôóéóôéêÝò áíáãùãÝò.

Ôï ðñüâëçìá, ùóôüóï, Ýãêåéôáé óôá êñáôéêÜ ðñïó÷Þìáôá ãýñù áðü ôçí åãêëçìáôéêüôçôá, ðñïó÷Þìáôá ðïõ áíáãêáóôéêÜ èá áíáäéáôá÷èïýí, êáèþò ç ðñïðáãÜïäá åíáíßïí ôùí ìåôáíáóôþí Þôáí, åßíáé êáé ðñÝðåé íá óõíå÷ßóåé íá åßíáé ðõëþíáò ôïõ äüãìáôïò ôçò áóöÜëåéáò. Êáé ó' áõôüò ôï óçìåßï ôçò áíáäéÜôáîçò ôùí êñáôéêþí ðñïó÷çÜôùí åßíáé ðïõ ðñÝðåé íá åóôéáóôåß êáé íá åíôáèåß ç áíôéñáôóéóôéêÞ áíôéåîïõóéáóôéêÞ ñçôïñéêÞ êáé ðñáêôéêÞ åðé÷åéñþíôáò íá ðïïíïìåýóåé êáé íá äéáññÞîåé ôéò íÝåò êõñéáñ÷éêÝò åðéëïãÝò.

επαιτώντας καταδίκες της "τρομοκρατίας"

Õóôåñá áðü ðñüôáóç ôçò õðïõñãïý ðáéäåßáò ÀéáíÜêïõ, øçößóôçêå êáé êáèéåñþèçêå áðü ôç âïõëÞ ùò "çìÝñá ìíÞìçò ôùí èõìÜôùí ôçò ôñïìïêñáôßáò" ç ôñßôç Êõñéáêþ ôïõ £áíïõáñßïõ êÜèå Ýôïõò. ¸ôóé ôá ìíçìüóõíá ìéáò äñÜêáò ðáðáäáñéïý, åèíéêïöáóéóôþí êáé ôçò óôçìÝíçò êõñéáñ÷éêÜ ãêñïýðáò ôùí "ùò åäþ", èá ðáßñíïõí ðáíåëëáäéêÞ åìâÝåéá. Åßíáé êÜôé óáí ôïí ó÷ïëéêü åêêëçóéáóìü ðïõ üôáí äåí áðáéôåßôáé, åðéâÜëëåôáé.

"Ðáôñïðáñüäïôá éäáíéêÜ ðÜíôá óõíäéáóìÝíá ìå óïöÝò áóôõíïìéêÝò ðéÝóåéò".

Áðü åêåß êáé ðÝñá, áîéïçìåßùôç åßíáé ç ôïðïèÝôçóç ðïõ Ýêáíá ï Öþôçò Êïõáÿëçò, åêðñïóùðþíôáò ôïí óõíáóðéóìü óôç óõæÞôçóç ãéá ôçí øÞöéóç ôçò óõãêåêñéìÝíçò ôñïðïëïãßáò óôç âïõëÞ: "*¼ëïé åßìáóôå åíáíôßïí ôçò ôñïìïêñáôßáò. ¼ìùò, ðéóôåýåôå üôé ìå ôÝïéá ðñÜãìáôá åßíáé äõíáôüí íá áíáêáëåßôå ôç ìíÞìç êáé íá åíåñãïðïéåßôå äéáèÝóåéò êáôÜ ôçò ôñïìïêñáôßáò; Áõôü åßíáé ðõñïôå÷íÞìáôá. Äåí ìðïñþ íá áíôéåçöèþ, ðïéá óêïðéìüôçôá åîõðçñåôåß áõôÞ ç ñýèìéóç*". Öáßíåôáé ðùò ï óõíáóðéóìüò (ôçò ñéæïóðáóôéêÞò áñéóôåñÜò) Ý÷åé ïëïêëçñùìÝíï ó÷Ýäéï êáôÜ ôçò "ôñïìïêñáôßáò" êáé äåí âíáíôëåßôáé óôá íåïöéëåëåýèåñá ðõñïôå÷íÞìáôá.

"Óéùðïýóáìå ìðñïóôÜ óôç ëÜóðç, âïõëéÜæáìå óôç ëÜóðç, åãêñßáìå..."

Χωρις Σχολιο

"ÅíÝñãåéåò üðùò áõôÞ, ðïõ óôçÝöïíôáé åíáíôßïí åêëåãìÝíùí êáé êáôáîéùìÝíùí åêðñïóþðùí ôçò êïéíùíßáò, âÜëïõí åíÜíôéá óôïõò äçìïêñáôéêïýò ìáò èåóìïýò êáé óôï óýíïëï ôùí êïéíùíéêþí åôáéñùí. Óå êáìéÜ ðåñßðôùóç ðÜíôùò, äåí èá ðåôý÷ïõí ôïí óôü÷ï ôïõò, íá õðïíïìåýóïõí ôïí êïéíùíéêü äéÜëïãï êáé ôï êëßìá óõíåíüçóçò ðïõ Ý÷åé áíÜãêç ï ôüðïò ìáò".

Áíáêïßíùóç ôïõ Óõíäýóìïõ Åëëþíùí Âéïìç÷Üíùí ãéá ôçí åðßèåóç óôïí Ðïëõæùãüðïõëï. Ðáëéýò, êáëýò öéßåò...

πράσινος τρόμος
διώξεις στις ΗΠΑ

Óôéò 20 ÀåíÜñç, ôï FBI åîÝäùóå ìéá ëßóôá 12 õðüðôùí ãéá äåêÜäåò êáêïõñãÞìáôá -ðïõ åðéóåßïõí éóüôéåò êáèåßñîåéò- êáé áöïñïýí áõôü ðïõ ïíïìÜæåôáé áðü ôïõò íåïóôáõñïöüñïõò, "ïéêï-ôñïìïêñáôßá" Ç ëßóôá áõôÞ êáèçìåñéÜ äéåõñýåôáé åßôå ìå ÍÝïõò êáôçãïñïýìåíïõò åßôå ìå ïíüìáôá "ìáñôýñùí", ïé ïðïßïé íáé ìåí äåí êáôçãïñïýíôáé áëëÜ óôçí êáôÜååóç ôïõò ãéá ôá áäéêÞìáôá ìðïñïýí íá êáôçãïñçèïýí (óýìöùíá ìå ôï áìåñéêÜíéêï äßêáéï äåí ìðïñïýí íá áñíçèïýí ôçí åîÝôáóÞ ôïõò áðü ôï ïìïóðïíäéáêü äéêáóôÞñéï, ãéáßô áõôü éóïýôáé ìå Üñíçóç óõíåñãáóßáò êáé áõôüìáôç ðïëý÷ñïíç öõëÜêéóÞ ôïõò). Ôá áäéêÞìáôá áöïñïýí åìðçóôéêÝò êõñßùò åðéèÝóåéò åíáíôßùí äéÜöïñùí åôáéñéþí êáé êñáôéêþí õðçñåóéþí ðïõ "äéá÷åéñßæïíôáé" ôïí öõóéêü ðëïýôï (åôáéñßåò îõëåßáò, çëåêôñïðáñáãùãÞò, âéïôå÷íïëïãßáò, öÜñìåò ìåôáëëáãìÝíùí êôë.)

Ôï "êõíÞãé ìáãéóóþí" êáé ï "ÐñÜóéíïò Ôñüìïò", üðùò Ý÷åé ïíïìáóôåß áðü ôï êßçìá áëëçëåããýçò ç õðüèåóç áõôÞ, äåí Ý÷åé ðáñÜ Ýíá ìüíï óêïðü: ôçí åîïëüñçóóç ôïõ åóùôåñéêïý å÷èñïý ðïõ äåí áñêåßôáé áðëÜ óå ìéá êáôáããåëôéêÝò-äéïñèùôéêÝò åîáããåëßåò áëëÜ öÝñíåé óôçí åðéöÜíåéá ôç ëåçëáóßá áíèñþðùí êáé öýóçò, ìå ôçí åðéèåôéêüôçôá ðïõ ôçò áñìüæåé. Åßíáé ãíùóôü åîÜëëïõ ðùò, ïé õðåñáôùéáíôéêÝò óôáõñïöüñïõò ðñÝðåé ðñþôá íá ðñáãìáôùèïýí êáé íá åìðåäùèïýí áðü ôá ñéæïóðáóôéêüôåñá êïìßôéá ôùí íôüðéùí êïéíùíéþí. Ïé ÇÐÁ Ý÷ïõí ìéá îå÷ùñéóôÞ åõ÷Ýñåéá êáé åìðåéñßá óå áõôü, ðïëý ðñéí êáé áðü ôç äåêáåßá ôïõ '60, üðïõ ïé ðïëéôéêÝò áõôÝò äéåõñýèçêáí óå õðåñèåôéêü âáèìü. Óôï åðüìåíï ôåý÷ïò ôïõ ÓáìéæíôÜô èá õðÜñ÷åé áíáëõôéêÞ ðáñïõóßáóç ôçò õðüèåóçò áëëÜ êáé ôùí äñÜóåùí åíÜíôéá óôï âéáóìü ôçò öýóçò. Ãéá ðåñéóóüôåñç åíçìÝñùóç ó÷åôéêÜ ìå ôéò äéþîåéò, óôï ßíôåñíåô:

www.azef.org, www.earthfirst.org,
www.spiritoffreedom.org.uk, www.ecoprisoners.org,
www.supportrod.org

στρατο-λόγοι

Ôο "äåëôßï ôçò åôÞóéáò óõíäéÜóêåøçò ôïõ Ó.Å.Ê". óôéò áñ÷Ýò ôïõ 2006 ìåôáîý Üëëùí áðïëïãéóôéêþí êåéìÝíùí áíáöÝñåé óá ðáñÜãñáöï ìá ôßôëï "óôñáôïëïãßåò íÝùí ìåëþí": "*... Ôï 2003 ìá ôçí Ýêñçíç ôïõ áíôéðïëåìéêïý êéíÞìáôïò êåñäßóáìá ðåñßðïõ 500 íÝåò óôñáôïëïãßåò, áðü ôéò ïðïßåò ðïëëïß Þôáí ìáèçôÝò. Óôç óõíÝ÷åéá åß÷áìá äõóêïëßåò íá êñáôÞóïõìá êáé íá áíáíåþóïõìá üëï áõôü ôï êïìÜôé. ¼ìùò åßíáé ñåáëéóôéêü íá ôïòò áíáíåþóïõìá üëïòò ãéá ôï 2006 êáé íá óôñáôïëïãÞóïõìá ö ïéôçôÝò êáé åñãáæüìåíïòò ü÷é ìüíï áðü ôï áíôéðïëåìéêü êáé ôç ÃÝíïâá, áëëÜ êáé áðü ôïòò äåóìïýò ìáò óôïòò åñãáóéáêïýò ÷þñïòò êáé ôéò ó÷ëïÝò.*".

Ç ãëïéþäçò ãëþóóá ôùí áðïìåíáñéþí ôïõ áñéóôåñéóìïý áíáëïãæåôáé ôéò áðïôõ÷ßåò ôïõ. Ôï "áíôéðïëåìéêü êßíçíá" áðïëïãæåôáé êáé åðáíáðñïóäéïñßæåé ôéò óôï÷åýóåéò ôïõ óôç ìÜ÷ç ôùí ÷áñáêùìÜôùí ôçò ÷åéñáãþãçóçò êáé ôçò éåñáñ÷ßáò.

πστοποιητικό εκβιασμών

Ó å äéáöçìéóôéêü öõëëÜäéï ðïõ ìïéñÜóôçêå óôéò ðåñéï÷Ýò ìáò, éäéùôéêÞ áëõóßäá öñïíôéóôçñßùí êáëåßô ôïõò "*áëëïäáðýò íá ìÜèïõí ãñÞãïñá ôçí ÅËËÇÍÉÊÇ ãëþóóá êáé íá ðÜñïõí - üóïé èÝïõí- ðéóôïðïéçôéêü Áëëçíïìüèåéáò*". ÌÜëéóôá ôï äéáöçìéóôéêü áõôü öõëëÜäéï ðñïóöÝñåé "*ìåßùóç äéäÜêôñùí óá üðïéïí óõóôÞíåé Ülëïí ïìïåìÞ ôïõ*".

Ïé íÝåò "ìåôáíáóôåõôéêÝò ñõèìßóåéò" ôïõ åëëçíéêïý êñÜôïõò, ìå ôéò ñáôóéóôéêÝò ðñïûðïèÝóåéò ãéá ôç íïìéìïðïßçóç ôùí ìåôáíáóôþí (ðéóôïðïéçôéêÜ åëëçíïìÜèåéáò ê.Ü) Ýñ÷ïíôáé íá óõíáíôÞóïõí óá íÝá ðåäßá ôá íôüðéá áöåíôéêÜ. Ôï îåæïýìéóìá ôùí ìåôáíáóôþí éá óõíå÷ßæåôáé êáé ðÝñá áðù ôï 12ùñï. Ïé åêâéáóìïß éá åðåêôåßíïíôáé óôç óöáßñá ôùí áðïäåßîåùí ôçò ãíþóçò ôïõ "åëëçíéêïý ðïëéôéóìïý". Ðïéüò ìåôáíÜóôçò Üñáãå éá Þèåëå íá æáé óá êáèåóôþò äéáñêïýò ïìçñßáò Þ öüâïõ ãéá ôõ÷üí áðÝëáóç êáé äåí éá åëêõüôáí áðü ôéò ðñïôñïðÝò åíüò ôÝôïéïõ öõëëáäßïõ;

ÔåëéêÜ áõôÞ ç "ðïëõðïëéôéóìéêüôçôá" ôçò äçìïêñáôßáò ðïõ åîáöáíßæåé êÜèå ß÷íïò äéáöïñåôéêüôçôáò, ãéá Üëëïõò "êïóôßæåé ðïëý" êáé ãéá Üëëïõò "êåñäßæåé ðïëý".

Ôï öÝñåôñï ôïõ íåêñïý áìåñéêÜíïõ ðåæïíáýôç ÔæÝéìò ÊÜèé ìüëéò Ýöôáóå óôïí óüðï ðñïïñéóìïý ôïõ, óôï áåñïäñüìéï Ñåíü ôùí ÇÐÁ. Óôéò áðïóêåõÝò, ìå ôï áåñïðëÜíï ôçò ãñáìÞò. Ïé åðéâÜôåò äåí Ý÷ïõí áêüìá ëýóåé ôéò æþíåò ôïõò... (åöçì. Ôá ÍÝá óôéò 18/2).

world press foto 2006

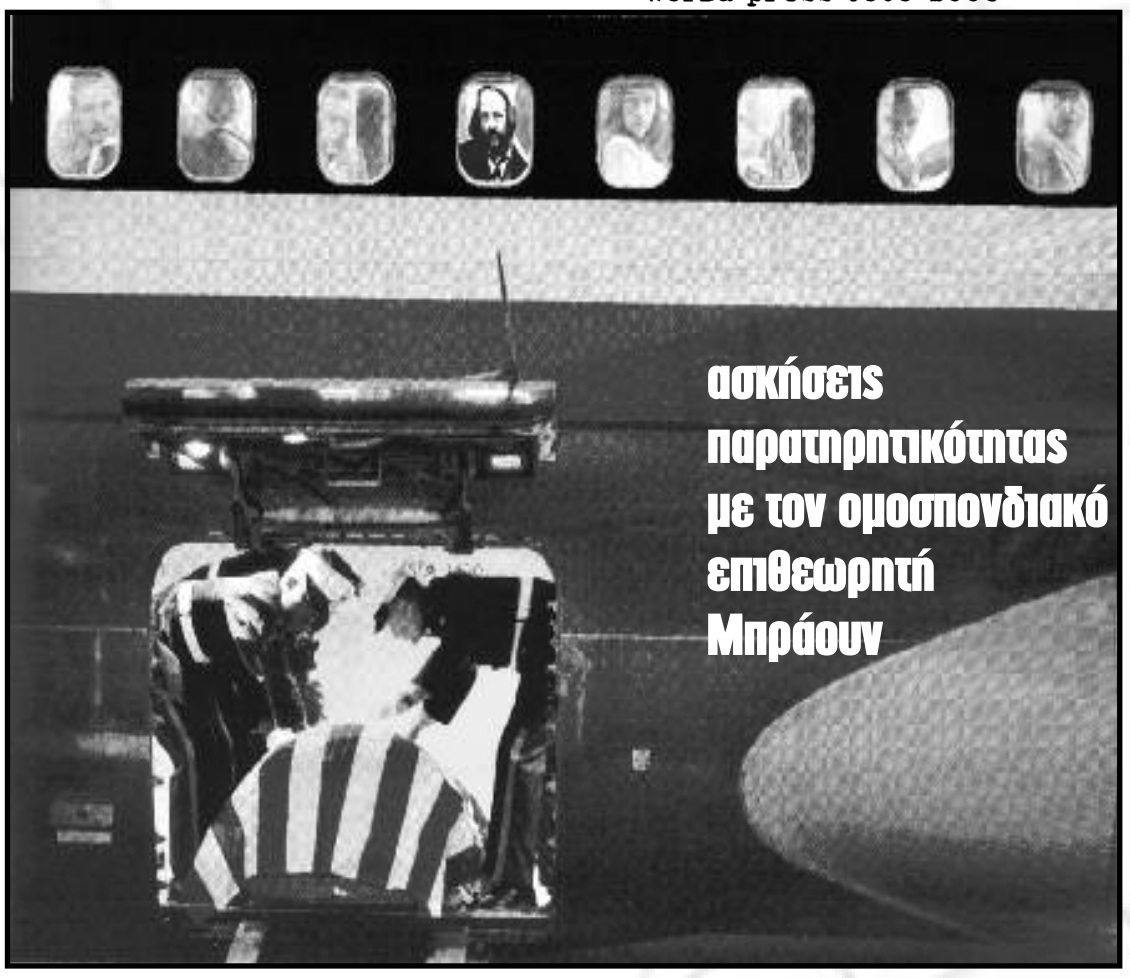

ασκήσεις παρατηρητικότητας με τον ομοσπονδιακό επιθεωρητή Μπράουν

Ðïéïò óêüôùóå ôïí áìåñéêÜíï ðåæïíáýôç óôï ÉñÜê; Ðïéïò åßíáé ï ìõóôçñéþäçò åðéâÜôçò ôçò ðôÞóçò 312; Ôé ãíùñßæåé; Áðï ðïõ Ýñ÷åôáé; ÊáõôÜ åñùôÞìáôá ðïõ æçôïýí åíáãþíéåò áðáíôÞóåéò... Âïçèþóôå ôïí åðéèåùñçôÞ ÌðñÜïõí íá âñåé ôï äïëïöüíï áíÜìåóá óôïõò åðéâÜôåò.

απεργία, πολιτική επιστράτευση και εμπιστοσύνη στις "ταξικές ηγεσίες"

Ôï êñÜôïò óôéò 21 Öåâñïõáñßïõ êáôáóôñáôÞãçóå ôïõò ßäéïõò ôïõ ôïõò íüìïõò êçñýóóïíôáò ðïëéóêÞ åðéóôñÜôåòóç ôùí íáõôåñãáôÞí ðáñ' üëï ðïõ ç áðåñãáßá ôïõò (ãéá ðñþôç öïñÜ ìåôÜ áðü ðïëëÜ ÷ñüíéá) äåí êçñý÷èçêå ðáñÜíïìç êáé êáôá÷ñçóôéêÞ. Äåí åßíáé ç ðñþôç öïñÁ ðïõ ôï êñÜôïò ðáñáêÜìðôåé ôïõò íüìïõò ôïõ áðïäåéêíýïíôáò ôï ñüëï áìöüåñùí (êñÜôïõò êáé íüìïõ). Óôéò 22 Öåâñïõáñßïõ êáëÝóôçêå óõãêÝíôñùóç óôï ëéìÜíé ôïõ ÐáéñáéÜ. Ôçí ßäéá þñá ðïõ ðëïßá "öüñôùíáí" ãéá íá áðïðåýóïõóé óôçí áêôÞ Îáâåñßïõ, ôï ÐÁÌÅ ïñãÜíùíå óõíáõëßá óôçí Üëëç ðååõñÜ, óôïí ¢ãåï Äéïßíýóéï, ìðñïóôÜ áð' ôï ðëïßï Åëåõèýñéïò Âåíéæýëïò. Ôá ãåãïíüôá óçò áêôÞò Îáâåñßïõ êáé ôïõ áðïêëåóôéìïÿ êåíôñéêÞò áñôçñßáò ôïõ Ðáéñáéü åßíáé ãíùóôÜ (âë. êáé "íÝá áðü ôï äñüìï"). Ôï ó÷üëéï áõôüò Ý÷åé íá êÜíåé ìå ôç óôÜóç ôïõ êüììáôïò (Ýíá åßíáé ôï êüììá!). Ôçí åðïìÝíç 23/2, ç ìüíç áíáöïñÜ ôïõ Ñéæïóðüóôç óôá ãåãïíüôá åßíáé ìéá ðáñÜãñáöïò óôçí ïðïßá ôï ÊÊÅ äéá÷ùñæåé ôç èÝóç ôïõ áðü ôéò "ëßãåò äåêÜäåò" ôçò ðñçãïýìåíçò íý÷ôáò. Ôçí ßäéá ìÉñá, áêïëïýèçóå ç áðüöáóç ôçò åëåã÷ümåíçò áðü ôï ÐÁÌÅ íáõôéêÞò ïìïóðïíäßáò ãéá ðáýóç ôçò áðåãñãßáò êáé ç óôíáêüëïõèçò èñéáìâáïëïãßá ðåñß íßêçò êáé "ðïëýôéìçò ðáñáêáôáèÞêçò ãéá ôï åñãáôéêü êßíçìá" (ñéæïóðüóôçò, 24/2). Ìéá áð' ôá ßäéá äçëääÞ. Åêôüíùóç ôïõ áãþíá ôç óôéãìÞ ôçò üîõíóçò êáé ôçò ãåíßêåõóÞò ôïõ. Äéüôé ßßêç äåí åßíáé ç éêáíïðïßçóç ôùí üðïéùí áéôçìÜôùí, áëëÜ ç ðñüêåçóç ðïëéôéêïý êüóôïõò óôçí êôâÝñíçóç, ç äçìéïõñãßá åíôõðþóåùí, ç Üíôåçóç ðïëéôéêÞò õðåñáíßáò êáé ôá øçöïõëÜêéá. Äéüôé, ùò ãíùóôüí, ç ìüíç áðÜíôçóç óôçí åðßôåõóç ôçò åêìåôüëëåõóçò åßíáé ç åíßó÷õóç ôïõ êüììáôïò êé ç "áëëáãÞ óõó÷åôéóìþí". Ùò ôüôå, ç áóôéêÞ íïìéìüôçôá ìðïñåß íá êïéìÜôáé Þóõ÷ç êáé íá ìáò äåß÷íåé ôá äüíôéá ôçò...

συγκοινωνούντα καθεστωτικά δοχεία

> "Ïé ðåñéïñéóìïß ôùí áôïìéêþí åëåõèåñéþí, üðùò ôïõ äéêáéþìáôïò ôçò åëåýèåñçò Ýêöñáóçò, óõìðåñéëáìâáíïìÝíçò ôçò åëåõèåñßáò ôïõ ôýðïõ êáé ôïõ äéêáéþìáôïò óõíÜèçñéóçò êáé óõíåôáéñéóìïý, ïé ðáñáâéÜóåéò ôçò åìðéóôåõôéêüôçôáò ôùí ôá÷ôïãñïìéêþí, ôçëåãñáöéêþí êáé ôçëåôùíéêþí åðéêïéíùíéþí, ç äõíáôüôçôá êáô' ïßåïí åñãáôþí, ðåñéïñéóìþí óôç ÷ñÞóç Þ êáé êáôÜó÷áóç ðåñéïõóéþí íïìéìïðïéïýíôáé ðÝñáí ôùí ïñßùí ðïõ èÝôïõí Üëëïé ó÷åôéêïß íüìïé..."
>
> ¼÷é, äåí ðñüêåéôáé ãéá äçëþóåéò ôïõ Âïõëãáñßêç, ïýôå ôïõ Ðïëýäùñá ïýôå ïðïéïõäÞðïôå ðåïõñãïý Þ ðñùèõðïõñãïý ôçò åðï÷Þò ìáò. Êáé áí ïé äçëþóåéò áõôÝò öáßíåôáé üôé óõìðõêíþíïõí ôçí óôñáôçãéêÞ ôçò óýã÷ñïíçò äçìïêñáôßáò, ãßíáíå ôï 1933 ìåôÜ ôïí åìðçóìü ôïõ ÑÜé÷óôáãê. Áðü ôïí ×ßôëåñ.

φαρ ουέστ και επικηρύξεις

Óéò 16 ÀåíÜñç óôçí åèíéêÞ ôñÜðåæá ðïõ âñßóêåôáé åðß ôçò Óüëùíïò ðñáãìáôïðïéåßôáé Ýíïðëïç ëçóôåßá. Ôá Üôïìá ðïõ óõììåôåß÷áí óá áõôÞ áðï÷ùñïýí ìå ôá ÷ñÞìáôá êáé êÜðïõ åêêéíÜåé Ýíá óÞñéáë.

Ôá ãåãïíüôá åßíáé ëßãï-ðïëý ãíùóôÜ. Êáô' áñ÷Þí, Ýíáò çëßèéïò öýëáêáò, óôï êõíÞãé ôùí -áóöáëéóìÝíùí- ÷ñçìÜôùí ôçò ôñÜðåæáò. Óå ìåãÜëç áðüóôáóç áðü ôçí ôñÜðåæá, Ýñ÷åôáé óå óõìðëïêÞ ìå ôá ðáñáðÚíù Üôïìá êáé ôñáõìáôßæåôáé. Ôï ìßôï ãéá ôçí äéÜóùóç ôùí ÷ñçìÜôùí, áêïëïõèïýí äýï åéäéêïß öñïõñïß. Áõôïß áöïý áäåéÜæïõí ôá üðëá ôïõò áíåÎÝëãåêôá, ôñáõìáôßæïõí Ýíáí êáôáäéùêüìåíï, êáé áíÞðïñïõ ðëÝïí ôïí îõëïêïðïýí êáé ôïí óõëëáìâÜíïõí.

Áðü åêåß êáé ðÝñá, áíáëáìâÜíïõí ïé ðñïðáãáíäéóôéêïß ìç÷áíéóìïß ôïõ êñÜôïõò. Ï óõëëçóèåßôò åíôÜóóåôáé óôïí ÷þñï ôùí áíáñ÷éêþí êáèþò êáé üëïé ïé êáôáæçôïýìåíïé. Ôï éäéþíõìï ëåéôïõñãåß ðåñßöçìá êáé óôïõò ÷áëåðïýò êáéñïýò ôïõ äçìïêñáôéêïý áðüëõôïõ. Ôá Ì ÌÅ åíþ çñùïðéýíï ôïõò öñïõñïýò (êáé ôáõôüô÷ñïíá ìçñõÊæïõí ôá ðåñß áíáãêáéüôçôáò ôçò "áóöÜëåéáò ôùí ðïëéôþí"), ðåñíþíôáò óôá øéëÜ ôéò êáôáèÝóåéò ðïõ áíÝöåñáí ðùò ïé äñÜóôåò ðõñïâïëïýóáí óôïí áÝñá êáé áðïóéùðþíôáò ôïí áñéèìü ôùí óöáñþí ðïõ áöåäþò Ýñé÷íáí ôá õðçñåóéáêÜ ðåñßóôçóáò ôçò êïéíùíéêÞò óõíáßåóçò. Áðü ôç "ìßá" ðëåõñÜ ìðÜóóéé, äçìïóéïãñáÜöïé, ðïëéóêïß êáé áíáëõôÉò ùñõùìåíïé ãéá ôï "êñÜôïò ôùí Åîáñ÷åßùí", ôïõò ãíùóôïýò-Üãíùóôïõò ðïõ äåí óõëëáìâÜíïõí ôçò åëåõèåñßáò, åßíáé ðëÝïí ôçëåïýóôåò êáôï÷ïõìÝíï.

Êáé ç åðé÷åßñçóç ãéá ôçí åêìåßåóóç ôçò óõíáßíåóçò óõíå÷ßæåôáé. "Åßíáé áõôÞ ç Ýëëåéøç ôçò êïéíùíéêÞò óõíáßíåóçò" äÞëùíáí áíéùìáóêêïß ôçò áóóõïìßåò, ðïõ ôïõò äÝíåé ôá ÷Ýñéá ãéá ôçí åêêáèÜñéóç ôïõ áíáñ÷éêïý - áíôéåîïõóéáóôéêïý ÷þñïõ.

Åßíáé åêåßíåò ïé áíÞìðïñåò êñáôéêÝò ðñïóðÜèåéåò ãéá êïéíùíéêÞ ðåñéèùñéðïßçóç áõôïý ôïõ ÷þñïõ, ôùí äñÜóåùí êáé ôùí áíôéêÞøåùí ôïõ.

Åßíáé ç äõóêïëßá íá åîçãÞóïõóï ôï ðáé÷íßäé ôùí ëÝîåùí, üôáí áõôïß ðïõ äñßóêïíôáé óôïõò åîïõóéáóôéêïýò êáé ïéêïíïìéêïýò èþêïõò ëçóôåýïõóï ôï äçìüóéï ÷ñÞíá, ðñáãìáôïðïéïýí "ððåîáßñåóç", êáé åêåßíïé ðïõ áðáëëïñþéíïõí ôá ëåöôÜ ìéáò ôñÜðåæáò, ðñáãìáôïðïéïýí "ëçóôåßá".

Åßíáé ç "íïìéìüôçôá" ôçò ðïëéôéêþí åðéóôñáôåýóåùí êáé ç "ðáñáíïìßá" ôùí êïéíùíéêþí áãþíùí.

Åßíáé ôá "äÜêñõá" áðü ôá äáêñõãüíá ôçò äçìïêñáôßáò.

Åßíáé ç ðñáãìáôéêüôçôá ðïõ êÜêå ìÝñá ìáò ôñïìïêñáôåß ðåñéóóüôåñï.

Åßíáé ç áäõíáìßá ôïõò íá ìáò ðåßóïõíõ ãéá ïéäÐðïôå.

Åßíáé ç áñ÷þóôéá ôïõ íá ÷áßñåóáé ôçí "õãåßá" áõôïý ôïõ êüóìïõ.

Åßíáé ç èÝëçóç ìáò íá åßìáóôå "ðáñÜíïìïé" áðÝíáíôé óôçí "íïìéìüôçôá" ôçò åîïõóßáò.

24×30⊙×4

7πμ κρύο πρωινό της 30 Δεκέμβρη σε μισό χιλιόμετρο απόσταση από το φυλάκιο 12 του ελληνικού στρατού στον Έβρο μια περίπολος βρίσκει χωμένο μέσα σε μια λόχμη τον δόκιμο Δημήτρη Σούρα. Ήταν πεσμένος στα γόνατα, με εξάρτυση και κράνος, με το κεφάλι να ακουμπά στο χώμα, παγωμένος και το G3 δίπλα. Η σφαίρα είχε μπει κάτω από το σαγόνι και είχε βγει από πάνω από το κεφάλι. Είχε τρυπήσει το κράνος. Στην αναφορά θα γράψουν: "*Νωρίς το απόγευμα στις 29 Δεκεμβρίου, ύστερα από μια μικρή εορταστική συγκέντρωση στο φυλάκιο του λόχου, ο λοχαγός έστειλε τον ένα δόκιμο με το τζιπ να μεταφέρει κάποιους βαθμοφόρους στο Πύθειο και ζήτησε από τον Σούρα να μείνει μέσα ελεύθερος καθηκόντων, αφού την επομένη, στις 30, θα έφευγε πρωί πρωί με άδεια. Ο Σούρας, πάει στον θάλαμο, ντύνεται βαριά, φοράει κράνος, παίρνει το όπλο του, ένα τυφέκιο G3 και ξεκινάει με τα πόδια για να φέρει πίσω τους σκοπούς από το μεταλλικό υπερυψωμένο φυλάκιο 12 κοντά στο ποτάμι, τον Έβρο, λίγες εκατοντάδες μέτρα μακριά. Ο τελευταίος άνθρωπος που τον είδε ζωντανό ήταν ο σκοπός της πύλης της μονάδας*".
Τα αίτια της αυτοκτονίας(;) ερευνώνται, όπως έχουν ερευνηθεί πολλάκις στο παρελθόν και ιδιαίτερα στον Έβρο, αυστηρά περιορισμένα πότε σε αιμοβόρα κυκλώματα ναρκωτικών που χρησιμοποιούν τα περάσματα του ποταμιού, πότε στους αδύναμους χαρακτήρες των στρατιωτών και πότε σε ερωτικές απογοητεύσεις. Και ποτέ στο στρατό, στον ίδιον αυτόν καθεαυτόν τον στρατό...

8πμ Πρωινό Δευτέρας 14 Νοέμβρη ο Δ. Γόντικας μέλος της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. ξαναδιαβάζει το άρθρο που πρόκειται να στείλει την ίδια μέρα στον Ριζοσπάστη εν όψει της "γιορτής" του Πολυτεχνείου. Σκέφτεται να κλείσει κάπως ξεκάρφωτα βέβαια με την υπόλοιπη ροή του κειμένου του αλλά, όπως κρίνει, κι έχει τους λόγους του γι' αυτό, απαραίτητα, με την εξής παράγραφο: "*Για όσους καλοπροαίρετα, ή, σκόπιμα, εγκαλούν το ΚΚΕ ότι παραγνωρίζει το σημερινό χαρακτήρα των διεθνών εξελίξεων, ότι έχει μειωμένη διεθνιστική αντίληψη, ας μας επιτραπεί να κλείσουμε με τα λόγια του Λένιν: Ο διεθνισμός στην πράξη είναι ένας και μόνον ένας: αφοσιωμένη δουλιά για την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος και του επαναστατικού αγώνα στην ίδια σου τη χώρα, υποστήριξη ενός τέτοιου αγώνα, μιας τέτοιας γραμμής και μόνο μιας τέτοιας γραμμής σε όλες, χωρίς εξαίρεση, τις χώρες*".
Πρόκειται ακριβώς για μια από εκείνες τις φράσεις που εξόργιζαν τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και ευχαριστούσαν τον Στάλιν. Αυτή η χαρισματική νοηματική ασυμμετρία που προβάλλεται ως ευκρινής συμμετρία και που επιτρέπει όλες τις ερμηνείες, είναι ό,τι πρέπει για το Κόμμα στην προσπάθεια του να νομιμοποιεί Λιάνες, Ζουράρηδες και φαιοκόκκινες συμμαχίες με φόντο κάπου στο βάθος έναν θολό διεθνισμό...

9πμ 14 Δεκέμβρη σε αίθουσα του ιδρύματος EHESS στο Παρίσι, ο Δημήτρης Παρσάνογλου, στο πλαίσιο παρουσίασης της διδακτορικής του εργασίας με θέμα: "μετανάστες στην πόλη", προτείνει: "*Αυτό που έχει μείζονα σημασία, όμως, είναι να ενταχθεί η αυτόνομη φωνή -ή καλύτερα φωνές γιατί δεν μπορούμε να εκλαμβάνουμε τους μετανάστες ως μια ενοποιημένη μάζα- σε μόνιμα συμμετοχικά όργανα και θεσμούς που γνωμοδοτούν ή και λαμβάνουν αποφάσεις για το μέλλον της πόλης*".
Πρόκειται για εκείνη ακριβώς την θεσμολάγνα εμμονή που θέλει μοναδικό πρόβλημα των θεσμών την μη συμμετοχή των υπηκόων και όχι την ίδια την φύση και τη δομή τους. Ένας ακόμη προοδευτικός διδάκτορας μακριά και από τους μετανάστες και από την πόλη.

10πμ 16 Δεκέμβρη στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Χόνγκ Κόνγκ και στο πλαίσιο του 4ου τρόπου εμπορίου υπηρεσιών συζητιέται το θέμα: η προσωρινή μετανάστευση εργαζομένων, εργασία για συγκεκριμένο συμβόλαιο και μετά επιστροφή στην χώρα προέλευσης.
Το Σύστημα επιμένει: οι μετανάστες είναι εμπόρευμα που εισάγεται και εξάγεται διαχειριζόμενο από τον έμπορό του...

11πμ στις 10 Δεκέμβρη, σε συνέντευξη τύπου στο Δουβλίνο ο εκπρόσωπος της ένωσης Ιρλανδών ναυτεργατών και λιμενεργατών Πολ Σμιθ δηλώνει: "*Δυστυχώς εν μέρει είναι ίσως ρατσισμός, και αυτό μας ανησυχεί πολύ*". Αναφέρεται στην μεγάλη διαδήλωση της προηγούμενης μέρας όπου 100.000 Ιρλανδοί κατέβηκαν στους δρόμους για να συμπαρασταθούν σε 500 ναυτικούς που θέλησε να αντικαταστήσει μια ακτοπλοϊκή εταιρία προσλαμβάνοντας Λεττονούς με ημερομίσθιο 3,60 ευρώ την ώρα, το μισό της κατώτατης αμοιβής που ισχύει στη χώρα. Κινητοποίηση τέτοιας έκτασης είχε να γίνει στην Ιρλανδία από το 1979 όταν η ανεργία έφτανε το 20% και μετανάστευε η δική της νεολαία.

12 μεσημέρι της 3 Γενάρη, ο πρόεδρος της πακιστανικής κοινότητας Ελλάδας Τζαβέντ Ασλάμ με δυο από τα μέλη της κοινότητας που είχαν απαχθεί από μυστικές υπηρεσίες λίγους μήνες πριν, χτυπούν την πόρτα της Πακιστανικής Πρεσβείας στην Αθήνα. Θα τους ανοίξουν 40 λεπτά μετά...

1μμ στο δημαρχείο Φρακφούρτης, ο Ίγκο, υπεύθυνος διεύθυνσης κοινωνικών υποθέσεων και νεολαίας, μιλάει στους streetworkers (θεσμός κατά τον οποίο υπάλληλοι του δήμου γυρίζουν στους δρόμους και αναζητούν επαφή με τους πιο απομονωμένους νέους): "*το βασικό είναι οι νέοι να απασχολούνται γιατί οι κακές ιδέες φυτρώνουν όταν βαριούνται*". Λίγο πιο πριν ο δήμαρχος είχε δηλώσει με σαφήνεια: "*Αν η Γουόλ Στρίτ Τζέρναλ δημοσίευε μια μέρα ένα άρθρο για την κοινωνική βία στην πόλη μας, οι επενδυτές θα καταλαμβάνοντας από νευρικότητα*".
Σαφέστατο κίνητρο για κοινωνικές καινοτομίες...

2μμ σε παλαιό διατηρητέο της Δερβενίων 52 στα Εξάρχεια στις 10 Γενάρη, μπάτσοι συλλαμβάνουν μετά από τηλεφώνημα ιδιώτη πολιτικού μηχανικού 12 Ιρακινούς και 1 Ιρανό, όλοι μετανάστες που χρησιμοποιούσαν τον χώρο ως κατάλυμα. Το επόμενο πρωί στις 10.10΄ ο 44χρονος Μαχμάτ Κόρο ξεψυχάει στο ισόγειο του τμήματος. "*Ο θάνατος του Ιρακινού προήλθε από παθολογικά αίτια*" αναφέρει η ανακοίνωση της υπηρεσίας κάνοντας σαφές ότι ο άνθρωπος αυτός θα πέθαινε είτε ήταν στο κατάλυμα είτε στο τμήμα. Και πειστήκαμε...

3μμ στις 14 Δεκέμβρη και ο Αλέξης Πονσέ (χρόνια εικονολήπτης και ως εκ τούτου παρών σε δεκάδες πορείες, επεισόδια αλλά και σε πεδία μαχών ως πολεμικός ανταποκριτής) δηλώνει σε συναδέλφους του: "*Τόσα χρόνια κινούμαι σε τέτοιους χώρους και ήταν καθαρό για μένα ότι στην περίπτωση αυτή δεν συνέτρεχε λόγος να μου επιτεθούν. Δεν είχα τραβήξει εικόνα. Κατευθυνόμουν εκ των υστέρων στο φλεγόμενο περιπολικό, οι εμπρηστές του οποίου ασφαλώς δεν βρίσκονταν πλέον εκεί*". Αναφέρεται σε επίθεση που δέχτηκε από αναρχικούς σε συγκέντρωση της ΓΣΕΕ την προηγούμενη μέρα.
Δεν εξηγεί όμως κάτι βασικό: γιατί του πήραν την κασέτα...

4μμ 13 Γενάρη σε ταβέρνα, παρέα αριστερών διαβάζει προβληματισμένη τη δήλωση του κοινωνιολόγου Γ. Πανούση, υποψήφιου υπερνομάρχη υποστηριζόμενου από τον ΣΥΝ: "*οι πραγματικές -ή και κατασκευασμένες- μεταστροφές της δημόσιας σφαίρας δεν μας υποχρεώνουν σε συνεχείς "κωλοτούμπες" στο όνομα της ευέλικτης προσαρμογής ή της ευφυούς πολιτικής*". Και η παρέα αρχίζει να βάζει τα πράγματα σε σειρά. Στις κινητοποιήσεις των πανεπιστημίων του 1995 ο Γ. Πανούσης ήταν ο πιο φανατικός πρύτανης εναντίον της Πασοκικής κυβέρνησης. Τέσσερις μόλις μήνες μετά εμφανίζεται κατέχων κυβερνητικά και κομματικά πόστα του Πασόκ. Στη συνέχεια "*τιμά με την παρουσία του το ψηφοδέλτιο των υποψηφίων του ΚΚΕ*". Και τελευταία δηλώνει: "*η ψυχή μου ανήκει στον ...ΣΥΝ*".
Καλή ψήφο "σύντροφοι"...

5μμ 20 Γενάρη και η ελληνοπόντια Ναταλία Σέμπανιτς, που ζει και είναι παντρεμένη στην Ελλάδα, προσπαθεί να καταλάβει το πόρισμα της Ειδικής Επιτροπής που θα της εξασφάλιζε νόμιμη παραμονή στη χώρα: απορρίπτεται η αίτηση της κ Σέμπανιτς διότι στερείται "εθνικής συνειδήσεως". Ο υφυπουργός εκ των υστέρων της διευκρινίζει τι απαιτείται από την Επιτροπή: "*συμμετοχή σε ελληνικούς συλλόγους, ενίσχυση του ελληνικού στοιχείου στις χώρες που διέμεναν, γνώση της ιστορικής διαδρομής του ελληνισμού, γνώση των τοπικών γλωσσικών ιδιωμάτων, επαφή με τα ελληνική ήθη και έθιμα, εγγραφή στα προξενικά μητρώα*".
Πράγματι, είναι εμφανή τα σημεία στα οποία υπερτερεί, ας πούμε, ο Χουάν Ραμόν Ρότσα σε σχέση με τη Ναταλία μπροστά στην Ειδική Επιτροπή...

6μμ 19 Γενάρη και ακούγεται φασαρία μέσα από το κτίριο της Νομαρχίας Ροδόπης. Αρμόδιοι του ΟΣΕ και της Ένωσης Αγροτικών Συνεταιρισμών Ροδόπης τσακώνονται με τον νομάρχη Άρη Γιαννακίδη. Πρόκειται για τους ιδιοκτήτες των δυο αποθηκών όπου στεγάζονται τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών στη Βέννα. Τα μισθώματα είναι 800 και 900 ευρώ αντίστοιχα το μήνα και οι ιδιοκτήτες μη έχοντας λάβει ούτε ευρώ από τη νομαρχία απειλούν ότι θα χρησιμοποιήσουν ένδικα μέσα και ότι θα προχωρήσουν σε έξωση των μεταναστών.

8.15μμ 20 Γενάρη σε περίπτερο της μοναδικής πλατείας χιονισμένου χωριό της Ηπείρου, μια γιαγιά συναντά έναν δαιμόνιο ρεπόρτερ καναλιού που την ρωτά προφανώς με αφορμή την βαρυχειμωνιά: "*Θα τα καταφέρετε φέτος; Έχετε προετοιμαστεί;*" Η γιαγιά δεν αγόρασε τίποτε από το περίπτερο και απομακρύνθηκε απορημένη...

9μμ 27 Νοέμβρη, στην γκαλερί Tilton της Νέας Υόρκης, παρουσίαση από τον Γάλλο μεταμοντέρνο φιλόσοφο Μποντριγιάρ του καινούργιου του βιβλίου "*Η Συνωμοσία της Τέχνης*". Ένας μεσήλικας που κάθεται στην δεύτερη σειρά και κινηματογραφεί συνέχεια τον Μποντριγιάρ με μια μικρή κάμερα, σηκώνει το χέρι του ζητώντας να μιλήσει. "*Δεν ξέρω πώς να διατυπώσω την ερώτηση μου γιατί είναι πολύπλοκη.Είσαι ο Μποντριγιάρ και μπορείς να γεμίσεις μια αίθουσα με κόσμο. Κι αυτό που θέλω να μάθω είναι: όταν κάποιος πεθαίνει διαβάζουμε μια νεκρολογία -όπως όταν πέθανε ο Ντερριντά πέρυσι και ήταν μια μεγάλη απώλεια για όλους μας. Τι θα ήθελες να ειπωθεί για σένα; Με άλλα λόγια, ποιος είσαι; Θέλω να μάθω πόσων χρονών είσαι, αν είσαι παντρεμένος, αν έχεις παιδιά, και καθώς έχεις περάσει πολύ χρόνο από τη ζωή σου γράφοντας σπουδαία βιβλία, σε μερικά από τα οποία δεν μπόρεσα να ανταπεξέλθω, υπάρχει κάτι που θα μπορούσες να πεις και να συμπυκνώνει την ύπαρξή σου;*" " *Τι είμαι, δεν ξέρω*", λεει ο Μποντριγιάρ, "*είμαι ένα προσομοίωμα του εαυτού μου*". Ακούγονται χαχανητά από το ακροατήριο. "*Και πόσων χρονών είσαστε;*" επίμονη η ερώτηση. "*Πολύ νέος*".
Όσο μακριά είναι η Νέα Υόρκη από το Παρίσι άλλο τόσο μακριά είναι και ο Μποντριγιάρ από τα προάστια του Παρισιού. Έτσι, επιτρέπονται ακόμη τα χάχανα στις "προσομοιωμένες" ασυναρτησίες του μεταμοντερνισμού.

11μμ 11 Φλεβάρη, σε κέντρο της παραλιακής με πρόγραμμα από τον Λευτέρη Πανταζή και τον Μάκη Χριστοδουλόπουλο βραβεύεται από την Ένωση Αξιωματικών της Ελληνικής Αστυνομίας ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ Π. Σόμπολος. Ο Πάνος δηλώνει συγκινημένος: "*Είμαι μισός αστυνομικός και μισός δημοσιογράφος*".

3 τα χαράματα της πρωτοχρονιάς στο Ρέθυμνο και η γειτονιά αναστατώνεται από βρισιές, φωνές και οιμωγές που ακούγονται δυνατά από το σπίτι του Αλβανού μετανάστη Γιαχάι. Μια συμμορία ντόπιων βγαίνει τρέχοντας από το σπίτι αλαφιασμένη. Γείτονες τρέχουν στην ταράτσα απ' όπου ακούγονται ακατάληπτες φράσεις. Είναι του πατέρα. Πεσμένος και άψυχος πλέον ο 17χρονος Έντισον με πολλές πληγές και ένα μαχαίρι καρφωμένο πάνω στο σώμα του πλήρωσε τις παλληκαριές, τα ρατσιστιλίκια, τα τσαμπουκαλίκια, τα πατριωτιλίκια, τα μαυροπουκαμισαδιλίκια, τις επισφαλείς ασυναρτησίες που συνέχουν έναν παθογενή μικροαστισμό, οπλισμένο και θανάσιμο...

με αφορμή την υπόθεση
Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Καρασαρίνη και Π. Ασπιώτη

Αρχές του περασμένου καλοκαιριού η ευρύτερη περιοχή των Άνω Λιοσίων θύμιζε ζώνη κατοχής από την αστυνομία. Δεκάδες κλούβες των ματ είχαν στρατοπεδεύσει σε στρατηγικά σημεία, μεταφέροντας στους κατοίκους της περιοχής το μήνυμα της κρατικής επιβολής στις κυβερνητικές αποφάσεις για την περαιτέρω λειτουργία της χωματερής και την εναπόθεση της λυματολάσπης στο εσωτερικό της. Ο κρατικός τσαμπουκάς δεν αρκέστηκε στο κλίμα τρομοκράτησης των αντιστεκόμενων κατοίκων. Η ωμότητά του διαφάνηκε με τους εκατοντάδες ξυλοδαρμένους και ψεκασμένους κατοίκους, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων και πορειών που πραγματοποιήθηκαν στον περιβάλλοντα χώρο της χωματερής από χιλιάδες κατοίκους, οι οποίοι είχαν αγανακτήσει από την αποπνικτική ατμόσφαιρα και τη δυσωδία του αέρα. Πορείες που δεν αρκούνταν στα παρακάλια προς τους "αρμοδίους", αλλά ξεπέρασαν αρκετές φορές τα προβλεπόμενα όρια της νομιμότητας και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις κατοχής. Και ήταν εκείνες οι ημέρες που η δημοκρατία έδειχνε το πραγματικό της πρόσωπο, με εισαγγελικές αποφάσεις και αστυνομικές εντολές, με γκλομπ να εφορμούν και δακρυγόνα να πνίγουν, με ανοιγμένα κεφάλια διαδηλωτών, με λιπόθυμους από τα χημικά κατοίκους...

Την ίδια περίοδο ο κρατικός τσαμπουκάς ξεδιπλώνεται και στην περιοχή των Εξαρχείων. Δεκάδες κλούβες των ματ στρατοπεδεύουν σε δρόμους και πλατείες, θέλοντας να επιβάλλουν ένα ιδιόμορφο καθεστώς, αποκορύφωμα του οποίου ήταν οι "εκκαθαριστικές" επιχειρήσεις προς τον αναρχικό χώρο και τα πογκρόμ στην περιοχή. Το γεγονός αυτό συμπίπτει με το περιστατικό όπου ένοπλος συνοδός βουλευτών εντός του πολυτεχνείου, πυροβολεί εναντίον αναρχικών που επιχειρούν να τον εκδιώξουν, με αποτέλεσμα να ξεκινήσουν νέες επιχειρήσεις της αστυνομίας και δυνάμεων των ματ εναντίον όσων αντιστέκονταν στα γεγονότα που διαδραματίζονταν. Σφαίρες, δακρυγόνα, γκλομπ, προσαγωγές, ανακρίσεις...

Αυτήν την περίοδο, και πιο συγκεκριμένα στις αρχές του περασμένου Ιούλη, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται οι Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Καρασαρίνης και Π. Ασπιώτης, κατηγορούμενοι -αρχικά- για επιθέσεις σε διμοιρίες των ματ στην περιοχή των Εξαρχείων κατά τις οποίες απαλλοτριώθηκαν από τους επιτιθέμενους εξοπλισμός των ματ (ασπίδες, κράνη). Επιθέσεις οι οποίες πραγματοποιήθηκαν ως απάντηση στις επιθέσεις της δημοκρατίας στα Άνω Λιόσια και στα Εξάρχεια που αναφέρονται παραπάνω.

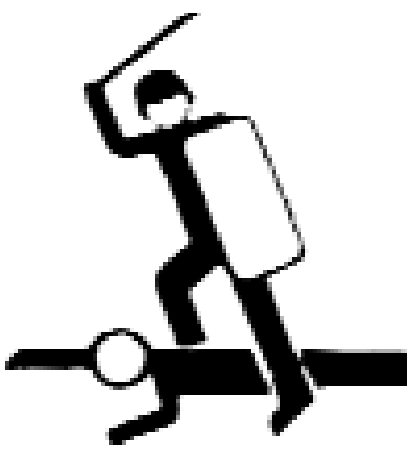

Ο τρόπος κι η ένταση με την οποία χειρίστηκε η εγχώρια κυριαρχία την υπόθεση των "τριών", είναι ενδεικτική της στρατηγικής της στα πλαίσια της παγκόσμιας αντιτρομοκρατικής "εκστρατείας". Με όλες τις ιδιαιτερότητες που μπορεί η τελευταία να αποκτά στον ελλαδικό χώρο, στην υπόθεση των "τριών" ξεδιπλώθηκαν όλες οι "αντιτρομοκρατικές", κατασταλτικές και συναινετικές μεθοδεύσεις του ελληνικού κράτους. Από την εφαρμογή του νέου νομικού οπλοστασίου, τον εκσυγχρονισμό των κατασταλτικών μηχανισμών, την καλλιέργεια του φόβου απέναντι σε ανύπαρκτους “εχθρούς της κοινωνίας” μέχρι την χρήση των μηχανισμών του θεάματος για να υλοποιηθούν όλες αυτές οι στοχεύσεις και να αποσπαστεί η ανάλογη κοινωνική συναίνεση, η δημοκρατία δοκιμάζει και εδραιώνει ένα ιδιότυπο καθεστώς απέναντι στον "εσωτερικό εχθρό" και σε κάθε ψήγμα κοινωνικής αντίστασης που θα θελήσει στο μέλλον να ξεπεράσει τα όρια της "νομιμότητας".

Το ελληνικό κράτος, έχοντας "καθαρίσει" τα μέτωπα με τις ένοπλες οργανώσεις που εμφανίστηκαν μεταπολιτευτικά, έδειξε την πρόθεσή του, με την υπόθεση των "τριών", να εφαρμόσει αντιτρομοκρατικά δόγματα, πάνω σε γεγονότα αντίστασης που χαρακτηρίζονται από αντισυναινετικές πρακτικές. Ο νέος τρομονόμος (2928) είναι ένα από αυτά τα δόγματα και ξεδιπλώθηκε σε όλο του το εύρος στην υπόθεση των "τριών". Η κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας", η οποία με τον τρομονόμο έχει μετατραπεί σε κακούργημα, προϋπόθετε την εύρεση τριών αριθμητικά κατηγορούμενων, ακόμη κι αν δεν υπήρχαν πραγματικές αποδείξεις που θα στοιχειοθετήσουν την εμπλοκή όλων σε "αξιόποινες" κατά το αστικό δίκαιο πράξεις. Το γεγονός και μόνο ότι οι "τρεις" διατηρούσαν φιλικές σχέσεις και δραστηριοποιούνταν στα πλαίσια του αντιεξουσιαστικού χώρου, ήταν αρκετό για τις διωκτικές αρχές για να τους αναδείξουν ως εν δυνάμει "ένοχους" και να ξεκινήσουν "αντιτρομοκρατικές" έρευνες (εφόδους σε σπίτια, λήψη DNA σε κάθε ύποπτο σημείο, άρση απορρήτου επικοινωνιών, χρήση σύγχρονων συσκευών κ.ά). Πέρα από την αρχική σύλληψη του Γ. Καλαϊτζίδη και του Π. Καρασαρίνη στην κατοχή των οποίων βρέθηκαν κομμάτια από ασπίδες τα οποία επιχειρούσαν να πετάξουν, τα υπόλοιπα ευρήματα των διωκτικών αρχών που βρέθηκαν σε σπίτια και θυρίδες και των τριών συλληφθέντων (*μία αντιασφυξιογόνος μάσκα, ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο, μία καραμπίνα, ένα αλυσοπρίονο, ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής, ένα αεροβόλο, εργαλεία, 2 ασύρματες συσκευές επικοινωνίας, ένα κουτί με 100 σφαίρες, 2 όπλα άλλων διαμετρημάτων και πλήθος σημειώσεων και αποτυπωμάτων...-*

στη σύγχρονη δημοκρατία απέναντι στον

εφημερίδα "Νέα" 13/7/2005) παρουσιάζονταν όχι για να στοιχειοθετήσουν κάποιες κατηγορίες (οι έρευνες της αστυνομίας έδειξαν ότι τα όπλα και οι σφαίρες δεν είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ) αλλά για να αναδείξουν την πιθανότητα αυτά να χρησιμοποιηθούν ή να χρησιμοποιούνται σε "εγκληματικές πράξεις". Έτσι οι κατηγορίες της "απλής οπλοκατοχής" ανακατασκευάστηκαν σε "διακεκριμένη οπλοκατοχή", "προμήθεια και κατοχή εκρηκτικών", "έκρηξη" στοιχειοθετημένες πάνω σε πιθανότητες. Η διόγκωση των κατηγοριών και η "φόρτωσή" τους με όσες πράξεις έμπρακτης αντίστασης στην κρατική επιβολή, πραγματοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια (μεταξύ των άλλων κατηγορούνται και για όλες τις επιθέσεις με μολότοφ που πραγματοποιήθηκαν από το 1998 καθώς θυρίδα στην κατοχή ενός από τους τρεις ανοίχτηκε το 1998!) είναι ενδεικτική των προθέσεων της κυριαρχίας να τιμωρήσει τα "φρονήματα", να καθιερώσει την έννοια της "συλλογικής ευθύνης" και να ποινικοποιήσει κάθε κοινωνικο-ταξικό αγώνα.

Ο τρομονόμος, έτσι όπως ξεδιπλώθηκε στην υπόθεση των "τριών" αλλά και λίγο αργότερα με την απόπειρα εφαρμογής του σε 5 αναρχικούς που συνελήφθησαν με την κατηγορία "εμπρησμού κάμερας" (Οκτώβρης 2005), έδειξε ότι δεν έχει ως στόχο του μόνο τα ριζοσπαστικά υποκείμενα και τις αντισυναινετικές πρακτικές αντίστασης που έχουν χαρακτηριστικά ανεξέλεγκτα. Δεν στοχεύει δηλαδή μόνο σε ριζοσπαστικά κομμάτια που δεν χειραγωγούνται, δεν αφομοιώνονται και εντάσσονται παράλληλα σε κοινωνικούς αγώνες. Στόχος του τρομονόμου είναι και η προβολή του πάνω σε κάθε πρόθεση αντίστασης που ξεπερνάει τα όρια τα οποία η δημοκρατία θέτει στις ίδιες τις κοινωνικές αντιστάσεις. Στόχος του είναι δηλαδή να πλήξει τη δυνατότητα αντίστασης, αφού προβάλλεται ως ένας "φόβος" προς όσους θελήσουν να ξεπεράσουν τα δημοκρατικά όρια της αμφισβήτησης και της αντίστασης. Αυτό ο φόβος είναι που παράλληλα διαχέεται κοινωνικά με διάφορες αφορμές (όπως οι "τρεις των ασπίδων" ή οι "πέντε των καμερών"). Και αν αναλογιστούμε τα μακροχρόνια αποτελέσματα που μπορεί να έχει μια τέτοια στρατηγική της κυριαρχίας, είναι γεγονός ότι οδηγούμαστε προς έναν καινοφανή καθεστωτικό ολοκληρωτισμό.

Πέρα από τις νομοθετικές εφαρμογές και προθέσεις, αξιοσημείωτος στην υπόθεση των "τριών" -και όχι μόνο- είναι και ο ρόλος των μηχανισμών του θεάματος. Σε διαρκή σύμπλευση με τον ιδεολογικό μανδύα του τρομονόμου και με τις διωκτικές αρχές, τα Μ.Μ.Ε. συνέβαλαν σε μέγιστο βαθμό έτσι ώστε αφενός να κατασκευαστεί ένας "μη ελέγξιμος από τις αρχές" κίνδυνος, να οριστεί ως "κοινωνικός εχθρός", να απαιτηθεί δημόσια η "εξάρθρωσή" του και τελικά να αποσπαστεί κάθε κοινωνική συναίνεση προς αυτήν την κατεύθυνση. Στην υπόθεση των "τριών", αν ξεκινήσουμε από τα γεγονότα που προηγήθηκαν της σύλληψης και προφυλάκισής τους, θα δούμε πως στόχος των Μ.Μ.Ε. ήταν να πλήξουν κάθε αντισυναινετική πρακτική που συνέβαινε εκείνη την περίοδο στην περιοχή των Εξαρχείων αλλά και σε άλλα σημεία του λεκανοπεδίου. Η μέθοδος η οποία ακολουθήθηκε από τα ΜΜΕ, ήταν να αποκοπεί κάθε τέτοια πρακτική από τα ερείσματά της και να αφαιρεθεί κάθε κοινωνική αναφορά αυτών των πρακτικών. Με αφορμή δύο επιθέσεις σε διμοιρίες των ματ που πραγματοποιήθηκαν αρχές του καλοκαιριού του 2005 στην περιοχή των Εξαρχείων, στις οποίες απαλλοτριώθηκαν από τους επιτιθέμενους εξοπλισμός των ματ (ασπίδες, κράνη) και με αφορμή φωτογραφίες ατόμων με αυτόν τον εξοπλισμό οι οποίες δημοσιεύτηκαν στον δικτυακό τόπο "indymedia", τα ΜΜΕ εξαπέλυσαν έναν ιδεολογικό πόλεμο κατά των αναρχικών ζητώντας την άμεση δράση της αστυνομίας. (Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως, ακόμη και στις ημέρες μας, σε κάθε σύλληψη αναρχικού τα ΜΜΕ κάνουν και τις αναγωγές τους στην υπόθεση των "ασπίδων".)
Το γεγονός ότι οι συγκεκριμένες επιθέσεις προβλήθηκαν από τα ΜΜΕ ως "δολοφονικές" και ως επιθέσεις οι οποίες εντάσσονται σε μάχες μεταξύ "αιώνιων εχθρών", είχε ως στόχο να απονοηματοδοτηθούν οι συγκεκριμένες πρακτικές και να αποκρυφτούν τα πραγματικά κίνητρά τους. Το γεγονός δηλαδή ότι οι επιθέσεις εκείνες στις κλούβες των ματ έγιναν, η μία ως απάντηση στις επιθέσεις ίδιων διμοιριών των ματ στους κατοίκους των Α. Λιοσίων που εκείνη την περίοδο αντιστέκονταν έμπρακτα στην εναπόθεση της λυματολάσπης στη χωματερή και στην επιβάρυνση των συνθηκών ζωής τους, και η άλλη ως απάντηση στον πυροβολισμό αναρχικού από ένοπλο συνοδό υπουργών εντός του χώρου του πολυτεχνείου.
Από εκεί και πέρα, και καθώς οι "εκκλήσεις" των media για συλλήψεις υλοποιήθηκαν, τα ΜΜΕ ξεκίνησαν μια νέα προσπάθεια έτσι ώστε να κατασκευαστεί ένα προφίλ "επικίνδυνου κοινωνικού εχθρού" στο πρόσωπο των "τριών". Η προσπάθεια αυτή, που γινόταν παράλληλα με

όλοι είμαστε ίσοι τρομονόμο

τις διωκτικές αρχές και τις έρευνες οι οποίες διεξάγονταν, είχε ως στόχο να πείσει την κοινωνία ότι οι "τρεις" ήταν επικίνδυνοι, τρομοκράτες κτλ. Ενδεικτικές είναι οι αναφορές των ηλεκτρονικών μέσων ενημέρωσης την περίοδο εκείνη: "*οι αρχές ασφαλείας φοβούνται ότι υπάρχει ένας πυρήνας νεαρών που επιχειρούν να περάσουν σε άλλα επίπεδα δράσης, με περισσότερη βία*", "*Το ενδεχόμενο ο 26χρονος και ο 40χρονος οι οποίοι συνελήφθησαν προ πέντε ημερών για κλοπή ασπίδων των ΜΑΤ να σχετίζονται με ληστείες τραπεζών εξετάζουν οι αξιωματικοί της ΕΛΑΣ...*" (δικτυακός τόπος in.gr). Οι μηχανισμοί του θεάματος στόχευαν στο να αποδιαρθρώσουν κοινωνικά όχι μόνο την προσωπικότητα των "τριών", αλλά και όλους όσους δραστηριοποιούνται στα πλαίσια του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου. Οι αναφορές των ΜΜΕ για τις διασυνδέσεις των "τριών" με ληστείες και με δολοφονίες είναι ενδεικτικές της πρόθεσης της κυριαρχίας να εγκληματοποιήσουν συγκεκριμένα πρόσωπα έτσι ώστε αυτά να διωχθούν με βάση τις διατάξεις του "αντιτρομοκρατικού" νόμου και της "συμμετοχής (τους) σε εγκληματική οργάνωση" (σύμφωνα με το νόμο 2928).

Η στάση των φορέων και των κομμάτων της αριστεράς στην υπόθεση των "τριών" είναι ενδεικτική των δημοκρατικών ορίων τους και της άρνησής τους να τα ξεπεράσουν. Η μηδαμινή ενασχόληση της "αριστεράς" με την υπόθεση των "τριών" δεν εκπλήσσει, απλά έρχεται να επιβεβαιώσει τον διαμεσολαβητικό της ρόλο στα πλαίσια των κοινωνικών αντιστάσεων. Το γεγονός ότι ανάμεσα στις πρακτικές που διεξάγονται στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας και στις πρακτικές που ξεπερνούν αυτήν την αστική νομιμότητα, η αριστερά έχει επιλέξει τις πρώτες, σημαίνει ταυτόχρονα ότι δεν επιλέγει να ασχοληθεί με τις δεύτερες. Και κατά συνέπεια συναινεί σε όλους τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς απέναντι σε κάθε πρακτική που ξεπερνά τα όρια της δημοκρατίας.
Εξαιρέσεις, όμως, πάντα υπάρχουν. Αλλά, ακόμα κι αυτές, αρνούνται να ξεπεράσουν τα όριά τους και εξαντλούνται σε καταγγελίες "νομικών αυθαιρεσιών" και αναλώνονται σε διεκδίκησεις "αστικών δικαιωμάτων". Έτσι στην υπόθεση των "τριών", συναντήσαμε μεμονωμένες περιπτώσεις οργανώσεων της αριστεράς αλλά και "ακαδημαϊκών", οι οποίοι αναφέρθηκαν στην δίωξη των "τριών" με τον τρομονόμο ως "*δικαστική αυθαιρεσία και ισχυρό πλήγμα κατά κάθε έννοιας κράτος δικαίου*" και "*υπόθεση πολιτικής παραβατικότητας που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του ποινικού νόμου και συνιστά δικονομική αυθαιρεσία και αντιδημοκρατική πολιτική εκτροπή*" (από άρθρο που συνυπογράφουν τέσσερις γνωστοί για την προοδευτική τους σκέψη ακαδημαϊκοί και φορείς της αριστεράς, Ελευθεροτυπία 15/12/2005). Η αδυναμία της "αριστεράς" να ξεπεράσει τα όρια της νομιμότητας και η διαρκής αναπαραγωγή του διαχωρισμού μεταξύ ποινικού και πολιτικού αδικήματος, σε ένα ποινικό δίκαιο το οποίο είναι εξ' ορισμού πολιτικό αφού συμπυκνώνει το δίκαιο των κυρίαρχων, είναι εμφανής λοιπόν και στην υπόθεση των "τριών".

Κατά τη διάρκεια της σύλληψης και προφυλάκισης των "τριών", ξεδιπλώθηκαν όμως και αντιστάσεις που ξεπερνούσαν τα δεδομένα όρια της δημοκρατίας και έθεταν το ζήτημα της απελευθέρωσης των "τριών", αλλά και ζητήματα συνολικότερης κοινωνικής απελευθέρωσης. Αντιστάσεις που δήλωναν την αλληλεγγύη τους στους "τρεις" και την πρόθεσή τους να μη συναινέσουν στο διαρκώς καλλιεργούμενο κλίμα τρομοϋστερίας, συλλήψεων και προσαγωγών . Σε αυτό συνέβαλλαν και οι κινήσεις των τριών φυλακισμένων οι οποίοι εξ' αρχής ανέδειξαν τον τρομονόμο ως αιχμή της δίωξής τους, δημοσιοποίησαν την αθλιότητα του εγκλεισμού διεκδικώντας μεταξύ άλλων και την απελευθέρωσή τους. Αποκορύφωση ήταν η απεργία πείνας και δίψας που πραγματοποίησε ο Π. Ασπιώτης από τις 29/12/2005 έως τις 10/1/2005 και είχε ως αποτέλεσμα τη μεταφορά του από τις φυλακές Άμφισσας στις φυλακές Κορυδαλλού όπου βρίσκεται και ο Γ. Καλαϊτζίδης.
Από εκεί και πέρα, και καθώς το ελληνικό κράτος όλο το διάστημα που ακολούθησε την προφυλάκιση των "τριών" επαναλάμβανε διαρκώς την στρατηγική που πρωτοεφάρμοσε στην υπόθεση των "τριών" (με διαρκή προσπάθεια να εγκληματοποιήσει τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, να ποινικοποιήσει τις δράσεις τους με τη χρήση "αντιτρομοκρατικών" ρυθμίσεων, να αποκόψει τα κοινωνικά ερείσματα και αναφορές τους, να νομιμοποιήσει τις κατασταλτικές του μεθοδεύσεις και τα πογκρόμ προς τον αναρχικό χώρο), τίθεται το ζήτημα της διαρκής "επιφυλακής" κάθε αντιστεκόμενου απέναντι σε αυτές τις μεθοδεύσεις. Αν η κίνηση της κυριαρχίας είναι να εφαρμόσει τον ορισμό της "τρομοκρατίας" πάνω σε κάθε μορφή αντισυναινετικής πρακτικής και να εξορίσει κάθε σκέψη αντίστασης στο Υπάρχον, για όσους αντιστέκονται οι μόνες απαντήσεις θα είναι η ενδυνάμωση του κοινωνικοταξικού αγώνα, η ρήξη με την επιθετικότητα των κυρίαρχων και η **αλληλεγγύη**.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΤΗΣ SEX FORM

*Ìéá ìéêñÞ åéóáãùãÞ: ïé óõíïëéêüôåñïé ó÷åäéáóìïß êñÜôïõò êáé áöåíôéêÞí

Μετά την αποτυχία των Τοπικών Συμφώνων Απασχόλησης (πάγωμα μισθών κάτω του εθνικού επιπέδου σε περιοχές με μεγάλα ποσοστά ανεργίας ώστε οι βιομήχανοι να "αποκτήσουν κίνητρα" σύμφωνα με τον ΣΕΒ) τα οποία ουσιαστικά διαχειρίστηκαν πόρους για την παράταση ζωής "προβληματικών" παραγωγικών μονάδων και κλάδων, οι γενικοί γραμματείς των υπουργείων οικονομίας και απασχόλησης σκαρφίστηκαν ένα άλλο "φιλόδοξο σχέδιο" για την αντιμετώπιση της ανεργίας. Πρόκειται για το Ειδικό Τοπικό Αναπτυξιακό Πρόγραμμα το οποίο ξεκινά από τη Νάουσα (με ποσοστό ανεργίας 50%) και θα εφαρμοστεί πιλοτικά και σε άλλες περιοχές της χώρας. Το νέο αυτό μοντέλο προωθεί - όπως πληροφορούμαστε - "τη μετάβαση από 'φθίνουσες δραστηριότητες' (π.χ. κλωστοϋφαντουργία) σε νέες παραγωγικές και κερδοφόρες δράσεις που θα συνδυάζουν τα τοπικά πλεονεκτήματα και τις ανάγκες των αγορών εργασίας". Δηλαδή, αγροτουρισμός, άλλες παραδοσιακές πηγές και τυποποίηση κτηνοτροφικών προϊόντων. Βέβαια, οι πιθανότητες "επιτυχίας" του μοντέλου μπαίνει σε δεύτερη μοίρα, οι "εγκέφαλοι όμως προλαβαίνουν να διευκρινίσουν ότι σ' όλα αυτά "θα παρασχεθεί η ανάλογη υποστήριξη ώστε να γίνουν ανταγωνιστικά". Ο ΣΕΒ δεν παύει να επιμένει (φυσικά) στην ενίσχυση των Τοπικών Συμφώνων ώστε αυτά να επεκταθούν παντού.

Τα τερτίπια του κράτους περί αντιμετώπισης της ανεργίας δεν αποτελούν τίποτε άλλο πέρα από τη συνέχιση της συνεπούς κρατικής πολιτικής για αποβιομηχάνιση και των προθέσεων των αφεντικών για διαρκώς περισσότερα κέρδη. Αυτών αποτέλεσμα είναι τα υψηλά ποσοστά ανεργίας και το επιβιωτικό πρόβλημα χιλιάδων εργαζομένων (κυρίως στη Β. Ελλάδα).

Τα αφεντικά αφού πρώτα δημιούργησαν υποδομές με σκανδαλώδεις κρατικές επιχορηγήσεις, αφού επωφελήθηκαν στο έπακρο απ' τα ευρωπαϊκά πακέτα, αφού εκμεταλλεύτηκαν εντατικά τους μετανάστες και τις δυνατότητες των κατευθυνόμενων απ' το κράτος χρηματιστηριακών διαπλοκών, συσσώρευσαν κεφάλαιο που σε συνδυασμό με τα προνόμια τα οποία τους προσφέρθηκαν από την επεκτατική κρατική πολιτική, επένδυσαν στις βαλκανικές χώρες. Οι ανατροπές των αρχών της προηγούμενης δεκαετίας στα Βαλκάνια δημιούργησαν πρόσφορο έδαφος για την άλωση του "βαλκανικού ελντοράντο" από το ελληνικό κράτος και τα' αφεντικά. Η - οικονομική σε πρώτη φάση μέσω εξαγωγής κεφαλαίου με τη στήριξη του κρατικού μηχανισμού - διείσδυση στα Βαλκάνια εξυπηρέτησε το βασικό σχεδιασμό του ελληνικού κράτους να προκριθεί ως μητροπολιτικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής και ως εγγυητής της πολιτικής σταθερότητας και της καλύτερης δυνατής κεφαλαιακής συσσώρευσης. Παράλληλα, στα πλαίσια της συνολικότερης αναδιάταξης του καπιταλισμού το ελληνικό κεφάλαιο χρίστηκε ηγέτιδα δύναμη των Βαλκανίων και ο καλύτερος σύνδεσμος για τους σχεδιασμούς της δύσης. Έτσι, το κράτος απ' το 1991 (μέσω της κυβέρνησης της ΝΔ) επέκτεινε τις ενισχύσεις των αναπτυξιακών νόμων και προώθησε τις επενδύσεις των αφεντικών ξεκινώντας από την Αλβανία για να συνεχίσει ως σήμερα παντού με την επιπλέον βοήθεια του σχεδίου ΕΣΟΑΒ (μέσω της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ το 2002) για περαιτέρω ενίσχυση του αναπτυξιακού νόμου σε επενδύσεις ελλήνων στα Βαλκάνια.

Το φτηνό εργατικό δυναμικό των κοινωνιών της βαλκανικής που μετά την ψυχροπολεμική ομηρία έγινε εύκολο πεδίο λεηλασίας βίωσε και βιώνει την άγρια εκμετάλλευση των αρπακτικών της ελεύθερης αγοράς. Τα αφεντικά δεν είχαν παρά να μετακομίσουν στις "συμφέρουσες αγορές των Βαλκανίων" με τους μισθούς των 120-150 ευρώ, επικαλούμενα λόγους ανταγωνιστικότητας και κλείνοντας δεκάδες επιχειρήσεις σ' όλη την ελληνική επικράτεια.

*Áðï ôïÍ åêÂÉáóìï ôçÓ åÑÃáóéáó ÓÔÏÍ åêÂÉáóÌï ôÇÓ áÍåÑãéáó: Ïé áíôéäñÁÓåéó êáé ç ÓÕÍÄéêÁëéóÔéêÇ ×åéÑáÃÙÃÇóç

Ο κλάδος που δέχτηκε τα μεγαλύτερα πλήγματα απ' αυτή τη διαδικασία είναι αυτός της κλωστοϋφαντουργίας. Κλεισίματα, μεταφορές εργοστασίων, ομαδικές απολύσεις. Τρικολάν (Νάουσα), Κλωστήρια Ναούσης, Κλωστήρια Πρεβέζης, Fanco (στην Κομοτηνή), Triumf, Σίσερ Πάλκο κ.α. Οι εργαζόμενοι αντέδρασαν σ' αυτή την πραγματικότητα με συγκεντρώσεις, πορείες ή κινήσεις με πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση όπως η κατάληψη του εργοστασίου της Τρικολάν. Απ' αυτή την ιστορία δε θα μπορούσαν να λείψουν οι συνδικαλιστές και τα κόμματα τα οποία μονοπωλώντας τη δυνατότητα της όποιας συλλογικής πολιτικής έκφρασης εμφανίστηκαν για να διαμεσολαβήσουν, να ελέγξουν και να εκτονώσουν τις όποιες ακηδεμόνευτες και δυναμικές διαθέσεις των εργαζομένων. Είτε προκρίνοντας "πειθαρχημένους κι έννομους" αγώνες είτε σαμποτάροντας και ρίχνοντας λάσπη σε πρωτοβουλίες εργαζομένων και αλληλέγγυων, οι συνδικαλιστές της ελεγχόμενης απ' το ΠΑΜΕ ομοσπονδίας (ΟΕΚΙΔΕ) στόχευαν και στοχεύουν στην άντληση πολιτικής υπεραξίας καταδεικνύοντας την αναποτελεσματικότητά τους όσον αφορά τα αιτήματα των αγώνων. Ο λόγος των εργατοπατέρων είναι απλός και περιορίζεται στην καταγγελία των πολιτικών που ψήφισαν ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ (βλ. Μάαστριχτ), υπενθυμίζοντας στους εργαζόμενους πως στον κόσμο του καπιταλισμού κανείς αγώνας δε μπορεί να κερδηθεί αν δεν αλλάξουν οι συσχετισμοί. Αν δηλαδή το κόμμα δεν πάρει την πλειοψηφία στη βουλή, στα συνδικάτα κτλ. Με άλλα λόγια, σκοπός είναι το μάζεμα ψήφων για το κόμμα κι οι αγώνες στοχεύουν περισσότερο στη δημιουργία πολιτικού κόστους για την κυβέρνηση παρά στη δικαίωση των αιτημάτων τους. Ενδεικτικό είναι το παράδειγμα της ΣΙΣΕΡ ΠΑΛΚΟ στα Πετράλωνα. Εδώ, η ομοσπονδία κατήγγειλε το σωματείο των εργαζομένων (ελεγχόμενο απ' τον ΣΥΝ) πως ξεπουλάει τις εργάτριες και κατέληξε σε μια "δυναμικότατη" 3ωρη στάση εργασίας αφήνοντας ουσιαστικά ως απάντηση στον αγώνα τις υποσχέσεις του κράτους για διορισμό των απολυμένων στο δημόσιο (υποσχέσεις που συνέτειναν τα μέγιστα στην εκτόνωση του αγώνα).

Όσο για τη ΓΣΕΕ, απέδειξε το ρόλο της καλώντας με μια γελοία ανακοίνωση τους βιομηχάνους να αποδείξουν με επιστημονικό τρόπο γιατί ισχυρίζονται ότι είναι συμφέρουσες οι μεταφορές στα Βαλκάνια.

*Ç õðüèåóç ôçò Sex form: áÍáÄñÏÌÇ

Η εταιρεία sex form του επιχειρηματία Παπαδόπουλου ξεκίνησε το 1964 με "δυο ραπτομηχανές" και "δίνοντας ψωμί" στις εργάτριες των περιοχών (σύμφωνα με την προσφιλή ορολογία των αφεντικών). Με εξαντλητικούς όρους εργασίας, χαμηλά μεροκάματα και ενίοτε με εξευτελιστικούς σωματικούς ελέγχους "προς αποφυγή απώλειας ιδίων προϊόντων" δεν άργησε να πλουτίσει, να προχωρήσει σε συνεργασίες με ξένες εταιρείες, να επεκτείνει τις εγκαταστάσεις της επιχείρησης και να προσλάβει τα τελευταία χρόνια εργάτριες (πέρα των παλιότερων που δούλευαν εκεί για 10 έως και 20 χρόνια) με ολιγόμηνες συμβάσεις "σύμφωνα με τις ανάγκες της παραγωγής" για να μην αποκτούν εργασιακά δικαιώματα και οικονομικά οφέλη. Η Sex Form ήταν από τις πρώτες κερδοφόρες εταιρείες στον κλάδο της μεταποίησης και φιγουράριζε συχνά στα δημοσιεύματα του τύπου ως σίγουρο χαρτί στο χρηματιστήριο. Το 2002 (μέσα στο πλαίσιο των γενικότερων αλλαγών) η εταιρεία προχώρησε σε διαδοχικές απολύσεις και εντατικοποίηση της εργασίας, γεγονός που οδήγησε σε μονοήμερη απεργία μέσα στο Γενάρη. Είχε ήδη αρχίσει να προαναγγέλεται η μεταφορά της εταιρείας στη Βουλγαρία όταν- τυχαία;- την ίδια χρονιά, στις 2 Οκτώβρη ήρθε στην επιφάνεια μεγάλο σκάνδαλο χειραγώγησης μετοχών. Στο σκάνδαλο εκτός πολλών άλλων από τον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας εμπλέκονταν και οι βασικοί μέτοχοι της sex form Αντώνιος Παπαδόπουλος, Χρήστος Παπαδόπουλος και Σπύρος Βεργέτης. Η απάτη πραγματοποιήθηκε από τις 13 Αυγούστου έως και 30 Σεπτέμβρη 2002 αποκομίζοντας στους εμπλεκόμενους κέρδη συνολικού ύψους 1.5 εκατ. ευρώ, κυρίως από μικροεπενδυτές. Η επιτροπή κεφαλαιαγοράς επέβαλε τα μεγαλύτερα πρόστιμα που είχε επιβάλει ποτέ συνολικού ύψους 6.025.000 ευρώ. Οι 400 εργάτριες καλούνταν να δείξουν υπομονή και κατανόηση στο "δράμα" του αφεντικού, όταν έμειναν απλήρωτες για ενάμιση μήνα το καλοκαίρι που μας πέρασε...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΤΗΣ SEX FORM

WORKER

*Ï áÃÙíáó ôùÍ áñÃÁÔñéùí

Στις 29 Αυγούστου 2005 (ημέρα επιστροφής από την άδεια του Αυγούστου) οι περισσότερες εργάτριες προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας απαιτώντας τα δεδουλευμένα τους και την εξασφάλιση της εργασίας τους. Οι ξαφνιασμένοι εργοδότες με εκκλήσεις για υπομονή και θεατρινισμούς έπεισαν 50 εργαζόμενες να συνεχίσουν τη δουλειά τάζοντας τους μεροκάματα ελεημοσύνης. Ακολούθησαν μαζέματα των εργατριών (καθώς και αλληλέγγυων σ' αυτές) κάθε πρωί στην έναρξη της βάρδιας(7.00 π.μ.) έξω απ' το εργοστάσιο, συνελεύσεις στο πολιτιστικό κέντρο Ιλίου και μια πορεία μέχρι την πλατεία Αγ. Αναργύρων. Στις 7 Σεπτέμβρη έγινε πορεία των εργατριών από την πλατεία Βάθης στο υπουργείο εργασίας όπου διεξαγόταν συνάντηση του μεταξύ της εργοδοσίας, του υφυπουργού και "επιτροπής" των εργαζομένων που συνέχιζαν να δουλεύουν. Το αποτέλεσμα της συνάντησης ήταν να ανανεωθούν για άλλη μια φορά οι υποσχέσεις για σύντομη καταβολή των δεδουλευμένων. Στις 14/9 οι εργαζόμενοι στο δήμο Ιλίου έκαναν στάση εργασίας σε ένδειξη συμπαράστασης. Στις 29/9 οι εργάτριες απέκλεισαν την είσοδο του εργοστασίου στις απεργοσπάστριες. Την επομένη, διμοιρία των ΜΑΤ βρέθηκε στο ίδιο σημείο για να διαφυλάξει το "δικαίωμα στην εργασία" των απεργοσπαστριών εν μέσω αποδοκιμασιών από τις απεργούς. Ακολούθησε πορεία με την ομοσπονδία από την Ομόνοια μέχρι το υπουργείο όπου συναντήθηκαν με εργαζόμενους από τα κλωστήρια Πρεβέζης. Στις 2/11 κατελήφθη ο προαύλιος χώρος του εργοστασίου για να εμποδιστεί η διακίνηση προϊόντων. Μέχρι εδώ οι απεργοσπάστριες έχουν διπλασιαστεί. Στις 17/11 γίνεται συμβολική κατάληψη του εργοστασίου. Μέσα στο Δεκέμβρη οι εργάτριες κέρδισαν τα ασφαλιστικά μέτρα που είχαν καταθέσει πριν εναντίον του Παπαδόπουλου που όριζαν την εκποίηση της περιουσίας του και την καταβολή των δεδουλευμένων. Στις 2 Γενάρη 2006 προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου.

óõãêÝíôñùóç
áëëçëáããýçò
ôïõ èåóóôïõ óôçí
êåíôñéêÞ ðëáôåßá éëßïõ

*Ì áÈçìáôá õÐÏ×ÙÑçôéÊïôçôáó

Στην περίπτωση της sex form όπως και σ' όσες προηγήθηκαν οι συνδικαλιστές δε μπορούσαν να μην αδράξουν την ευκαιρία για τα συνήθη μαθήματά τους προς επιβεβαίωση του ψηφοθηρικού και χειραγωγικού ρόλου τους. Από τις πρώτες εβδομάδες της κινητοποίησης οι όποιες προτάσεις των εργατριών για δυναμικές κινήσεις προσέκρουαν στις υποσχέσεις, τις αναβολές, το ρεαλιστικό μονόδρομο της μοιρολατρικής θέσης πως "δε υπάρχουν πολλά να κάνουμε" και την επιμονή στη νομικίστικη πλευρά του αγώνα. Το παραμικρό ενδεχόμενο ριζοσπαστικοποίησης του αγώνα σκόνταφτε στην απειλή των συνεπειών που θα επέφερε μια παράνομη ενέργεια(όπως η κατάληψη του εργοστασίου). Έτσι, η δίκαιη οργή των εργατριών εγκλωβίστηκε σε άσφαιρες κινητοποιήσεις, οι απεργοσπάστριες συνέχιζαν να δουλεύουν και τα προϊόντα διακινούνταν. Οι εργαζόμενες της sex form εμποδίστηκαν να επιτεθούν στον εκπρόσωπο της εργοδοσίας έξω απ' το υπουργείο (7/9), δεν απέτρεψαν τις απεργοσπάστριες απ' την είσοδο του εργοστασίου, δε μπλόκαραν την παραγωγή, δεν έγινε "άνοιγμα" στην κοινωνία, δινόταν χρόνος στον Παπαδόπουλο. Οι "παραπλανημένες συναδέλφισες" - όπως αποκαλούσαν οι εργατοπατέρες τις απεργοσπάστριες προσπαθώντας να συγκρατήσουν την οργή των απεργών - νομιμοποιήθηκαν στα "τραπέζια διαλόγου" του υπουργείου εργασίας μέσω της εργοδοτικής επιτροπής που έστησαν. Η δυναμική κίνηση αποκλεισμού της εισόδου του εργοστασίου (26/9) ήρθε σπασμωδικά να εκτονώσει τη δυσαρέσκεια των εργατριών για την αποδυνάμωση που είχε αρχίσει να φαίνεται στον αγώνα. Η ομοσπονδία πρόβαλε σα μεγάλη νίκη το πενιχρό επίδομα που εξασφάλισε από τον ΟΑΕΔ κατά τη διάρκεια της επίσχεσης κι αφού ευώδοσαν τα ασφαλιστικά μέτρα συναίνεσε στην κατάληψη του εργοστασίου. Όλα στο όνομα της "σύνεσης", του "ρεαλισμού" και της "εμπειρίας αγώνα" που λέει πως η λύση είναι η ψήφος στο κόμμα... Να σημειωθεί σ' αυτό το σημείο πως απ' την αρχή η ομοσπονδία - θέλοντας να δημιουργήσει μια αίσθηση "ανεξαρτησίας" στις εργάτριες- τοποθέτησε ουσιαστικά μια επιτροπή αγώνα αποτελούμενη στην πλειοψηφία της από γυναίκες που

ïé áðåñãïóðÜóôåóåò
óå áíôéóôáêåíôþóåéò
ëßãá ìÝôñá áðü ôçí
áðïêëåéóìÝíç åßóïäï

ανήκουν στο ΚΚΕ. Χωρίς τη στοιχειώδη διαδικασία οι κομματικοί πρότειναν συγκεκριμένα ονόματα που εν μέσω σύγχυσης και δια βοής ορίστηκαν εκπρόσωποι των εργατριών.

Παράλληλα μ' όλα αυτά, οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και σύμφωνα με τη γραμμή του κόμματος, σαμπόταραν κάθε προσπάθεια αλληλέγγυων να αρθρώσουν λόγο. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η σφοδρότητα με την οποία επιτέθηκαν σε απολυμένους της Triumf κατά τη διάρκεια συνέλευσης στο πολιτιστικό κέντρο Ιλίου. Οι προαναφερόμενοι είχαν καλεστεί από εργάτριες της sex form για να καταθέσουν την εμπειρία τους από τον αγώνα που είχαν διεξάγει λίγο καιρό πριν. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι είχαν διαφωνήσει και καταγγείλει τη στάση της ομοσπονδίας με αποτέλεσμα να μπουν στα "μαύρα κατάστιχα" της "ταξικής πρωτοπορίας". Η μη τήρηση της κομματικής γραμμής κι ο φόβος επανάληψης των καταγγελιών στις εργάτριες της sex form ήταν ο λόγος για τον οποίο ουσιαστικά φιμώθηκαν στη συνέλευση. Πριν καν ανοίξουν το στόμα τους ο πρόεδρος της ομοσπονδίας και μέλη της επιτροπής αγώνα άρχισαν να ωρύονται αναμασώντας τις γνωστές και πολυχρησιμοποιημένες μομφές περί "διασπαστών" και "προβοκατόρων". Ταυτόχρονα άφηναν να αιωρείται μια γενικόλογη κατηγορία ότι οι εργάτες της Triumf δε δικαιούνται να μιλούν γιατί "τα έχουν πάρει". Αυτά που "είχαν πάρει" βέβαια ήταν οι αποζημιώσεις τους... Ανάλογη αντιμετώπιση είχε κι η προσπάθεια συντρόφου από το Θερσίτη να παρέμβει στην ίδια συνέλευση. Οι κομματικοί έληξαν τη συνέλευση που είχε οδηγηθεί στο χάος, φωνάζοντας πως όσοι θέλουν να συμπαρασταθούν ας το κάνουν στις πρωινές συγκεντρώσεις έξω από το εργοστάσιο όπου θα μπορούσαν να καταθέσουν τις απόψεις τους "στα πηγαδάκια"... Οι συζητήσεις αυτού του είδους βέβαια έξω απ' το εργοστάσιο ήταν κάτι που συνέβαινε έτσι κι αλλιώς και δε μπορούσαν παρά να είναι περιορισμένου κι ελλειμματικού χαρακτήρα. Άξιο αναφοράς είναι το γεγονός πως όσες φορές κατά τη διάρκεια τέτοιων πρωινών συζητήσεων οι γυναίκες της επιτροπής έπρεπε να απαντήσουν για την αποφυγή όξυνσης του αγώνα, οι ίδιες αντέτειναν με νόημα πως οι υπόλοιπες εργάτριες είτε δεν είχαν το σθένος, είτε δεν είχαν τη συνείδηση για κάτι τέτοιο, οπότε έπρεπε να δείξουν εμπιστοσύνη στην εμπειρία των συνδικαλιστών. Την ίδια στιγμή, στα ίδια πηγαδάκια οι κομματικοί δεν έπαυαν να επαναφέρουν το φόβητρο του μπάτσου και του εισαγγελέα σ' όσες εργάτριες ανέφεραν το ενδεχόμενο μιας πιο δυναμικής κίνησης.

* Ï é åñãáôñéåó ôçó sex form

Αυτό που συντελέστηκε στον αγώνα των εργατριών της Sex Form (και όχι μόνο), αφήνοντας κατά μέρος τις αντιφάσεις και τα προβληματικά σημεία που μπορεί κάποιος να εντοπίσει, είναι κάτι πολύ σημαντικό. Το ξεπέρασμα απ' τις ίδιες της ιδιώτευσης, της μοιρολατρίας, της υποταγής στις αποφάσεις των αφεντικών. Σ' αυτή τη διαδικασία οι εργάτριες κινήθηκαν μαζί, ξέφυγαν απ' τους μικρόκοσμους, χλεύασαν και θέλησαν να επιτεθούν στην πειθήνια στάση των απεργοσπαστριών, βίωσαν το συλλογικό πνεύμα, οικειοποιήθηκαν το χώρο που συνήθιζαν να αποκαλούν Νταχάου.

Ο κόσμος των αφεντικών είναι κυνικός και "σκοτώνει τα άλογα όταν γεράσουν". Ακόμα πιο κυνικό όμως είναι να θεωρούν οι καταπιεσμένοι ότι τους αρκεί η προσωπική ασφάλεια, τα ξεροκόματα του ΟΑΕΔ, η δανειοληψία, η συμμετοχή σε κομματικά παιχνίδια ή η επιστροφή σε "άλλα Νταχάου", αντί της συλλογικής δράσης και της προσπάθειας να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους. Οι αγώνες των καταπιεσμένων είτε θα διακόπτονται με την ικανοποίηση - δίκαιων φύσει και θέσει αλλά μερικών - αιτημάτων με τη συνεπακόλουθη επιστροφή στα "προσωπικά δράματα" και τις ουρές του ΟΑΕΔ και τα επιδοτούμενων προγραμμάτων του που θα πλασάρονται ως μεγαλόψυχη κοινωνική πολιτική του κράτους, είτε θα δείχνουν πως οι συλλογικές διεκδικήσεις μπορούν περισσότερα: Πάνε πιο πέρα απ' τα αυτονόητα και δεν είναι πάντα "ειρηνικές" και "νομιμόφρονες". Φτάνουν μέχρι το σημείο που οι εργαζόμενοι χειρίζονται μόνοι τους, χωρίς αφεντικά, ιεραρχία και καθοδηγητές την υποδομή που έτσι κι αλλιώς τους ανήκει, φτάνουν μέχρι τα κατειλημμένα εργοστάσια της Αργεντινής, έως το ξεπέρασμα των πλαστών διαχωρισμών μέσα στις τάξεις τους, το ξεπέρασμα των εκβιασμών κράτους κι αφεντικών, την καταστροφή των αισχροκερδών παρασίτων και των πολιτικών εκφραστών τους, την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς...

* Áíôé åðéëïãïõ

Η εμφάνιση συντρόφων-ισών από το Θερσίτη στα πρωινά μαζέματα, τα μοιράσματα κειμένων κι ενημερωτικού υλικού για την κατάληψη της Τρικολάν στη Νάουσα, οι αφίσες καθώς κι οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στο Ίλιον αντιμετωπίστηκαν με έκπληξη από τις εργάτριες της sex form. Έκπληξη που απορρέει από το θεαματικό στερεότυπο περί αναρχικών. Ωστόσο, κατορθώθηκε μια πρώτη προσέγγιση κι η αποδοχή της παρουσίας και των προθέσεων μας, χωρίς βέβαια αυτό να έχει κάποιο πρακτικό αποτέλεσμα πέρα από τη δημιουργία οικειότητας μεταξύ μας.

Η σημασία αυτού του αγώνα, πέρα από το προφανές (του αγώνα δηλαδή ενάντια στους εκβιασμούς των αφεντικών), αναδείχτηκε εκ των πραγμάτων κεντρικό σημείο της καθημερινότητας στις γειτονιές μας, αφού οι περισσότερες εργάτριες ζουν σε αυτές. Από κει και πέρα ο αγώνας των εργατριών συμπύκνωσε όλες εκείνες τις αδυναμίες αλλά και τις αυθόρμητες δυναμικές που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια μέσα στους εργατικούς αγώνες. Αναγνωρίζοντας τη σημασία τέτοιων αγώνων σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο, τις αδυναμίες παρέμβασης και σύνδεσης με κοινωνικούς αγώνες, εκεί τουλάχιστον που το ριζοσπαστικό κομμάτι των αγωνιζόμενων ατροφεί, την ασυνεχή και ελλειματική παρουσία του αναρχικού λόγου στους χώρους εργασίας, αλλά κυρίως την χειραγωγική δύναμη του "ταξικού" συνδικαλισμού (αυτόν που διαρκώς θα συναντάμε στα πεδία των αγώνων και ο οποίος ξεδιπλώθηκε με απίστευτη αλλαζονία στη συγκεκριμένη περίπτωση), σύντομα θα εκδοθεί από το Θερσίτη μια πιο αναλυτική παρουσίαση των γεγονότων, με μορφή μπροσούρας.

για τον αγώνα ενάντια στη χωματερή των Άνω Λιοσίων

Ο πολιτισμός της εξουσίας δεν μας αφήνει να ανασάνουμε

Να μην τον αφήσουμε ούτε κι εμείς

Ένα γνωμικό λέει πως ο καπιταλιστής δεν θα σου πουλήσει μόνο το σκοινί που θα τον κρεμάσεις αλλά θα περιφράξει και θα προστατεύσει σαν κόρη οφθαλμού τα σκουπίδια και τα απόβλητα απ' τα οποία μπορεί να βγάλει κέρδος. Ικανός ακόμα και να θάψει σ' αυτά ολόκληρους δήμους και συνοικίες προκειμένου να προστατεύσει την ομαλότητα της παραγωγής και να διασφαλίσει τα συμφέροντα του.

Ούτε στα πιο ευφάνταστα σενάρια επιστημονικής φαντασίας δεν έχει εμφανιστεί η πραγματικότητα της χωματερής-θησαυροφυλάκιο.
Μια πραγματικότητα που τους τελευταίους μήνες αποτελεί καθημερινότητα για τους κατοίκους των δυτικών συνοικιών και ιδιαίτερα των Άνω Λιοσίων, όπου: περιπολικά συνοδεύουν σκουπιδιάρικα, διμοιρίες των ΜΑΤ περιπολούν στις εισόδους της χωματερής, εισαγγελείς και φαρισαίοι βρίσκονται σε καθεστώς εκτάκτου ανάγκης, επιχειρηματικά αρπακτικά και κάθε είδους πολιτικάντηδες δημοπρατούν και παζαρεύουν "προσωρινές λύσεις" παίζοντας με την υγεία και την διαβίωση των τοπικών κοινωνιών.

Όλα (ξαν)άρχισαν τον περασμένο Νοέμβρη, όταν επίσημα ανακοινώθηκε ότι "*η σημερινή χωματερή έχει ζωή*" έως τα τέλη Μαρτίου και ο Ενιαίος Σύνδεσμος Δήμων και Κοινοτήτων (ΕΣΚΔΝΑ), που διαχειρίζεται τη χωματερή Άνω Λιοσίων, "*κάνει αγώνα δρόμου*" για να προλάβουν να ολοκληρωθούν οι εγκαταστάσεις σε διπλανό χώρο στη Φυλή. Μια "τυφλή" ουσιαστικά επέκταση της χωματερής που προκάλεσε την αντίδραση των κατοίκων οι οποίοι με τις κινητοποιήσεις τους κατάφεραν να μπλοκάρουν προσωρινά τα έργα.

Από την πλευρά του ΕΣΚΔΝΑ, ο προϊστάμενος διαχείρισης απορριμμάτων, δήλωσε: "*Στην κατάσταση που έχουν φθάσει τα πράγματα η μόνη λύση είναι να κηρυχθεί η Αττική σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης*". Όπερ και εγένετο, με αποκορύφωμα την 8η Φλεβάρη όπου με μικροσυμπλοκές, εντάσεις και συλλήψεις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις σπάνε το μπλόκο κατοίκων στην είσοδο της χωματερής και διασφαλίζουν την ομαλή μεταφορά των σκουπιδιών.

Μπροστά στα άλυτα ζητήματα των οικολογικών καταστροφών και της περιβαλλοντικής μόλυνσης γενικότερα, και ιδιαίτερα στη διαχείριση σκουπιδιών και λυμάτων, ο τυχοδιωκτισμός των αφεντικών είναι παροιμιώδης:

Χωρίς κανέναν απολύτως βιώσιμο σχεδιασμό και με μοναδικό κριτήριο το κέρδος, προχωρούν στη διάνοιξη νέου "κυττάρου" στη Φυλή. Το οποίο μεταθέτει απλά το πρόβλημα αφού προβλέπεται να παραδοθεί σε λειτουργία σε δύο μήνες και θα έχει χρόνο ζωής 8 μήνες. Η διάνοιξη νέου ΧΥΤΑ που θα κατασκευαστεί στη Φυλή, δίπλα στα όρια της σημερινής χωματερής των Άνω Λιοσίων, θα επιβαρύνει ακόμα περισσότερο την περιοχή, αφού προβλέπεται να αποθηκεύονται σε αυτή περίπου 230.000 τόνοι λυματολάσπης αλλά και 1.500.000 τόνοι σκουπιδιών το χρόνο.

Η διοίκηση της ΕΥΔΑΠ, υπεύθυνη για την διαχείριση της λυματολάσπης, σε πείσμα κάθε λογικής, κάνει λόγο για "*δαιμονοποίηση της λάσπης και υποστηρίζει ότι η σύστασή της είναι απολύτως μέσα στα όρια των ευρωπαϊκών προδιαγραφών*". Και αντιμέτωπη με ένα πρόβλημα που δεν επιδέχεται λύσης, σκοπεύει να μεταφέρει ένα μέρος των λυμάτων από την κορεσμένη και υπερμολυσμένη Ψυττάλεια στη...Φυλή! Παράλληλα μετά την αποτυχία του σχεδιασμού μεταφοράς της "λάσπης" στο Σουδάν, προκηρύσσει δημόσιο διαγωνισμό για την εξαγωγή 60.000 τόνων στη Γερμανία. Κάτι σαν το άδειασμα ενός βόθρου δηλαδή που σύντομα θα ξαναγεμίσει. Και από τον οποίο μόνοι κερδισμένοι θα είναι οι εργολάβοι μεταφοράς αφού το κόστος (περίπου 8,5 εκατομμύρια ευρώ) θα υπερδεκαπλασιάσει τα κέρδη τους.

Ενώ τέλος, τα ημίμετρα της αύξησης των δημοτικών τελών και της ανακύκλωσης -σαν τρόπος μείωσης της παραγωγής σκουπιδιών- θα ήταν για γέλια αν δεν έπαιζαν με τη νοημοσύνη μας.

Αν τώρα στο ήδη υπάρχον πρόβλημα της χωματερής, προστεθούν και οι 7.500 τόνοι από επικίνδυνο υλικό που ζητούν ταφή από μονάδες της ΔΕΗ, τα απόβλητα του Κηφισού, οι κεραίες της κινητής τηλεφωνίας και η μεθόδευση της τσιμεντοποίησης και εμπορευματικής εκμετάλλευσης της Πάρνηθας που προωθεί το ΥΠΕΧΩΔΕ, θα δούμε ότι η περιβαλλοντική εξόντωση και η γκετοποίηση των γειτονιών μας είναι προδιαγεγραμμένες. Ίσως γιατί τα κάθε λογής αφεντικά λογαριάζουν χωρίς τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Άνω Λιόσια, Φυλή, Μενίδι, Καματερό, Πετρούπολη, Ίλιον. Περιοχές των δυτικών προαστίων που εδώ και δεκαετίες υποφέρουν από τον μολυσμένο αέρα της χωματερής μιας μητρόπολης. Οι τόνοι των σκουπιδιών και τα διοξείδια που εκπέμπονται στην περιοχή φαίνεται πως δεν ήταν αρκετά. Από το καλοκαίρι ήρθε να προστεθεί κι η λυματολάσπη. Μαζί της κι οι κρατικός τσαμπουκάς.
Ελευσίνα, Πέραμα, Δραπετσώνα, Κερατσίνι. Άλλες περιοχές των δυτικών προαστίων με μολυσμένο τον αέρα από το εργοστάσιο της ΔΕΗ και τα διυλιστήρια των εταιριών πετρελαίου. Και με μολυσμένη τη θάλασσα από τα απόβλητα κάθε παραγωγικής δραστηριότητας. Περιοχές που από το 1994 συνορεύουν και με το νησί των λυμάτων, την Ψυτάλλεια.
Περιοχές των δυτικών προαστίων στις οποίες μέσα στα χρόνια δεν έχει αλλάξει τίποτε όσον αφορά την πολιτική του καθεστώτος: επιβάρυνση των συνθηκών ζωής.
Βρισκόμαστε σε εκείνη την χωροταξική επιλογή της κυριαρχίας που ζούνε οι "πεταμένοι" κι οι "αποκλεισμένοι", εκεί που κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης χαράζει τη μοίρα των περιοχών αυτών. Βρισκόμαστε σε εκείνη την χωροταξική επιλογή της κυριαρχίας που απαξιώνει την ζωή με τους χειρότερους όρους.

Το ζήτημα της διαχείρισης των λυμάτων και των σκουπιδιών δεν μπορεί να εξεταστεί ξέχωρα από τον τρόπο οργάνωσης της ζωής των πόλεων. Η υπερπαραγωγή κι η συσσώρευση βιομηχανικών και αστικών αποβλήτων αλλά και ο τρόπος διαχείρισής τους, αποτελούν δομικά προβλήματα του καπιταλισμού, αποτελούν μια άλυτη "αντίφασή" του: όσο περισσότερο αναπτύσσεται τόσο περισσότερο λεηλατεί το φυσικό περιβάλλον και τους ανθρώπους.
Οι οικολογικές ευαισθησίες των κυρίαρχων και τα έργα υποδομής όπως "βιολογικός καθαρισμός", "καθαρές χωματερές" κ.ά., έρχονται να διαχειριστούν το πρόβλημα που γεννούν οι επιλογές τους. Αυτές οι οικολογικές ευαισθησίες αποτελούν και το ισχυρό άλλοθι για την κοινωνική νομιμοποίηση του εξουσιαστικού πολιτισμού.

Η απόφαση του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. και της Ε.Υ.Δ.Α.Π. -μέσα στο καλοκαίρι- να μεταφερθεί η λυματολάσπη στη χωματερή των Άνω Λιοσίων με κάθε τρόπο είναι λίγο πολύ γνωστή. Όπως γνωστές είναι και οι εικόνες με τη διαρκή παρουσία δυνάμεων των ΜΑΤ στην ευρύτερη περιοχή για να προληφθούν και να κατασταλούν (με εισαγγελικές διαταγές) οι αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής. Οι περιβαλλοντικές ευαισθησίες του αρμόδιου υπουργού που τον περασμένο Φλεβάρη δήλωνε ότι "οι κοινοτικές προϋποθέσεις είναι αυστηρές για το περιβάλλον κι εγώ είμαι ο τελευταίος που θα σκεφτώ να τις παραβιάσω" μόνο για γέλια είναι όταν μάλιστα λίγους μήνες αργότερα (στις 15/6/2005) δήλωνε: "...καταθέσαμε μια ολοκληρωμένη λύση που είναι η μοναδική αυτήν την ώρα. Και όπως δεσμεύτηκα η λάσπη θα πηγαίνει στο ΧΥΤΑ Α. Λιοσίων μέχρι το Δεκέμβρη του 2005, γιατί είναι ο μοναδικός που υπάρχει στην περιοχή.

{ιστορικό}:

Στην περιοχή της Αττικής και κάτω από τις πιέσεις που δέχτηκε το ελληνικό κράτος όντας ενταγμένο στην ευρωπαϊκή ένωση, κατασκευάστηκε το 1993 στην Ψυτάλλεια το πολυδιαφημισμένο "κέντρο επεξεργασίας λυμάτων". Σήμερα το έργο που συγχρηματοδοτήθηκε από την Ε.Ε. θεωρείται ημιτελές, καθώς δεν έχουν ολοκληρωθεί οι υποδομές που επεξεργάζονται τα λύματα με τρόπο που να θεωρείται ικανοποιητικά "φιλικό προς το περιβάλλον" (ξήρανση λυματολάσπης). Έτσι, με τα κονδύλια που είχαν επενδυθεί για την ολοκλήρωση του έργου να έχουν "περιέργως" εξαφανιστεί, αυτό που μέχρι λίγους μήνες συνέβαινε στην Ψυτάλλεια ήταν να συσσωρεύονται τόνοι επεξεργασμένων λυμάτων που η υγροποιημένη μορφή τους έχει ως αποτέλεσμα την παραγωγή και εκπομπή διοξινών.
Το ελληνικό κράτος διαχειρίστηκε το ζήτημα της λυματολάσπης με τρόπο αρκετά κυνικό. Προηγούμενες πολιτικές διαχειρίσεις του, μετέθεταν χρονικά την ολοκλήρωση του έργου στην προολυμπιακή περίοδο ενώ αδιαφορούσαν για τα προβλήματα διαβίωσης που αντιμετώπιζαν οι κάτοικοι των περιοχών που συνορεύουν με την Ψυτάλλεια από τον μολυσμένο αέρα. Την χρονιά των ολυμπιακών αγώνων κηρύχτηκε "εκεχειρία" και σε αυτό το ζήτημα, μεταθέτοντας έτσι ακόμη περισσότερο την ανάθεση του έργου. Η σημερινή πολιτική διαχείριση του ελληνικού κράτους, κωλυόμενη στα άδεια μεταολυμπιακά δημόσια ταμεία, μεταθέτει κι αυτή χρονικά την ολοκλήρωση του έργου στα επόμενα 2,5 χρόνια. Και μέχρι τότε επιβάλλει με νόμους και αστυνομική βία "προσωρινές λύσεις" .

Η υποκρισία κι η αδιαλλαξία του κράτους σε αυτό το σημείο είναι ενδεικτική. Με το πρόσχημα της "προσωρινότητας" των επιλογών του, επιβάλλει μακροχρόνιες "λύσεις" και επιβαρύνσεις στην υγεία - ζωή των κατοίκων και καταστρατηγεί τα προσχήματα των νόμων (*).

Οι περιβαλλοντικές ευαισθησίες του κράτους στην υπόθεση της "λυματολάσπης", μόνο αφελείς θα μπορούσαν να συγκινήσουν. Εδώ και μήνες παρουσιάζεται η διαδικασία της εδαφοποίησης της λυματολάσπης ως "φιλική προς το περιβάλλον". Τα "κλαδιά" και το "χώμα" με τα οποία καλύπτονται οι τόνοι λυματολάσπης στη χωματερή, θέλουν να μας πείσουν ότι διασφαλίζουν την προστασία του περιβάλλοντος. Η υποκρισία και τα προσχήματα του κράτους φαίνεται ότι σε αυτήν την περίπτωση αποκαλύπτονται από την ίδια την εμπειρία των κατοίκων της περιοχής: την καθημερινή δυσοσμία στον αέρα και την περαιτέρω μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα της περιοχής.

Η τοπική αυτοδιοίκηση, ως πόλος εξουσίας, δεν θα μπορούσε να κάνει κάτι άλλο πέρα από το να διαχειριστεί και να εκτονώσει τις τοπικές αντιστάσεις. Ο ρόλος της να γειώνει και να εφαρμόζει τις αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας στα τοπικά δεδομένα είναι κι αυτός που καθορίζει τη δράση της. Το γεγονός ότι τους τελευταίους μήνες στις περιοχές μας οι δημοτικοί άρχοντες δείχνουν να "αγωνίζονται" ενάντια στις αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας που οι ίδιοι διαχειρίζονται, αναδεικνύει τον ρόλο τους σε ό,τι αφορά την ομαλή διευθέτηση και εκτόνωση των αντιδράσεων των κατοίκων, διεκπεραιώνοντας έτσι ένα ευρύτερο συναινετικό σχέδιο.
Οι εμπλεκόμενοι δημοτικοί άρχοντες παρουσίασαν την αγωνιστικότητά τους με γνώμονα το πολιτικό τους συμφέρον στις μάχες των δημοτικών εκλογών. Νομάρχες, δήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι και παράγοντες, άδραξαν την ευκαιρία και βγήκαν στα τηλεοπτικά παράθυρα, στα δημοτικά μπαλκόνια, στους δρόμους. Για να αγωνιστούν ενάντια σε έναν πολιτισμό που οι ίδιοι παράγουν και σφραγίζουν μέσα στα δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια, τον πολιτισμό των υποβαθμισμένων και απαξιωμένων ζωών στις γκετοποιημένες πόλεις.
Είναι γνωστή η περίπτωση του δημάρχου των Άνω Λιοσίων Παπαδήμα, ο οποίος σε μια χαρακτηριστική -των ορίων του- δήλωση, σε πορεία προς τη χωματερή τον περασμένο Ιούνη, εξέφρασε (μπροστά στα παρατεταγμένα ματ) τα εξής: "έχουμε κάνει ένα ερώτημα στις αστυνομικές αρχές για το αν έχουν άδεια συνοδείας της λυματολάσπης και θα μας απαντήσουν αύριο. Μέχρι τότε δεν θέλουμε να έχουμε συγκρούσεις με την αστυνομία και αποχωρούμε...". Πραγματικά, λίγα λεπτά αργότερα αποχώρησε με τη γυαλισμένη μερσεντές και τη συνοδεία του. (**)

Στη μάχη για την απομάκρυνση της λυματολάσπης και της χωματερής από τα Άνω Λιόσια, σημαντικό ρόλο έχει η "διαδημοτική επιτροπή". Σε αυτήν συμμετέχουν κομματικά στελέχη αλλά και αρκετοί κάτοικοι της περιοχής. Η "διαδημοτική επιτροπή" δεν έχει καταφέρει ακόμα να συγκροτήσει μια δυναμική πρόταση αγώνα, αφού στις γενικές συνελεύσεις οι κομματικοί διεκπεραιώνουν τις πολιτικές κατευθύνσεις που χαράσσουν τα επιτελεία τους.

(*) *Χαρακτηριστικός στο σημείο αυτό είναι ο ρόλος του Συμβουλίου της Επικρατείας στο να δίνει νομική υπόσταση στα εγκλήματα της εξουσίας. Σε απόφασή του στις αρχές του περασμένου Μάρτη διαπίστωσε τα εξής: "Τα απόβλητα της Ψυτάλλειας δεν δέχονται την κατάλληλη επεξεργασία ώστε να μπορούν ακινδύνως να διατίθενται στον ΧΥΤΑ Α. Λιοσίων. Σταθμίζοντας την υπάρχουσα κατάσταση καθίσταται επιτακτική για λόγους δημόσιου συμφέροντος η απομάκρυνση των αποβλήτων από την Ψυτάλλεια και η διάθεσή τους στη χωματερή των Α. Λιοσίων εάν η ΕΥΔΑΠ φροντίσει για την επιστημονική επεξεργασία των αποβλήτων της Ψυτάλλειας. ". Δυόμισι μήνες αργότερα, στα τέλη του περασμένου Μάη, και χωρίς να έχουν ολοκληρωθεί τα έργα επεξεργασίας των λυμάτων στην Ψυτάλλεια και με τον υπουργό του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. να δηλώνει ότι το εργοστάσιο ξήρανσης της λυματολάσπης θα είναι έτοιμο μετά από 2,5 χρόνια, το ΣτΕ έκρινε τα εξής: "Τα λύματα της Ψυτάλλειας υπόκεινται πλέον και κατ΄ αρχήν σε επεξεργασία αφυδατώσεως και χωνεύσεως. Ανεξαρτήτως του βαθμού επεξεργασίας των λυμάτων, επιβάλλεται η αναστολή της απόφασης της ΕΣΔΚΝΑ για απαγόρευση της διάθεσης των λυμάτων στον ΧΥΤΑ Α. Λιοσίων, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος διαρροής των λυμάτων που υπάρχουν στην Ψυτάλλεια στη θάλασσα του Σαρωνικού, γεγονός που θα έχει ως συνέπεια να δημιουργηθεί μεγάλη βλάβη στο οικοσύστημα της περιοχής.". Τέτοιου τύπου νόμιμες επιβολές είναι που σου υποδηλώνουν ότι οι νόμοι είναι για τους ισχυρούς, οι νόμοι είναι φτιαγμένοι από τους κυρίαρχους και τους κυρίαρχους εξυπηρετούν.*

(**) *Χαρακτηριστική είναι και η περίπτωση του δημάρχου Πετρούπολης ο οποίος ανέλαβε να αυτοπροβληθεί σε έντυπο που εκδίδει για να εξαργυρώσει μακροχρόνια την "αγωνιστικότητά" του. [φωτο]*

Η διαδημοτική επιτροπή αυτό που μέχρι τώρα έχει να επιδείξει είναι η φετιχοποίηση της αντιπροσώπευσης στο όνομα της λειτουργικότητάς της και η δημιουργία διαχωρισμών μεταξύ των "ειδικών" και των "ακολουθητών κατοίκων".
Ο,τιδήποτε ξεφεύγει από τα σχέδιά της και τις επιλογές της χαρακτηρίζεται ως εχθρικό (παραδείγματα υπάρχουν πολλά όπως στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε έξω από το αστυνομικό τμήμα Ά. Λιοσίων μετά από τις γνωστές συγκρούσεις με τα ματ έξω από τη χωματερή όπου τα μέλη της διαδημοτικής ήταν αυτά που εξασφάλισαν την ακεραιότητα του αστυνομικού τμήματος από την οργή των χτυπημένων από τα ματ διαδηλωτών).
Η διαδημοτική επιτροπή, μη μπορώντας να ξεφύγει από τη "ρεαλιστική" πολιτική αποτελεσματικότητα που ισχυριζόταν και ακόμη ισχυρίζεται, χάραξε με τη σειρά της τα όρια της δράσης της. Και αυτό φάνηκε από το γεγονός ότι στο αποκορύφωμα των κινητοποιήσεών της, ζήτησε δημόσια από την κυβέρνηση..."να φέρει προς συζήτηση νέες εναλλακτικές προτάσεις στα πλαίσια ενός εθνικού σχεδιασμού για την διαχείριση των απορριμμάτων, αφού προηγηθεί συζήτηση με επιστημονικούς, κοινωνικούς και οικολογικούς φορείς". Διεκδικώντας, με αυτόν τον τρόπο, την συμμετοχή της στο τραπέζι των συνομιλιών, προσπάθησε να οικειοποιηθεί τους αγώνες των κατοίκων και να τους εξαργυρώσει με μια θέση στη διαχείριση των "κοινών". Εφαρμόζοντας σε τελική ανάλυση το συναινετικό σχέδιο της δημοκρατίας.

Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα κατά την οποία η κυριαρχία προσπαθεί να επιβάλλει την περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής και την εξαθλίωση, ξεδιπλώνονται και οι αντιστάσεις. Οι συγκρούσεις με τα ματ έξω από τη χωματερή των Ά. Λιοσίων το περασμένο καλοκαίρι, η κατάληψη του εργοστασίου "Κεράνης" από τους απλήρωτους εργαζόμενούς του στις ημέρες μας αλλά και ο αγώνας των εργατριών της "Sex Form" στο Ίλιον για την καταβολή των απλήρωτων δεδουλευμένων τους, είναι γεγονότα που υποδηλώνουν ότι οι κοινωνικές αντιστάσεις είναι αναπόφευκτες στο μέλλον που προδιαγράφουν οι κυρίαρχοι για τις περιοχές μας. Αυτές τις κοινωνικές αντιστάσεις πρέπει να στηρίξουμε, μπλοκάροντας κάθε διαμεσολαβητικό και συναινετικό μηχανισμό όπως κόμματα, ΜΜΕ , δημοτικούς παράγοντες. Δυναμώνοντας διαδικασίες αγώνα χωρίς ιεραρχίες και διαχωρισμούς, προτάσσοντας την αλληλεγγύη ενάντια στην εξατομίκευση και τη μοιρολατρία, ενισχύοντας τη ρήξη με τον πολιτισμό της εξουσίας, οξύνοντας τις κοινωνικές συγκρούσεις.

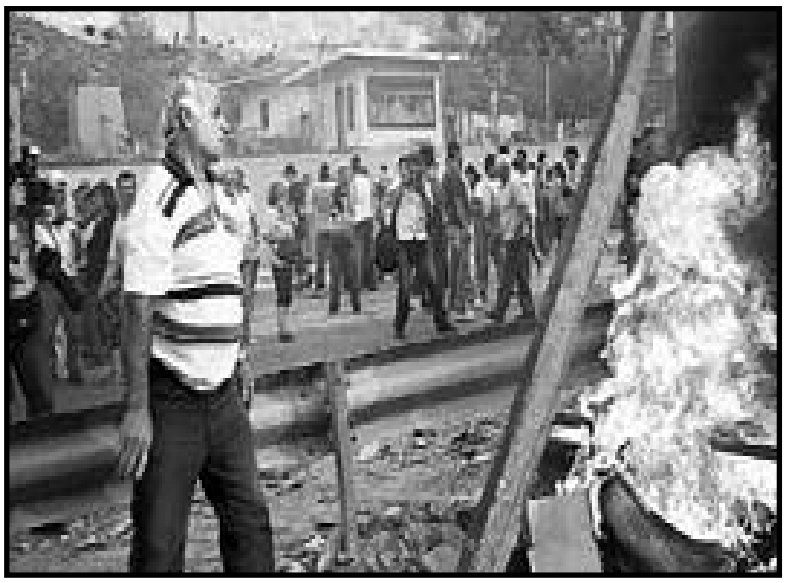

{μαρτυρία}:

για τις συγκρούσεις στις 15/2,
(από το διαδίκτυο)

Σήμερα το πρωί μαθεύτηκε ότι οι μπουλντόζες του Μπόμπολα ("Άκτορας") έκαναν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους στο χώρο της χωματερής, με σκοπό να αρχίσουν παράνομα τις εργασίες για την κατασκευή του νέου κυττάρου δίπλα στον υπάρχοντα ΧΥΤΑ. Μέσα σε ελάχιστες ώρες, από στόμα σε στόμα, ειδοποιήθηκε κόσμος (γύρω στα 100 άτομα), στήθηκε μικροφωνική στην κεντρική πλατεία των Λιοσίων, και αποφασίστηκε η μετάβαση στον εν λόγω χώρο για να εμποδίσουμε τα έργα. Φτάνοντας στο χώρο, 2 κλούβες των ΜΑΤ, μπατσάδικα τζιπάκια και ασφαλήτικα είχαν κλείσει ήδη τον δρόμο που οδηγεί στα έργα. Στην αρχή, έγινε μια προσπάθεια να κάνουμε ομαδικό "ντου" στο χώρο, αλλά αυτό στάθηκε αδύνατο καθώς η είσοδος ήταν σχετικά μικρή και ήταν φραγμένη καλά από τους ματάδες οι οποίοι μας εμπόδισαν. Μια ομάδα από μας αποσπάστηκε από το σύνολο των διαδηλωτών και επιχείρησε να εισέλθει στον χώρο από αφύλακτη είσοδο. Πριν τους αντιληφθούν οι μπάτσοι, κατάφεραν να σταματήσουν την μπουλντόζα, να διώξουν τον οδηγό και να σταματήσουν την εξέλιξη των εργασιών. Μόλις έφτασαν οι μπάτσοι, 4-5 άτομα συνελήφθησαν, αλλά μετά από δυναμική απαίτηση του υπόλοιπου κόσμου που στο μεταξύ είχε ενημερωθεί για το γεγονός, και είχε προχωρήσει αυθόρμητα σε αποκλεισμό της κεντρικής λεωφόρου ΝΑΤΟ, τους άφησαν ελεύθερους. Στο ενδιάμεσο, είχαν σπεύσει για ενίσχυση άλλες 2 διμοιρίες (πράσινοι), προετοιμασμένοι για σύγκρουση. Οι ματάδες και οι ασφαλήτες για άλλη μια φορά ήταν προκλητικοί, με τους τελευταίους να φωτογραφίζουν προκλητικά κόσμο μέσα από τις κλούβες. Σύγκρουση τελικά δεν έγινε, το μήνυμα όμως στάλθηκε σε κυβέρνηση, ΕΣΔΚΝΑ, και "Άκτορα": αν από την πρώτη στιγμή μας βρήκαν μπροστά τους, να είναι σίγουροι ότι θα μας βρίσκουν συνέχεια από δω και στο εξής. Η τρομοκρατία τους δεν πρόκειται να μας σταματήσει.

ôåñùôÝò áíáó Üëåéåò

Ôïõò ôåëåõôáßïõò ìÞíåò "äïíïýìáóôå" óôï ñõèìü ôçò íüóïõ ôùí ðïõëåñéêþí, ìå ôïõò êÜèå ëïãÞò ôñïìïëÜãíïõò íá ôï áíÜãïõí óå æÞôçìá õøçóôçò áóöáëåßáò, öñïíôßæïíôáò, ÷ùñßò öåéäþ óå ôçëåþñåò êáé ìåëÜíé, íá ôï óõíôçñïýí ùò ôÝôïéï. Ç åðéêåßìåíç åðÝëáóç ôïõ éïý "ðñÝðåé íá ìáò âñåé Ýôïéìïõò" ëÝíå ôá ðáíéêüâëçôá ÷åßëç ôùí åéäéêþí, êÜôé ðïõ áõôüùáôá ìåôáöñÜæåôáé óå áíÜãêç åíüò ðñïëçðôéêïý ðïëÝìïõ åíáíôßïí ôïõ "öôåñùôïý" êéíäýíïõ. "ÄéáêåêêñéìÝíá" êáé "áîéüðéóôá" åðéóôçìïíéêÜ óôåëÝ÷ç äéáêçñýóóïõí üôé ðïëåìÜìå ìå Ýíáí å÷èñü ðïíçñü êáé ýðïõëï, Ýíáí å÷èñü ðïõ Ý÷åé ôçí éêáíüôçôá íá áëëÜæåé, ìå Ýíáí áíôßðáëï ðïõ ùò åðß ôï ðëåßóôïí, ìáò åßíáé Üãíùóôïò ùò ðñïò ôç äïìÞ êáé ôïí ôñüðï äñÜóçò ôïõ. Ïé üñïé åßíáé óáöÝóôáôá ðïëåìéêïß êáé ïé óõíåéñìïß áõôïíüçôïé. ÅêôéìÜôáé ëïéðüí, üôé ï óõãêåêñéìÝíïò éüò åßíáé ðÝíôå öïñÝò ðéï èáíáôçöüñïò áðü åêåßíïí ôïõ 1918 ðïõ óêüôùóå åêáôïììýñéá áíèñþðïõò êáé áóýãêñéóá ðéï åðéâëáâÞò áðü ôïí ìÝ÷ñé ðñéí ôñßá ÷ñüíéá äéáâüçôï SARS. ¸÷åé Þäç åîïíôþóåé ôïëÜ÷éóôïí 50 áíèñþðïõò óôçí Áóßá, ôç óôéãìÞ ðïõ ï êïéíüò éüò ôçò ãñßðçò åîïíôþíåé ìüíï óôéò ÇÐÁ êáé ôçí Åõñþðç ìÝ÷ñé êáé 100.000 åôçóßùò (öõóéêÜ, áðü ôá ÷áìçëüôåñá êïéíùíéêÜ óôñùìáôá), ÷ùñßò áõôü íá ðñïêáëåß áíôßóôïé÷á ôï åíäéáöÝñïí.

¸íá áðü ôá æçôÞìáôá ðñïò äéåñåýíçóç åßíáé ç áðÜíôçóç óôï åñþôçìá ãéáôß ï óõãêåêñéìÝíïò éüò, üðùò êáé ï ðñïëÜôï÷ïò ôïõ ôçëå-åíäéáöÝñïíôïò SARS, ðñïÝêõøå, üðùò öÝñåôáé, óôçí Êßíá êáé Ýðëçîå óå ðñþôç öÜóç ôéò ãýñù Áóéáôéêïò ÷þñåò. Óýìöùíá ìå ôïí, áñéóôåñþí êáôáâïëþí, áìåñéêáíü öéåëåýòåñïí áêáäçìáúêü, ÌÜéê ÍôÝéâéò, ôï æÞôçìá åãñÜæåôáé óôçí áëëáãÞ ôçò "ïéêïëïãßáò ôçò ãñßðçò", êÜôé ðïõ óõíåðÜãåôáé ôç äéåýñõíóç ôïõ æùôéêïý ÷þñïõ ôïõ éïý. Ùò ãíùóôü, ôéò ôåëåõôáßåò äåêáåôßåò, Ýíá êáñáâÜíé åêáôïììõñßùí åîáèëéùìÝíùí áãñïôþñ ôçò ÍïôéïáíáôïëéêÞò Áóßáò, åãêáôÝëåøå ôá öôù÷Ü ÷ùñéÜ ôçò ðåñéöÝñåéáò êáé ìåôßêçóá óôá ìåãÜëá âéïìç÷áíéêÜ êÝíôñá ðñïò åýñåóç åñãáóßáò. Ôï ãåãåïíüò áõôü, óýìöùíá ìå ôïí ÍôÝéâéò, óå óõíäõáóìü ìå ôï üôé ôá ðïëåñéêÜ áðïôåëïýí ó÷åôéêÜ öèçíÞ ðñùôåßíïý÷á ôñïöÞ, åêôüîåõóå ôçí áíÜðôõîç ôçò âéïìç÷áíßáò ôùí ðôçíïôñïöéêþí ìïíÜäùí óôéò ÷þñåò áõôÝò. Ç óõìâùóç üìùò ôüóùí åêáôïììõñßùí áíèñþðùí óå ðåñéï÷Ýò ìå ãéãáíôéáßá ðôçíïôñïößá, áëëÜ óáõôü÷ñïíá êáé ðåñéï÷Ýò-âéïôüðïõò Üãñéùí ðïõëéþí, Üëëáîå ôï ðåäßï äñÜóçò ôïõ éïý êáé ìÜêñõíá ôïí êáõÜëïãï ôùí ïñãáíéóìþí óôïõò ïðïßïõò ðáñáóôåßå.

Ìéá ôÝôïéá èåþñçóç, áí êáé âáóéóìÝíç óå êïìÜôé ôçò ðñáãìáôéêüôçôáò, åõèõãñáììßæåôáé óåëéêÜ ìå ôçí êõñßáñ÷ç, äõôéêÞ ðñïðáãÜíäá ðïõ "óðáñáîéêÜñäéá" åõáéóèçôïðïéçìÝíç, åììÝíåé íá "áíçóõ÷åß" ãéá ôá êïëáóÞñéá ìáýñçò åñãáóßáò ôçò åíëüãù ðåñéï÷Þò, ôçí áðïõóßá ïðïéïäðïïôå õãåéïíïìéêïý åëÝã÷ïõ êáé ãé'áõôü íá ôçí åíï÷ïðïéåß ùò ðçãÞ ðáèïãüíùí êáé "äïëïöïíéêþí", ãéá ôïõò áíèñþðïõò, ìéêñïïñãáíéóìþí, ìç åðéäåéêíýïíôáò áóöáëþò ôçí ßäéá åõáéóèçóßá üôáí ðñüêåéôáé ãéá ôá ðñùôïêïóìéêÜ êÜôåñãáá, ôçí ððåñãâïìç÷áíïðßçóç êáé ôéò ìç áíôéóôñåðôÝò áëëáãÝò ðïõ ç ôåëåõôáßá Ý÷åé åðéöÝñåé ãåíéêüôåñá óôïí "ïéêïëïãéêü ÷Üñôç". Áõôü ãéá ôï ïðïßï áíçóõ÷ïýí, ôçí ðñáãìáôéêüôçôá, ïé äõôéêïß êõñßáñ÷ïé, äåí åßíáé ðáñÜ ç áðüëåéóç ôùí åêåß êïéíùíéþí áðü ôá "óýã÷ñïíá äçìïêñáôéêÜ ðñüôõðá" ðïõ âêåßíïé åðéâÜëëïõí ôçí åðéñÜôåéá ôïõò êáé ðïõ èá ôïõò åðÝôñåðáí Ýíáí áðïôåëåóìáôéêüôåñï ååùðïëéóéêü Ýëåã÷ï ôçò ðåñéï÷Þò. ¸ôóé, ôçí

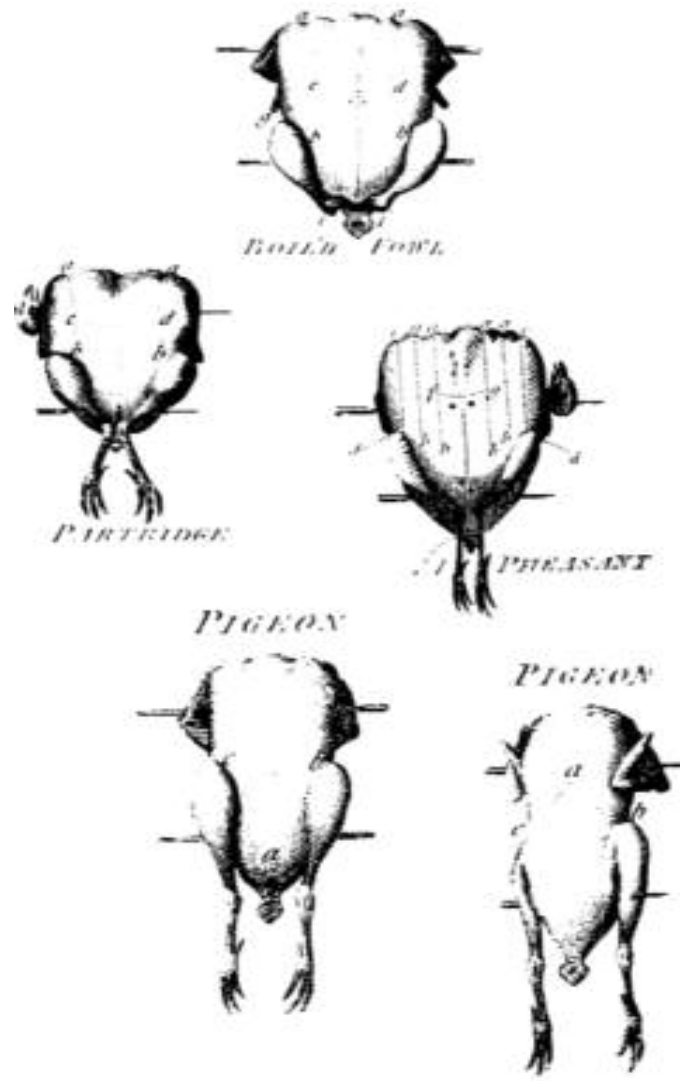

üíïìá ôïõ äüãìáôïò ôçò ðáãêüóìéáò áóöÜëåéáò êáé ððü ôï íïìéìïðïéçôéêü Üëëïìé ôçò ðáãêüóìéáò õãåßáò, åðé÷åéñïýí ìéá "÷åéñïõñãéêïý" ôýðïõ åðÝìáóç, ìåôáôïðæïíôáò ôåééêÜ ôï æÞôçìá óå éäåïëïãÞìáôá åîïñèïëïãéóìïý ôçò ëåçéáóßáò áíèñþðùí êáé ðåñéáÜëëïíôïò.

ÌÝóá ó'áõôü ôï áëéóôååñßóé, äå èá ìðïñïýóå íá ìçí åíÝ÷ïíôáé êáé ãéãÜíôéá ïéêïíïìéêÜ óõìöÉñïíôá. Ôï Tamiflu, ôï äéÜóçìï áíôéêêü öÜñìáêï, áðïôåëåß ãéá ôçí ðáñáóêåõÜóõñéá åëåâôéêÞ ðïëõåíéêÞ Roche -Ýêôç ðéï êåñäïöüñá öáñìáêïâéïìç÷áíßá óôïí êüóìï- ðñáãìáôêü "ôæÜêðïô", áöïÿ êñßèçêå áíáãêáßá áðü ôïí Ð.Ï.Õ. (ðáãêüóìéïò ïñãáíéóìüò õãåßáò), ðÜíôá óôá ðëáßóéá ôïõ ðñïëçõôéêïý ðïëÝìïõ åíáíôßïí ôïõ éïý êáé óáöþò óõìâáôÜ ìå ìéá áðïôåëåóìáôéêüôåñç äéÜ÷õóç ôïõ öüâïõ, ç äçìéïõñãßá áðü êÜèá ÷þñá "åìéêêïý óôïê" ôïõ óõãêåêñéìÝíïõ áíôéêêïý. Ôá Ýóïäá ðïõ Üíôëçóá ç Roche áðü ôéò ðùëÞóåéò ôïõ Tamiflu, ôïõò ðñþôïõò ìüíï ìÞíåò åìöÜíéóçò ôïõ éïý ððåñäéðëáóéÜóôçêáí óá 279 åê. åëâåôéêÜ öñÜêá åíþ ï óáßñïõ ôçò åêôéíÜ÷èçêå óôá 6.7 äéó. äïëÜñéá. Ôáõôü÷ñïíá, óýìöùíá ìå åêèÝóåéò ôçò ëïãéóôéêÞò êáé óõìâïëáõôéêÞò åôáéñåßáò ãéá öáñìáêïâéïìç÷áíßåò, Ernst and Young, ïé ððïôéçìÝíåò ìåôï÷Ýò ôïõ êëÜäïõ áíÝêáìøáí åíôõðùóéáêÜ ìåôÜ ôï 2003, ÷ñïíéÜ ðïõ áñ÷æåé íá ìïíïðùëåß ôï åíäéáöÝñïí ï éüò ôùí ðõçíþí. Ç ìåôï÷Þ ôçò Novavax, ðïõ åðåíäýåé óôçí Ýñåõíá ôùí åìâïëßùí, åîáðëáóéÜóôçêå ôï 2005 êáé åõíïÞèçêå ðåñáéÝñù ìå ôçí åðÝêôáóç ôïõ éïý óôçí Ôïõñêßá êáé ôéò åõñùðáúêÝò ÷þñåò.

Ôï æÞôçìá, ü÷é áóöáëþò Üäïëá, äéáôñáíþíåôáé áðü ÷ñçìáôéóôçñéáêïýò êáé ïéêïíïìéêïýò áíáëõÝò, ïé ïðßïé ðñïâëÝðïõí ôçí ðñïâïëÞ êáé ôçí åöáñìïãÞ ôùí ôåôñáãùíéóìþí áíôéêêïýò ôçò ðáãêüóìéáò õãåßáò, åðé÷åéñçóéáêÜ ôá ôåôñáãùíéóìþí áíôéêêïýò ôçò ðáãêüóìéáò õãåßáò, ôá ïðïßá ôåôñáãùíéóìïß áíôéêêïýò ôçò ðáãêüóìéáò õãåßáò ô

ìåéùèåß ç êáôáíÜëùóç, ïðüôå èá ðåñéïñéóôïýí ïé öèçíÝò åéóáãùãÝò áðü ôçí Êßíá, èá áõîçèïýí ïé ôéìÝò ôùí ðñïúüíôùí êáé óõíáêüëïõèá èá åêôéíá÷èåß ï ðëçèùñéóìüò. Ìéá êáíáäáéêÞ åðåíäõôéêÞ åôáéñåßá, êõêëïöüñçóüå ìÜëéóôá êáé Ýíáí åðåíäõôéêü ïäçãü, ìå ôïí ïðïßï óõíéóôÜ óôïõò ðåëÜôåò ôçò áðïöãÞ áåñïðïñéêÞí êáé îåíïäï÷åáêÞí ìåôï÷Þí üðùò êáé ôçí áíåðéöýëá÷ôç åðÝíäõóç óá ìåôï÷Ýò öáñìáêåõôéêÞí-âéïôå÷íïëïãéêÞí åôáéñåßá, ôçëåðéêïéíùíßáò êáé çåâêõñéêÞò áíÝñãåéáò. Ï Ð.Ï.Õ. óõìâïõëåýåé ôéò åôáéñåßåò íá ðñïåôïéìáóôïýí ãéá ìéá åíäå÷ùìåíç êáôÜ 25% ìåßùóç ôïõ ðñïóùðéêïý ôïõò, åíþ êÜðïéåò áðü áõôÝò, üðùò ï ôñáðåæéêüò ãßãáíôáò HSBC Üñ÷éóå íá óêÝöôåôáé åôáéñéêÝò áëëáãÝò. Áðü ôá ôñïìïóåíÜñéá, åîáíåìæåôáé, üðùò åýêïëá êáíåßò ìðïñåß íá áíôéçöèåß, ç Ýãíïéá ãéá ôéò åêáôïìýñéá åðáðåéëïýìåíåò áíèñþðéíåò æùÝò...

Åõíüçôï åßíáé üôé óôï åìðïñéêü ðáíçáýñé åìðëÝêïíôáé êáé èåóìéêïß ðáñÜãïíôåò ãéá ôïõò ïðïßïõò ôá ïöÝåç áðü ôç äéÜ÷õóç ôçò ôñïìïûóôåñßáò äåí åßíáé ìüíï ïéêïíïìéêÞò öýóåùò. ÐáñáäåéãìáôéêÜ, ìåãáëïìÝôï÷ïò ôïõ áìåñéêáíéêïý åñãáóôçñßïõ Gilead, óôï ïðïßï ç Roche Ý÷åé ôá äéêáéþìáôá áðïêëåéóôéêÞò ðáñáãùãÞò ôïõ Tamiflu, åßíáé ï õðïõñãüò Ülìïíáò ôùí ÇÐÁ, ï ïðïßïò áíáêïßíùóå Þäç ôçí êáôáóêåõÞ íÝïõ åñãïóôáóßïõ Tamiflu óôçí Áìåñéêþ. Ôï öáéíüìåíï áóöáëþò äåí ðåñéïñßæåôáé óôéò ÇÐÁ. Ç EFSA (åõñùðáúêÞ áñ÷Þ áóöÜëåéáò ôñïößùí) áðáñôßæåôáé áðü åðéóôçìïíéêïýò óõíåñãÜôåò, êÜðïéïé åê ôùí ïðïßùí äïõëåýïõí óôçí ÁìåñéêÞ

"Δίκη του αιώνα" (μέρος δεύτερον)

Αρχές Δεκέμβρη ξεκίνησε στις φυλακές του Κορυδαλλού, το εφετείο για την Ε.Ο 17Ν. Μικρή σημασία θα είχε να γινόταν η οποιαδήποτε αναφορά στα μέχρι τώρα τεκταινόμενα της δίκης που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται στην αρχική της φάση. Και αυτό γιατί από την πρώτη στιγμή ήταν φανερό πως πρόκειται να επαναληφθεί - με τη μορφή μιας κακοστημένης φάρσας - αυτό ακριβώς που συνέβη και πρωτόδικα με το έκτακτο στρατοδικείο που συγκροτήθηκε στα πλαίσιο του τρομονόμου. Στημένες δικαστικές συνθέσεις, συνοπτικές διαδικασίες, κατηγορητήριο στα μέτρα της Αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, απόρριψη των ενστάσεων για αναρμοδιότητα του δικαστηρίου, αποδοχή αδιανόητων -μέχρι πρόσφατα- βασανιστηρίων για την ψυχική αποδόμηση των κρατουμένων με σκοπό την απόσπαση ομολογιών, παρέλαση ψευδομαρτύρων, ειδικές συνθήκες κράτησης, όλα αυτά και πολλά άλλα αποτέλεσαν τα στοιχεία μιας "δίκαιης δίκης" που αυτές τις μέρες επαναλαμβάνεται στον ίδιο χώρο. Για άλλη μια φορά θα επιχειρειθεί να "εγκληματοποιηθεί" η δράση της οργάνωσης και να εξορισθεί στη σφαίρα του "ποινικού" ή (στην καλύτερη των περιπτώσεων), του "ποινικού με πολιτικού μανδύα", όπως ισχυριζόταν και στην πρώτη δίκη παράγοντας της πολιτικής αγωγής, που ως γνήσιος φορέας της αστικής ηθικής, βρίσκεται τώρα προφυλακισμένος για δωροδοκία δικαστών και συμμετοχή στο αποκαλούμενο παρα-δικαστικό κύκλωμα.

Οι δίκες των ένοπλων οργανώσεων 17Ν και ΕΛΑ, στα πλαίσια των αντιτρομοκρατικών ρυθμίσεων, αποτέλεσαν μόνο την αρχή για ένα μακρύ κατάλογο διώξεων που θα ακολουθούσαν στη συνέχεια. Στόχος τους τα αντιστεκόμενα εκείνα κομμάτια άρνησης και έμπρακτης αμφισβήτησης του οικονομικο-πολιτικού καθεστώτος. Το "νομικό οπλοστάσιο", εμπλουτίζεται διαρκώς από νέες διατάξεις που καθορίζονται στα πλαίσια υπερεθνικών ενώσεων (Ε.Ε) και διακρατικών συμφωνιών και που ενσωματώνονται αυτόματα στα εθνικά δίκαια. Μόνο μέσα στο 2005 με σχετικά ψηφίσματα του Ευρωπαικού Συμβουλίου θεσπίστηκε το ηλεκτρονικό φακέλωμα που αφορά την παρακολούθηση των συνομιλιών, ενώ προστέθηκε και μια νέα διάταξη με βάση την οποία "τιμωρείται ακόμη και η δημόσια πρόσκληση για διάπραξη τρομοκρατικού αδικήματος, μέσω μηνυμάτων". Το πρωτοφανές της συγκεκριμένης ρύθμισης έχει να κάνει με την ποινικοποίηση της σκέψης και μόνο, καθώς δεν απαιτείται η διάπραξη αδικήματος. Στο ίδιο κλίμα και μια νέα προσθήκη που τιμωρεί "τη στρατολόγηση-στράτευση σε ατομικό ή συλλογικό επίπεδο, ακόμη την απλή οικονομική συνεισφορά". Και για να μην μένει καμιά απορία, αρκεί να τονισθεί ότι ήδη από το 2004, ο ορισμός του "τρομοκρατικού αδικήματος" έχει γίνει στη γενικόλογη βάση "της αποδιάρθρωσης της πολιτικής και οικονομικής δομής ενός κράτους".

Για το ελληνικό κράτος, η ουσιαστική ενσωμάτωση στο παγκόσμιο αντιτρομοκρατικό άρμα (αμερικανικής ωστόσο προέλευσης), ξεκίνησε με την "εξάρθρωση" της 17Ν και του ΕΛΑ. Τα όσα πρωτόγνωρα συνέβησαν το καλοκαίρι του 2002, με τις συλλήψεις των φερόμενων ως μελών της οργάνωσης, τα βασανιστήρια στον Ευαγγελισμό, αλλά και όλα όσα ακολούθησαν μέχρι την πρώτη δίκη, είναι ενδεικτικά για τον τρόπο με τον οποίο το κράτος θα επιχειρούσε στο εξής να λύσει τις διαφορές του με όλους τους αμφισβητίες του. Η 11/9 αποτέλεσε σε παγκόσμιο επίπεδο, ένα καλό πρόσχημα, για να σαλαμοποιηθούν όλες οι σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, έμπρακτες κινήσεις αντίστασης. Το επικοινωνιακό όργιο που ακολούθησε τις πρώτες συλλήψεις, είχε να κάνει με την κοινωνική εμπέδωση της τρομουστερίας και την απόσπαση της συναίνεσης σε κατασταλτικές,και όχι μόνο, μεθοδεύσεις που στόχευαν στην περαιτέρω γενίκευση και καθιέρωσή τους. Και αυτό σε ένα μεγάλο βαθμό επιτεύχθηκε. Για πρώτη φορά παρουσιάστηκε σε μια τόσο αγαστή συνεργασία, μια θεσμική σταυροφορία, με στόχο την πολιτική "αποκαθήλωση" μιας ένοπλης οργάνωσης, αλλά και την -σε προσωπικό επίπεδο- ηθική απαξίωση των ανθρώπων που παρουσιάστηκαν ως μέλη της. Νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική εξουσία και φυσικά τα μμε, συνέδραμαν στην όλη προσπάθεια. Καθείς εφ΄ω ετάχθη.

Έτσι για όποιον παρακολούθησε την πρώτη δίκη, ακόμη και μέσω των πρακτικών, ήταν ξεκάθαρο πως η αρχική "δέσμευση" του προέδρου για "δίκαιη δίκη", δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια έμμεση παραδοχή ότι η δίκη θα μπορούσε να είναι και "άδικη". Όπως και ήταν. Η δικαστική εξουσία ήρθε απλά για να προσδώσει κύρος σε μια προειλημμένη πολιτική απόφαση. Ο μύθος σχετικά με την "αδέκαστη και ανεξάρτητη" δικαστική εξουσία υπήρχε φυσικά και πολύ πριν τη "δίκη του αιώνα". Καμιά άλλη εξουσία δεν περιβάλλεται με μια τέτοια αχλύ ιερότητας. Μόνο αυτή θα μπορούσε να νομιμοποιήσει τα εγκλήματα στην εντατική μονάδα του Ευαγγελισμού, να αποδεχθεί ένα διάτρητο και ασφαλίτικης έμπνευσης κατηγορητήριο, να δώσει βήμα σε κατευθυνόμενους ψευδομάρτυρες, να επιβάλει συνοπτικές διαδικασίες, να αποιδεολογικοποιήσει τη δράση της οργάνωσης, αποποιούμενη ακόμη και την συνταγματική θεμελίωση της έννοιας του "πολιτικού

εγκλήματος". Και όλα αυτά μόνο και μόνο για να επικυρώσει συγκεκριμένες επιλογές των πολιτικών προϊσταμένων της, της εκτελεστικής εξουσίας.

Καμιά δικαστική απόφαση όμως, και πολύ περισσότερο στην συγκεκριμένη υπόθεση, δε θα μπορούσε να ξεπεράσει μια βασική δομική αντίφαση. Η αντίφαση αυτή καθιστά πρακτικά ανέφικτη την υπόνοια έστω "δίκαιης δίκης", μέσα σε ένα πολιτικό πολιτισμό που θεσμοθετεί τις εκμεταλλευτικές σχέσεις, κατοχυρώνοντας στην ουσία την ανισότητα και την αδικία. Τα όσα συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό στο δικαστικό χώρο, με τις γνωστές αποκαλύψεις, δεν αποτελούν φυσικά μια απλή εξαίρεση στον κανόνα, όπως επιχειρείται να παρουσιαστεί η υπόθεση από τα μμε και τις ενώσεις δικαστών και εισαγγελέων. Διόλου τυχαία και η αναφορά σε παρα-δικαστικό και όχι δικαστικό κύκλωμα. Λίγες δεκαετίες πριν ήταν το ελληνικό κράτος που απέδιδε σε κάποιο άτυπο και σκοτεινό παρα-κράτος ακόμη και δολοφονίες πολιτικών του αντιπάλων.

Κι όμως η απαλλαγή πρεζεμπόρων, επιχειρηματιών και μεγαλοκαρχαριών του χρηματιστηρίου, αποτελούν ένα ακραίο ίσως παράδειγμα της ταξικότητας που διαπνέει το θεσμό της δικαστικής εξουσίας και της συμπόρευσής της με κατεστημένα πολιτικά και οικονομικά κέντρα. Μόνο μέσα σ'αυτά τα ταξικά και πολιτικά πλαίσια μπορούμε να κατανοήσουμε τη δικαστική ετυμηγορία στην υπόθεση της 17Ν. Οι αγωνιστές της, με τη θλιβερή εξαίρεση των συνεργασθέντων, εισέπραξαν από το συγκεκριμένο θεσμό αυτό ακριβώς που αναλογούσε στις πολιτικές - ταξικές τους αναλύσεις και τις πρακτικές που αυτοί επέλεξαν να ακολουθήσουν.

Σε ότι αφορά στα μμε, τουλάχιστον σχετικά με την 17Ν, ο ρόλος τους εξαντλήθηκε σχεδόν, στο χρονικό διάστημα μεταξύ των πρώτων συλλήψεων και της απόφασης του πρώτου δικαστηρίου. Και ο ρόλος αυτός είχε να κάνει με την ιδεολογική "αποκαθήλωση" των κρατουμένων ανταρτών, τη διαπόμπευσή τους, το μηδενισμό της προσωπικότητάς τους. Οι ένοπλοι αντάρτες δεν ήταν τίποτε άλλο από "ένα τσούρμο ληστών και απολίτικων δολοφόνων που καθοδηγούνταν από έναν χαρισματικό και μορφωμένο αρχηγό". Διόλου τυχαία, τώρα που ακόμη και το Στέπτ - Ντηπάρτμεντ αρνείται τον αρχηγικό ρόλο ενός μόνο προσώπου, κάνοντας λόγο για "δεκαμελές αρχηγείο", αρχίζουν να πληθαίνουν οι δηλώσεις πολιτικών και τα δημοσιεύματα στον αστικό τύπο που συνδέουν "ασύλληπτα μέλη της οργάνωσης με τις πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες στο κέντρο της Αθήνας". Πόσο πιο εξώφθαλμη και προφανής μπορεί να είναι η συμπόρευσή τους με όλα εκείνα τα θεσμικά, και όχι μόνο, κέντρα που απεργάζονται την καταστολή κάθε αντίστασης με αντισυστημικά χαρακτηριστικά!

Είναι ενδεικτικό ότι το ενδιαφέρον των media για το εφετείο είναι μηδαμινό. Η τηλεόραση και το ραδιόφωνο πρακτικά δεν καλύπτουν το γεγονός ούτε σε επίπεδο ρεπορτάζ, ενώ ο αστικός τύπος εξαντλείται σε θλιβερά μονόστηλα που εστιάζουν κυρίως σε "πιπεράτες" προσωπικές κόντρες μεταξύ κάποιων κρατουμένων ή συνηγόρων τους. Η απουσία της τηλεοπτικής κάμερας από την άλλη, τόσο στην πρώτη δίκη όσο και τώρα στο εφετείο, αποτέλεσε μια πολιτική απόφαση, αφού θα μπορούσε (η τηλεόραση), και χωρίς να είναι στις προθέσεις της, να αποκαλύψει τη φαιδρότητα τόσο του κατηγορητηρίου όσο κυρίως των διαδικασιών.

Αυτό που απομένει ωστόσο είναι τα -συχνά ανυπόγραφα- δημοσιεύματα στο οποία επιδίδονται τα γνωστά "παπαγαλάκια" των γνωστών εκδοτικών συγκροτημάτων, που χαφιεδίζουν, φωτογραφίζοντας νέα πρόσωπα, εμπλέκοντας άλλους πολιτικούς χώρους και προαναγγέλοντας στην ουσία επικείμενες συλλήψεις.
Καθοριστική όμως στην διαμόρφωση του όλου κλίματος τρομοϋστερίας, υπήρξε σ'όλη αυτή τη διάρκεια, και η παρουσία της καθεστωτικής αριστεράς, που ανέλαβε το έργο της κοινωνικής απαξίωσης όχι μόνο της ένοπλης πάλης αλλά και κάθε άλλης μαχητικής και συγκρουσιακής πρακτικής του κινηματικού αγώνα. Σε μια πρώτη φάση η αριστερά επιδόθηκε σε μια άνευ προηγουμένου πρακτορολογία που όμως ξεφούσκωσε άδοξα (χωρίς να εκλείψει όμως οριστικά) μετά τις συλλήψεις και τη δίκη, αφού φυσικά κανείς από τους κρατούμενους αγωνιστές δε μπορούσε να πείσει για "υπερπράκτορας σκοτεινών ιμπεριαλιστικών κύκλων, που προσπαθούν να αμαυρώσουν το κίνημα (;) και να απροσανατολίσουν τις λαϊκές μάζες.....".

Αναφορές από την άλλη "στην ηθική ή στην απουσία ηθικής από τη δράση της οργάνωσης", σε "αθώα θύματα" και "αναποτελεσματικές πρακτικές", ήρθαν απλά να επιβεβαιώσουν το πολιτικό κενό και την αμηχανία που παράγουν οι συγκεκριμένοι πολιτικοί μηχανισμοί, απέναντι σε ότι τους ξεπερνά ή σε ότι αδυνατούν να διαχειρισθούν. Σαν να μην αποτέλεσε η ένοπλη πάλη επιλογή της ίδιας της αριστεράς παγκοσμίως αλλά και στην Ελλάδα, στα πλαίσια εθνικοαπελευθερωτικών εγχειρημάτων, λαϊκής αντίστασης και άμυνας! Απόλυτα όμως συνεπής στάση για μια άσφαιρη και συνθηκολογημένη αριστερά που αμήχανη αποποιείται ακόμη και τις πρόσφατες πολιτικές της παραδόσεις, μονοπολώντας την "αναγκαία" επαναστατική βία ενός "ένδοξου παρελθόντος" και απολαμβάνοντας το ρεφορμιστικό λήθαργο ενός θλιβερού παρόντος.

Αναμφισβήτητα, οι ένοπλες οργανώσεις αποτέλεσαν για την κοινοβουλευτική αριστερά, ένα βαρίδι που έπρεπε να ξεφορτωθεί, αφού δεν ταίριαζε καθόλου στην πλειοδοσία δηλώσεων νομιμοφροσύνης, στις οποίες είχε επιδοθεί τις τελευταίες δεκαετίες. Για την αριστερά του "ή ο Καραμανλής ή τα τανκς", της χειραγώγησης και της διαχείρισης, για την αριστερά της συγκυβέρνησης του ΄89, η καταστολή και διαπόμπευση από την πλευρά του κράτους και των συνοδοιπόρων του, των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων, συνοδεύτηκε από μια βαθιά ανακούφιση.

"Δίκη του αιώνα" (μέρος δεύτερον)

Γι'αυτό και δεν έβγαλε κουβέντα για τα βασανιστήρια στον Ευαγγελισμό, για τα "λευκά κελιά", για τον τρομονόμο, ούτε καν για την αναρμοδιότητα του έκτακτου στρατοδικείου που στήθηκε για να δικάσει αγωνιστές με το ίδιο ακριβώς τρόπο που είχαν (κατα)δικαστεί χιλιάδες αριστεροί, μερικές δεκαετίες μόνο πριν, στην ίδια ακριβώς χώρα.

Παντελής φυσικά ήταν και η απουσία της αριστεράς από το δρόμο και τις κινήσεις αλληλεγγύης για τους κρατούμενους αντάρτες πόλης. Οι κινητοποιήσεις αυτές αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά, τόσο με

ποιοτικά όσο και με ποσοτικά κριτήρια, ποικίλες πολιτικές δράσεις του αναρχικού και ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου. Η παρουσία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς υπήρξε υποτονική, μη μπορώντας να ξεπεράσει την πολυδιάσπαση, συγκεκριμένα αριθμητικά δεδομένα και συχνά έναν απλό καταγγελτικό λόγο που εστίαζε ουσιαστικά στα δικαιώματα των κρατουμένων και σε μια αιτηματική διεκδίκηση μιας δίκαιης δικονομικής διαδικασίας.

Η αλληλεγγύη που εκδηλώνεται στην περίπτωση των κρατουμένων της 17Ν, δε μπορεί σε καμιά περίπτωση να ακυρωθεί από την όποια κριτική στάση ή τις πολιτικές διαφωνίες σε ανεπικοινώνητες, κινηματικά, δράσεις των διωκόμενων. Έτσι κι αλλιώς η αλληλεγγύη δεν εκδηλώνεται μόνο μεταξύ αυτών που συμφωνούν, αλλά μεταξύ αγωνιζόμενων, και αφορά έναν ευρύτερο διάλογο στο εσωτερικό του κινήματος. Ενός διαλόγου που βρίσκεται στο ξεκίνημά του, θα συνεχισθεί για χρόνια και θα οδηγήσει σε πολύτιμα συμπεράσματα.

Αυτά που δοκιμάζονται πάνω στους σημερινούς κρατούμενους των λευκών κελιών, οι ειδικές συνθήκες κράτησης, οι τρομονόμοι, οι αιωρούμενες απειλές των ευρωπαϊκών και υπερατλαντικών ενταλμάτων σύλληψης, η διαρκής παρακολούθηση των δεδομένων του προσωπικού και κοινωνικού βίου, οι μυστικές φυλακές, τα Γκουαντάναμο και τα Αμπού Γκράιμπ, δεν έχουν να κάνουν με κάποιο μακρινό μέλλον ή κάποιους άλλους που ζουν μακριά από εμάς, αλλά με το παρόν χιλιάδων ανθρώπων, που ζουν δίπλα μας. Οι αντιτρομοκρατικές ρυθμίσεις έρχονται για να προλάβουν ακόμη και την ιδέα αντίστασης απέναντι σε ένα πολιτικο-οικονομικό σύστημα που εντείνει τους ταξικούς διαχωρισμούς και τις κοινωνικές ανισότητες. Έρχονται για να συνθλίψουν κάθε άρνηση, κάθε ανυπακοή και έμπρακτη αμφισβήτηση. Στοχεύουν στους αντιστεκόμενους, αλλά οι παράπλευρες απώλειες θα έχουν να κάνουν με όλα τα αδύναμα κοινωνικά κομμάτια αλλά και με κάθε εκφρασμένη διαφορετικότητα.
Τα όσα συνέβησαν πρόσφατα με τους πακιστανούς μετανάστες, η επιχειρούμενη "εγκληματοποίηση" συγκεκριμένων πολιτικών χώρων, οι πρόσφατες διώξεις των αναρχικών Καλαϊτζίδη - Ασπιώτη - Καρασαρίνη με βάση τον τρομονόμο, είναι άμεσα συνδεδεμένα και με τις νέες συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, την τηλεοπτική αποχαύνωση και χειραγώγηση, τη καταναλωτική αφασία και την ιδιώτευση.

Μόνο μέσα από ένα τέτοιο ολικό πρίσμα μπορεί να αναγνωσθεί ο σημερινός κόσμος της κυριαρχίας που διαρρέει και διαχειρίζεται μια γενικευμένη κοινωνική σύγχυση. Και ο αγώνας για την αντατροπή αυτού του κόσμου δε μπορεί παρά να είναι ολικός και όχι διαχειριστικός και βελτιωτικός. Γι'αυτό και πρέπει να μείνει μακριά από κομματικά μαντριά και "πεφωτισμένες" ηγεσίες. Να κινηθεί στο δρόμο της αυτοοργάνωσης, της σύγκρουσης και της ρήξης. Τα μέσα του θα τα επιλέξει και θα τα καθορίσει μέσα από κοινωνικές διεργασίες. Και ο αγώνας αυτός δε μπορεί παρά να είναι ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και καταναγκασμό.

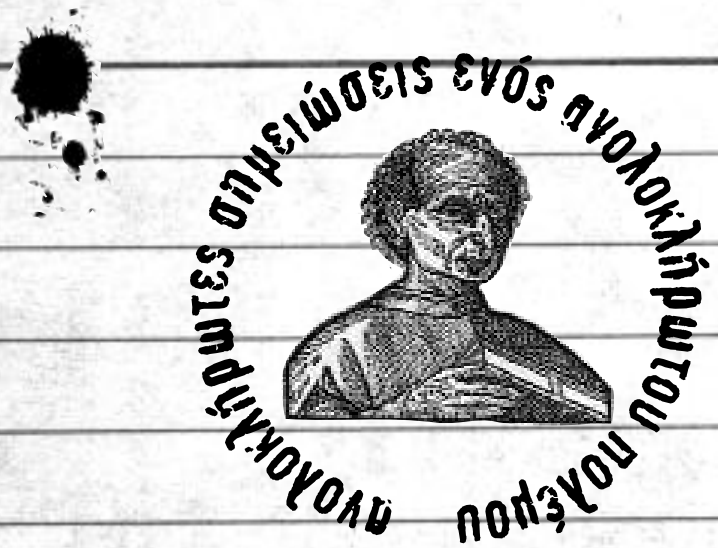

ξεχασμένη αφρική

Η αφρικάνικη ήπειρος φαινομενικά μόνο στέκει ξεχασμένη, σε αυτό το σύγχρονο παιχνίδι της εξαγώγιμης δημοκρατίας και του πλιατσικολογήματος των πλανητικών κυρίαρχων. Τα ανοιχτά μέτωπα της Μέσης Ανατολής, η κρίσιμη γεωπολιτική μάζα της Κεντρικής Ασίας, έχουν τραβήξει και τον απαιτούμενο όγκο στρατευμάτων, διπλωματικών κινήσεων, τα μάτια της "διεθνούς κοινότητας". Παρόλ' αυτά, το δόγμα της παγκόσμιας ασφάλειας, το ενεργειακό κυνήγι, τα ήθη της σύγχρονης δημοκρατίας και των σταθερών πολιτευμάτων, στέλνουν κατά κύματα τα μηνύματά τους στις εκεί κοινωνίες. Οι διαρκείς συγκρούσεις στη Νιγηρία (που αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους παραγωγούς πετρελαίου), η συνεχιζόμενη κρίση στο Σουδάν, και οι περιφερειακές "συμμετρικές ή ασύμμετρες" εντάσεις **στήνουν σιγά σιγά το γαϊτανάκι μιας διεθνούς καθολικής ή μη, παρέμβασης.** Η "αναγκαιότητα" τέτοιων παρεμβάσεων δεν ψιθυρίζεται πλέον. Αργά και σταθερά χτίζονται στα μάτια και στο μυαλό των πρωτοκοσμικών υπηκόων, όλες εκείνες οι απαραίτητες **πολιτικές και συναισθηματικές διαβεβαιώσεις** αυτής της "διεθνούς ανάγκης". Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στα τέλη Γενάρη και έπειτα από την εκτέλεση 8 στρατιωτών της δύναμης του ΟΗΕ (οι οποίοι βρίσκονταν, σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις, σε αδιευκρίνιστη "ειδική αποστολή" στις Μεγάλες Λίμνες στα σύνορα Κονγκό-Ουγκάντας), το Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΕ, εξέδωσε ανακοίνωση καταδίκης και λήψης μέτρων για τις "*ένοπλες ομάδες που αποσταθεροποιούν την Κεντρική Αφρική, μια περιοχή που έχει στο παρελθόν παράγει τεράστιες κρίσεις, όπως στη Ρουάντα*". Οι αφρικανοί ηγέτες της περιοχής χαρακτήρισαν την απόφαση "*ιστορική απόφαση για αποφασιστική δράση*". Ο βέλγος υπουργός εξωτερικών Karel de Gucht (μην ξεχνώντας βέβαια τις παρελθούσες αποικιακές αγαθοεργίες της χώρας του στο Κονγκό αλλά και τα σημερινά βελγικά συμφέροντα), δήλωσε πως "*η περιοχή των Μεγάλων Λιμνών έχει τις δυνατότητες να γίνει η ατμομηχανή της Αφρικής*". Πριν γίνει όμως ατμομηχανή πρέπει πρώτα να γίνει μια αποδοτική για τους κυρίαρχους κρεατομηχανή. Την ίδια στιγμή το Συμβούλιο Ασφάλειας προτίθεται σύντομα (με την πίεση της Γαλλίας) να επιβάλλει κυρώσεις (και ό,τι ήθελε προκύψει) στην Ακτή Ελεφαντοστού, όπου οι συγκρούσεις και η αστάθεια οδηγούν σιγά σιγά την ντόπια κοινωνία και στη μέγγενη των σταυροφόρων και των κυανόκρανων. Οι εθνοτικές και θρησκευτικές διαμάχες στις αφρικανική γεωγραφία, που χτίστηκαν και ενδυναμώθηκαν από τις αποικιακές αυτοκρατορίες και **συντηρούνται από την "μετααποικιακή" παγκόσμια δημοκρατία,** δεν είναι μόνο μια κτηνώδικη συνθήκη που βιώνουν οι εκεί πληθυσμοί. Είναι κι ένα καλό άλλοθι για την "επίτευξη της παγκόσμιας σταθερότητας" επενδυμένης με τόνους ανθρωπισμού. Η πρόσφατη "ανθρωπιστική επέμβαση" του γαλλικού στρατού στο μικρό νησί της Reunion ανατολικά της Μαδαγασκάρης, για την καταπολέμηση ενός περίεργου ιού μεταδιδόμενου από κουνούπια, όχι μόνο πληρεί το ιδεολόγημα των δυτικών "αγαθοεργιών" αλλά και ανοίγει νέους δρόμους για **"ειδικές επεμβάσεις"** στημένες πάνω στην πολύ πρόσφατη ιατρο-βιολογική ρητορεία που σέρνει το φόβο των ιών πάνω από τον πλανήτη.

Εξάλλου, ο πρόεδρος του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας είχε πρόσφατα δηλώσει πως "*η επέκταση των σύγχρονων ιών (όπως των πουλερικών) στην Αφρική, θα αποτελέσει τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική κρίση που γνώρισε ο πλανήτης*". Ο ιός των "ανθρωπιστικών επεμβάσεων" είναι προ των πυλών της Αφρικής.

στην ''πίσω αυλή'' φυτρώνουν δηλητηριώδη δέντρα

Η Νότια Αμερική, υπήρξε και συνεχίζει να είναι ένα εργαστήρι κοινωνικών ανατρεπτικών πειραμάτων, ειδικά την τελευταία 5ετία.. Ταυτόχρονα όμως ποτέ δεν έπαψε να αποτελεί και το πεδίο εκείνο των πιο αιματηρών κυριαρχικών σχεδιασμών. Δεν είναι απλά το ότι έχει ονομαστεί "**πίσω αυλή**" των συμφερόντων των ΗΠΑ. Πολλοί από τους σύγχρονους νεολογισμούς του δόγματος της παγκόσμιας ασφάλειας βρήκαν στο έδαφος της ηπείρου την πραγμάτωσή τους. Οι "**παράπλευρες απώλειες**" όπλισαν το κυριαρχικό λεξιλόγιο πολύ πριν τον βομβαρδισμό της Σερβίας. Η έκφραση αυτή πρωτοακούστηκε το 1989 δια στόματος στρατηγού Πάουελ, όταν βομβαρδίστηκε από "λάθος" η φτωχογειτονιά του Ελ Τσορίγιο, στην επέμβαση του αμερικάνικου στρατού στον Παναμά για την εκδίωξη του πρώην συνοδοιπόρου τους Νοριέγκα.. Η ρητορεία για τον "**πόλεμο κατά των ναρκωτικών**" που ξεκίνησε την δεκαετία του '80 από τις ΗΠΑ, κουβαλάει πολλές σημειολογικές και όχι μόνο συνάφειες με την τωρινή ρητορεία περί τρομοκρατίας. "*Η πάλη κατά των ναρκωτικών είναι ο νέος παγκόσμιος πόλεμος της εποχής*" κραύγαζαν οι αμερικάνοι αξιωματούχοι ήδη από το 1985. Από την άλλη, το ίδιο το μοντέλο του "**οικονομικού νεοφιλελευθερισμού**" δεν άνθισε στη θατσερική Αγγλία, ούτε σε κάποια άλλη πρωτοκοσμική εστία, αλλά στη χούντα Πινοσέτ στη Χιλή στις αρχές του '70. Οι κοινωνίες των νοτιοαμερικάνων έχουν νιώσει για τα καλά στο πετσί τους τι σημαίνει να ζεις στις πίσω αυλές των ηγεμόνων.

Ενώ η παγκόσμια σταυροφορία εναντίον του "ασύμμετρου ισλαμιστή τρομοκράτη" είχε ήδη αρχίσει να κορυφώνεται, οι ΗΠΑ δεν έχασαν ούτε στιγμή από τα μάτια τους την Νότιο Αμερική και τις εκεί εξελίξεις. Ο Τζένιμς Χιλ, επικεφαλής της Νότιας διοίκησης των αμερικάνικων ενόπλων δυνάμεων δήλωνε στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής των αντιπροσώπων: "*Η εικόνα της Λ. Αμερικής και Καραϊβικής, έγινε πιο περίπλοκη την τελευταία χρονιά... η αναδυόμενη απειλή μπορεί να περιγραφεί ως ριζοσπαστικός λαϊκισμός...οι εξελίξεις αντιπροσωπεύουν μια αυξανόμενη απειλή για τα συμφέροντα των ΗΠΑ...επομένως οφείλουμε να διατηρήσουμε τις υπάρχουσες*

επαφές μας με τις ένοπλες δυνάμεις των χωρών αυτών, ως μέσο για τη μη αντιστρεπτή θεσμοποίηση του επαγγελματικού χαρακτήρα αυτών των δυνάμεων, με τις οποίες έχουμε συνεργαστεί στενά εδώ και πολλές δεκαετίες." (Μάρτης 2004). Οι όποιες αναγωγές και μεταφράσεις περιττεύουν...

Ποιος όμως είναι αυτός ο **ριζοσπαστικός λαϊκισμός** που φοβίζει το αμερικάνικο κράτος (στο βαθμό που ο Ραμσφελντ να συγκρίνει τον Τσαβες με τον Χίτλερ) και προκαλεί ρίγη ανείπωτης αντιμπεριαλιστικής χαράς στους ανεκδιήγητους αριστερούς ανά τον κόσμο; Η πραγματικότητα μιας "περικύκλωσης του μεγάλου ιμπεριαλιστή από το κόκκινο λατινικό τόξο" (Τσάβες στη Βενεζουέλα, Μοράλες στη Βολιβία, ο πατροπαράδοτος Κάστρο, η κεντροαριστερά στην Αργεντινή, τη Βραζιλία, τη Χιλή και την Ουρουγουάη...) αποτελεί κομμάτι των **αριστερών φαντασιώσεων**. Η πραγματικότητα κρύβεται αλλού. Δεν μιλάμε μόνο για τις ματαιώσεις και τις απογοητεύσεις που έχουν προκαλέσει στο κοινωνικό σώμα (με προεξέχοντα τον Λούλα της Βραζιλίας, όπου πρόσφατα δήλωσε ότι κύριο μέλημά του είναι η πάταξη της εγκληματικότητας στις φαβέλες, ξεχνώντας βέβαια την περίφημη "αναδιανομή της γης" και καταστέλλοντας σκληρά τα κινήματα που τη διεκδικούν). Ο μύθος του Τσάβες και του Μοράλες συνίσταται στο ότι παρείχαν το ελάχιστο από το απαιτούμενο για την καλυτέρευση των συνθηκών ζωής στους εξαθλιωμένους υπηκόους τους.

Οι χώρες της Λατινικής Αμερικής την τελευταία δεκαετία άρχισαν να ομαλοποιούνται πολιτειακά σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα και να επιταχύνουν την εσωτερική τους κάθαρση, έτσι ώστε αργά αλλά σταθερά, τα παλαιά κυριαρχικά κομμάτια να αντικαθιστούνται από νέα, περισσότερο εκσυγχρονισμένα και με χαλαρότερους δεσμούς (τέτοιους που να μη χρειάζονται πλέον τις "αγαθές" στρατιωτικές τους επεμβάσεις για να είναι προσοδοφόροι) με τους **πατροπαράδοτους πυλώνες** των εκεί εθνοκρατικών ολοκληρώσεων: **τον καθολικισμό και τις ΗΠΑ.** Κι αυτό γιατί η μόνη **κυρίαρχη σταθερά, το ΔΝΤ,** απαιτούσε το να συνοδεύεται πλέον ο οικονομικός φιλελευθερισμός από τον πολιτικό. (χωρίς βέβαια αυτό να αποκλείει επαναφορά παλιών γνώριμων "αγκυλώσεων" όταν θα υπήρχε ανάγκη). **Το "παγκόσμιο χωριό" και οι "πίσω αυλές" των ηγεμόνων πρέπει να μυρίζουν ασφάλεια και δημοκρατία.**

Η εξέγερση στην Αργεντινή, πριν 3 χρόνια και η πολιτική και οικονομική της κατάρρευση, προκάλεσε τριγμούς και στην ευρύτερη περιοχή αλλά και στο κυρίαρχο οικονομικό-πολιτικό οικοδόμημα που έχτιζε το ΔΝΤ πάνω στις ντόπιες κοινωνίες. Το ανεξέλεγκτο ων συγκρούσεων σε πολλές χώρες, τα αναδυόμενα ριζοσπαστικά κινήματα, έκαναν **προτεραιότητα για τα ντόπια και υπερεθνικά αφεντικά,** όχι την εναρμόνιση με τις προσταγές του ΔΝΤ αλλά την επαναφορά και **εκμαίευση της κοινωνικής ειρήνης.** Η ολική αποτυχία των μέτρων των παγκόσμιων οργανισμών τόνωσαν ακόμα περισσότερο, την "αριστερόστροφη ή δεξιόστροφη" διάθεση κάποιων ντόπιων κυριαρχικών κομματιών να προχωρήσουν σε έναν μεγαλύτερο απογαλακτισμό από τη μαμά-ΔΝΤ και τη μαμά-ΗΠΑ. Χώρες με τεράστιο πλούτο, η Αργεντινή και η Βραζιλία, άρχισαν να βλέπουν πως η συνεργασία των λατινικών χωρών με όρους περιφερειακής ολοκλήρωσης (κατά τα πρότυπα της ΕΕ) όχι μόνο θα ήταν κερδοφόρα, αλλά και ταυτόχρονα θα απομάκρυνε για λίγο καιρό την απειλή που επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια των αφεντικών: την συνέχιση της φυσικής και πολιτικής τους ύπαρξης. (μέσα σε αυτό το πλαίσιο άλλωστε κινούνται οι προτάσεις για τη δημιουργία υπερεθνικών δομών με πρώτο μέλημα τη δημιουργία κοινών στρατιωτικών δυνάμεων για την προάσπιση της εσωτερικής τάξης). Ταυτόχρονα, μέσα στη διεθνή συγκυρία των τελευταίων 2 χρόνων, όπου η ενεργειακή αστάθεια στις τιμές και στην διανομή, έχει αναχθεί σε κύριο μέλημα του παγκόσμιου καπιταλισμού, οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες Βενεζουέλα και Βολιβία, μπορούν προσωρινά να "παίζουν με τα νεύρα" της διεθνούς κοινότητας, αφού οποιαδήποτε εξωτερική παρέμβαση θα αναστάτωνε ακόμη περισσότερο την ιερή Αγορά. "*Ας δοκιμάσουν να μας επιβάλλουν κυρώσεις, για να δούμε που θα φτάσει η τιμή του πετρελαίου*" δήλωνε στα τέλη Γενάρη ο Τσάβες...

Οι πιέσεις του αμερικάνικου παράγοντα στην περιοχή, αρχίζουν να προσδίδουν μεγαλύτερη συνοχή στα αριστερά καθεστώτα, αφού τα ίδια χρησιμοποιούν τελικά τον αμερικάνο μπαμπούλα, τον αντιαμερικανισμό, ως ένα ισχυρό όπλο για την καταπολέμηση των ριζοσπαστικών ανατρεπτικών κοινωνικών κινημάτων που πολύ απλά "τα θέλουν όλα". Οι ντόπιοι ηγεμονίσκοι γνωρίζουν καλά πως οι "κάτω" είναι εκνευρισμένοι, και επιβάλλεται μια χαλαρή (όσο επιτρέπουν οι καιροί των αφεντικών) αναδιανομή του πλούτου. Ας αρκεστούν λοιπόν με τα απαραίτητα προς επιβίωση...

Ο αριστερόστροφος "ριζοσπαστικός λαϊκισμός" των λατινικών κρατών, σε καμιά περίπτωση δεν διαταράσσει την απρόσκοπτη λειτουργία των εθνικών και υπερεθνικών στρατηγικών. Οι **"business"** κρατούν καλά στο Νότο, οι ρυθμοί ανάπτυξης ανεβαίνουν και πάλι πάνω στις ζωές των υποτιμημένων λατινοαμερικάνων. Κι όχι μόνο αυτό: η αριστερή στροφή των λατινικών κρατών δεν είναι παρά το καλυτερο εργαλείο ανάσχεσης της κοινωνικής ριζοσπαστικότητας.

Από κει και πέρα η "σταθερότητα" έτσι όπως την εννοούν οι κυρίαρχοι είναι μια εύπλαστη και ελαστική έννοια, που στα "χρόνια της ασφάλειας" παίρνει διαφορετικά πρόσωπα. Αν σήμερα ένα μεγάλο κομμάτι του κυριαρχικού μπλοκ χειροκροτεί χαλαρά την εκλογή Μοράλες στη Βολιβία ως επιβεβαίωση της εξάπλωσης της δημοκρατίας (με όρους μάλιστα του στυλ: "σε μια χώρα όπου το 80% του πληθυσμού είναι ινδιάνοι πρώτη φορά εκλέγεται ιθαγενής για πρόεδρος") τίποτα δεν αποκλείει στο άμεσο μέλλον να επιβεβαιωθεί και να πραγματωθεί η φιλοσοφία του στρατηγού Χιλ που αναφέρθηκε πιο πάνω, ως ακόμη ένα κομμάτι του ιδεολογήματος της αντιτρομοκρατίας. Οι κοινωνίες του Νότου, για τους κυρίαρχους, ανήκουν σε μια **επικίνδυνη συνομοταξία**, έχουν την παράδοση μαζί τους, τη θέληση και κυρίως πολύ οργή για όλους τους "από πάνω". Κάποιοι ήδη ψιθυρίζουν πως **η μέση ανατολή βρίσκεται στα νότια σύνορα των ΗΠΑ...**

war ltd

ολα συνεχίζονται στην παλαιστίνη

Η σαρωτική επιτυχία της Χαμάς στις πρόσφατες εκλογές δεν ταρακούνησε τόσο την παγκόσμια κοινότητα όσο αφήνεται να εννοηθεί στα γραπτά των διάφορων ειδικών και επιτελείων. Εδώ και καιρό, η Χαμάς ενδυνάμωνε τη θέση της στην παλαιστινιακή κοινωνία και κυρίως στα πολιτικά και διπλωματικά τραπέζια. Αυτό οι δυτικοί και ισραηλινοί κρατούντες το γνώριζαν και όταν δεν μπορούσαν να το απωθήσουν, το ενσωμάτωναν στην ευρύτερη στρατηγική τους.

Πέρα από τη γνωστή πολιτική της για να δημιουργήσει ερείσματα στην παλαιστινιακή κοινωνία (οργανώνοντας δομές παράπλευρες και πολύ πιο λειτουργικές από την ξεπουλημένη παλαιστινιακή αρχή, αναφορικά με την προσφορά κοινωνικού έργου), η Χαμάς

εγκαθιδρύθηκε στην συνείδηση μεγάλου κομματιού της κοινωνίας ως **η αυθεντική έκφραση** του αντισιωνιστικού αγώνα. Κάπως έτσι λοιπόν **εγκλωβίστηκε η διάχυτη κοινωνική δυσαρέσκεια** της παλαιστινιακής κοινωνίας προς την Παλαιστινιακή Αρχή, για την καταπίεση, τη διαφθορά της και τις συνεχόμενες υποχωρήσεις της κι όχι βέβαια επειδή η παλαιστινιακή κοινωνία ασπάστηκε και επικρότησε το θρησκευτικό σκοταδισμό της Χαμάς. Η οργάνωση Χαμάς, πέρα από τους **περιρρέοντες μύθους**, έχει επιδοθεί τον τελευταίο ειδικά χρόνο, σε έναν διαρκή αγώνα (κρατώντας πάντα τα προσχήματα για το εσωτερικό της εκεί κοινωνίας) **ευρύτερης νομιμοποίησής της**. Μέσα σε αυτό δεν είναι τυχαίο ότι ήταν η

μόνη ένοπλη παλαιστινιακή οργάνωση που τήρησε απαρέκλιτα την εκεχειρία των προηγούμενων μηνών. Όπως επίσης δεν είναι τυχαίο, πως η μείωση των χτυπημάτων της τα τελευταία δύο χρόνια δεν είχε να κάνει τόσο με μια προφανή στρατιωτική της αποδυνάμωση, εξαιτίας των επιθέσεων του ισραηλινού στρατού, αλλά και με μια μελετημένη ανάγνωση των μεσανατολικών συγκυριών. Η Χαμάς ήξερε πως ερχόταν η δικιά της ώρα να γίνει ο κύριος παίχτης στην παλαιστινιακή πλευρά, οσφριζόμενη την διάχυτη κοινωνική δυσαρέσκεια που στελέχωνε τον μηχανισμό της. Τα ανοίγματά της στο να γίνει μια "πλουραλιστική" πλατφόρμα (χαρακτηριστικό είναι πως εκλέχτηκαν στα ψηφοδέλτιά της χριστιανοί, κοσμικοί καθηγητές σχολών, αλλά και γυναίκες που αντιτίθενται στη μαντίλα) και η κάμψη του ακραιφνούς ισλαμικού λόγου με στροφή προς τον λεγόμενο "**ισλαμικό εθνικισμό**" (πχ. καμιά αναφορά στην προεκλογική εκστρατεία περί καταστροφής του Ισραήλ ή επιβολής θρησκευτικού νόμου), διασφαλίζουν καταρχήν τα πρώτα ψήγματα διεθνούς νομιμοποίησης. "*Πρέπει να σεβαστούμε την ετυμηγορία του παλαιστινιακού λαού*" δηλώνουν οι διεθνείς οργανισμοί. Και σαν ανταπόδοση, η ηγεσία της Χαμάς αμέσως μετά την εκλογή της, δήλωσε πως υπάρχει μια βάση διαλόγου για την εξεύρεση λύσης του παλαιστινιακού και αυτή είναι η επαναδιαπραγμάτευση των διεθνών συνομιλιών και αποφάσεων των τελευταίων χρόνων. Μια έμμεση δηλαδή αποδοχή των συνόρων του Ισραήλ (όπως αυτά χαράκτηκαν το 1967) αλλά και του περίφημου "Οδικού Χάρτη" που έχουν προτείνει οι αμερικάνοι. Στο εσωτερικό μέτωπο, η Χαμάς έτεινε χέρι συνεργασίας με την Φατάχ στηρίζοντας τον κατά τα άλλα "διεφθαρμένο και μειοδοτικό" πρόεδρο Μαχμούτ Αμπάς Ο "ρεαλισμός" επιστρέφει...

Οι δηλώσεις μετάνοιας και αφοπλισμού που ζητούν οι δυτικοί από την οργάνωση, δεν μπορούν παρά να είναι οι όροι ενός "**αναγκαστικού συνοικεσίου**" όπως το ονομάζει ο δυτικός τύπος. Παράλληλα με τις απειλές προς την οργάνωση, της δίνεται και πίστωση χρόνου, αφού η κατάσταση στην περιοχή και οι σχεδιασμοί των σταυροφόρων είναι ακόμα ρευστές και δύσκολές. Κι αυτό γιατί "*για τις Ηνωμένες Πολιτείες, η ποδηγέτηση της Χαμάς είναι αναπόσπαστο στοιχείο της περιφερειακής πολιτικής εκδημοκρατισμού, που συνίσταται στη στροφή των ισλαμικών κινημάτων προς την πολιτική και τις εκλογές και την αυτόματη απομάκρυνσή τους από την τρομοκρατία*" έγραφε στις αρχές Φλεβάρη η Washington Post. Ταυτόχρονα η επιστροφή του "**οδικού χάρτη**" ως σημείου εκκίνησης των διαπραγματεύσεων λειτουργεί πυροσβεστικά, για ένα διάστημα, στην περιοχή επιτρέποντας την εστίαση των προσπαθειών των σταυροφόρων στο μέτωπο Ιράκ και δευτερευόντως στην κρίση με το Ιράν.

Ακόμα κι αν η Χαμάς δεν είναι τόσο αξιόπιστη για τη διεθνή κοινότητα, η ιστορία στην περιοχή έχει αποδείξει πως η οργή του παλαιστινιακού λαού άγεται και φέρεται "αποτελεσματικότερα" από τους **επίδοξους σωτήρες** του. Ο Ιλάν Χαλαβί, πολιτικός αντίπαλος της Χαμάς και μέλος της Φατάχ το λέει με τον καλύτερο τρόπο: "*Όπως εμείς αναγνωρίσαμε τη βούληση του ισραηλινού και διαπραγματευτήκαμε με τον Σαρόν, έτσι πρέπει να κάνετε κι εσείς. Η Χαμάς βρίσκεται σήμερα στην ίδια θέση που ήταν η PLO πριν 30 χρόνια. Έχει εισέλθει σε τροχιά μετασχηματισμού της ταυτότητάς της*". Και για να πείσει περαιτέρω για τις προθέσεις της: "*Ένας λόγος της νίκης της ήταν η βούληση των Παλαιστινίων για την αποκατάσταση της έννομης τάξης και η Χαμάς έδειξε ότι είχε την δυνατότητα να επιβάλλει την τάξη στις περιοχές που επικρατούσε*"...Καιρός λοιπόν είναι οι παλαιστίνιοι, πέρα από την αιματηρή τάξη των ισραηλινών και της παλαιστινιακής αρχής, να βιώσουν και την τάξη της Χαμάς.

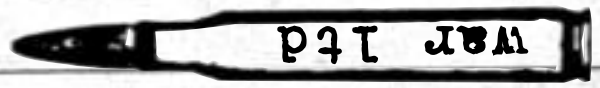

δυο συμπώσεις και μια υποσημείωση για τα Βαλκάνια

"*Ενα πράγμα μπορώ εγώ να εγγυηθώ: πριν από το τέλος του Απριλίου είτε θα έχει λυθεί επίσημα η σύγκρουση του Κοσόβου είτε το ΝΑΤΟ θα βομβαρδίζει*" **δια στόματος του αυστριακού Βόλφγκανγκ Πέτριτς συντονιστή της ΕΕ για το Κόσοβο (Φλεβάρης 1999)**

Ένα μήνα μετά ο βομβαρδισμός αρχίζει....

"*Εκτιμώ ότι οι διαπραγματεύσεις για το Κόσοβο δεν θα οδηγηθούν σε αποτέλεσμα το προσεχές εξάμηνο. Αυτό μπορεί να προκαλέσει κρίση...*", **δια στόματος του αυστριακού Ερχαρτ Μπούζεκ, ειδικού συντονιστή του Συμφώνου Σταθερότητας της Ε.Ε. για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη (Γενάρης 2006)**

Η ιστορία στο Κόσοβο κάνει κύκλους. Και οι "προφητείες" των "ειρηνοποιών" είτε επαληθεύονται είτε όχι, στέκουν ειρωνικά μπροστά στην ιστορική μνήμη. Είτε επαληθεύονται είτε όχι, προϋποθέτουν αίμα, εθνοκαθάρσεις, διαχωρισμούς, φυλετική καθαρότητα και ταπεινώσεις... Οι βαλκάνιοι έμαθαν καλά το μάθημα της ιστορίας.

ΚατΡΙΝΑ

Το πέρασμα του τυφώνα Κατρίνα από την Νέα Ορλεάνη, μαζί με τα πτώματα έφερε στην επιφάνεια το προφανές: ένα συγκαλυμμένο εμφύλιο που διεξάγεται στις ΗΠΑ και του οποίου ο απόηχος σπάνια φτάνει στις αισθήσεις μας. Οι σταυροφορίες, οι ρητορείες τους, η βία τους προτού προσγειωθούν στα κεφάλια ανυπότακτων τριτοκοσμικών, ξεδιπλώθηκαν στις φτωχογειτονιές των αμερικάνικων μητροπόλεων. Ο πόλεμος κατά της εγ κληματικότητας, των ναρκωτικών, τα οικιστικά προγράμματα, η όξυνση της καταστολής και του ποινικού κώδικα, η εργατική νομοθεσία είναι συνδυασμένες στρατηγικές του αμερικάνικου κράτους, που αιματηρά ή μη, έχουν σφιχταγκαλιάσει αυτούς που ζουν στο περιθώριο του αμερικανικού ονείρου: τις μειονότητες και τους φτωχούς. Αυτοί οι οποίοι είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμοι να εκραγούν και για αυτό ανήκουν σε εκείνες τις "επικίνδυνες τάξεις" που πρέπει να συμμορφωθούν ή να εξοντωθούν.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που οι κοινοτυπίες επαναλήφθηκαν στην καταστροφή της Ν. Ορλεάνης σε μια πόλη με τα υψηλότερα ποσοστά γκετοποίησης, ανεργίας και εγκληματικότητας στις ΗΠΑ. Τα περισσότερα θύματα, μαύροι κάτοικοι (αφού ακόμα και το έκτακτο κρατικό πρόγραμμα εκκένωσης της πόλης ήταν βασισμένο στο ΙΧ αυτοκίνητο, το οποίο το 40% του πληθυσμού των αφροαμερικάνων δεν κατείχε). Οι περιοχές που επλήγησαν περισσότερο, οι φτωχογειτονιές όπου 8 στους 10 κατοίκους ανήκουν σε μειονότητες. (αποτέλεσμα της πολιτικής του πολεοδομικού διαχωρισμού που έχει ξεκινήσει ήδη από τη δεκαετία του 50). Όπως χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος που τα αμερικάνικα ΜΜΕ αντιμετώπισαν την κατάσταση: οι πολεμικές ορολογίες, η ένταση του λόγου για βιαιότητες και εγκλήματα, δεν είναι παρά η προέκταση της κουλτούρας του φόβου και της καταστολής που αναπαράγεται στο εσωτερικό της υπερατλαντικής ηγεμονίας. (τα γλωσσικά "ολισθήματα" των ρεπορτάζ -που μιλούσαν για "πλιάτσικο" όταν εξαγριωμένοι μαύροι κάτοικοι επιτίθονταν στα σουπερμάρκετ, ενώ από την άλλη περίσσευαν σε ευαισθησία και κατανόηση όταν σε αυτές τις επιθέσεις οι λευκοί ήταν η πλειονότητα- είναι επίσης ενδεικτικά). Και βέβαια αυτό που δεν είδαμε, είναι συγκρούσεις των εγκλωβισμένων κατοίκων (οι οποίες ήταν πολλές), με τις δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας, που όποτε έρχονταν στην επιφάνεια, οι νεο-σταυροφόροι τις κατέτασσαν σε συγκρούσεις με το "οργανωμένο έγκλημα".

Από τις 30 Αυγούστου η κυβερνήτης της Λουιζιάνα, Καθλίν Μπλάνκο, ανακοινώνει την ανάπτυξη μονάδων της Εθνοφρουράς, που λίγο καιρό πριν πολεμούσαν στο Ιράκ, και προειδοποιεί τους παράνομους: *"Αυτά τα στρατεύματα γνωρίζουν να πυροβολούν και να σκοτώνουν, είναι πρόθυμα να το κάνουν αν χρειαστεί και περιμένω ότι θα το κάνουν"*. Παράλληλα αρχίζει ένας νέος γύρος πλιάτσικου από το αμερικάνικο κράτος και τις πολυεθνικές. "Είναι βέβαιο πως ο κυκλώνας Κατρίνα μάς προσφέρει μια καταπληκτική ευκαιρία να κάνουμε κάτι για την αστική ένδεια. Διότι ο Κατρίνα ήταν μια φυσική καταστροφή που διέκοψε μια κοινωνική καταστροφή" γράφουν οι NY Times, δίνοντας τον τόνο στο επερχόμενο πλιάτσικο και αναλύοντας ωμά και στατιστικά την προ-Κατρίνα εποχή της Ν. Ορλεάνης. Ο δημοκρατικός γερουσιαστής Έντουαρντ Κένεντι το προεκτείνει στο δημοκρατικότερο: "η πόλη χρειάζεται ένα νέο Νιου Ντιλ".

ΡατΣΙΣΜΌΣ & Μπουλντόζες

Τα προγράμματα ανοικοδόμησης της πόλης ήδη φτιάχνονται και προχωρούν χωρίς μέχρι στιγμής να έχουν πάρει μια οριστική κατεύθυνση: άλλοι την θέλουν εντελώς καινούρια με το σύνθημα "τίποτα όπως παλιά" και άλλοι την θέλουν ένα μεγάλο τουριστικό λούνα-παρκ όπου οι παραδοσιακές γειτονιές, η μαύρη κουλτούρα και η τζαζ, (αποκομένες από την πραγματικότητα της πόλης) θα είναι η φολκλόρ γαρνιτούρα. Σε ένα συνηγορούν όλα τα προγράμματα: στην αποθάρρυνση των μαύρων κατοίκων να επιστρέψουν και την προσέλκυση μεσοαστικών στρωμάτων να εποικίσουν τη νέα πόλη. Ο πρόεδρος του κρατικού οικιστικού και αστικού οργανισμού (HUD) Αλφόνσο Τζάκσον δήλωνε πως η 9η περιφέρεια (Ninth Ward) και η πιο κατεστραμένη -το φτωχότερο τμήμα της πόλης- δύσκολα θα ανοικοδομηθεί: *"είτε μας αρέσει είτε όχι η Ν. Ορλεάνη, δεν πρόκειται να είναι πια τόσο μαύρη όσο υπήρξε, μπορεί και καθόλου..."*. Ο ίδιος, ξεδιπλώνοντας την ηγεμονική του σοφία και τους σχεδιασμούς του, είχε δηλώσει στο κογκρέσο το 2004, αναφορικά με την φτώχεια στις γειτονιές των μεγαλουπόλεων: *"η φτώχεια είναι μια θεωρητική κατασκευή, όχι μια πραγματικότητα..."*. Οι πιο πρόσφατες έρευνες δείχνουν πως το 80% του μαύρου πληθυσμού αδυνατεί να επιστρέψει στα σπίτια του. Παρόλ' αυτά, στις φτωχές γειτονιές ήδη έχουν ξεκινήσει να δημιουργούνται οι πρώτες αντιθετικές κινήσεις, με καθημερινές πορείες ενάντια στην ανάπλαση με κύριο σύνθημα "εδώ όχι μπουλντόζες". Περισσότερα και αναλυτικότερα για τα νέα πολεοδομικά σχέδια του αμερικάνικού κράτους, την "νέα" πολεοδομική κουλτούρα των διαχωρισμών και ελέγχου, αλλά και τις κινήσεις αντίστασης, στο επόμενο τεύχος του Σαμιζντάτ.

nique

ãéá ôçí åîÝãåñóç

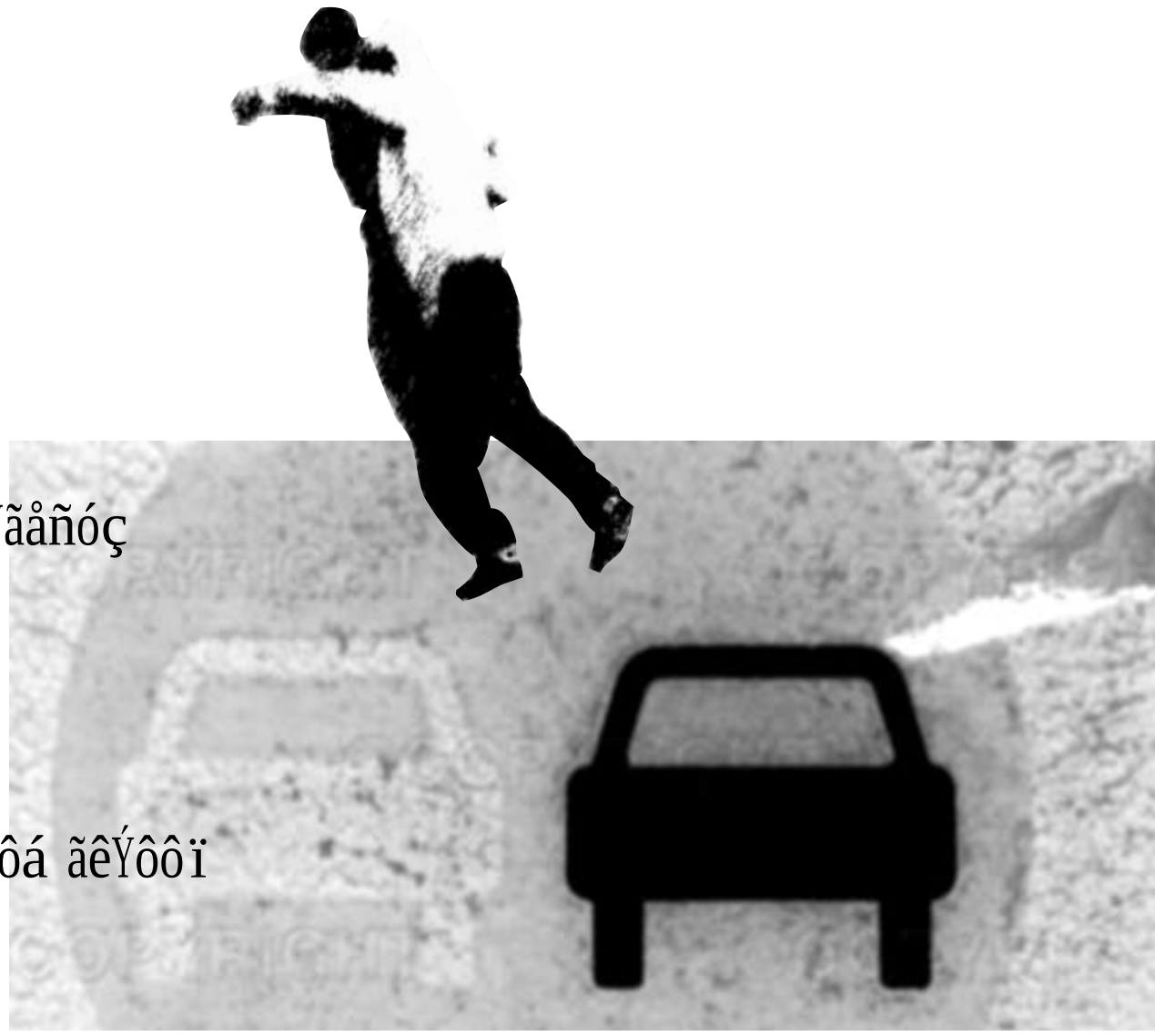

la

óôá ãêÝôôï

police

ôçò ãáëëßáò

Μικρό ιστορικό της μετανάστευσης στη Γαλλία - στοιχεία

Για το γαλλικό εθνοκρατικό οικοδόμημα, η εξάπλωση και κατάκτηση νέων εδαφών και συμφερόντων, αποτέλεσε βασικό πυλώνα συνοχής του, ενώ ταυτόχρονα ο αποικιοκρατισμός του, αποτέλεσε μια κύρια συνιστώσα του παγκόσμιου καταμερισμού δύναμης και ανταγωνισμού μέχρι περίπου τα μέσα του 20ου αιώνα. Κομμάτια της Μέσης Ανατολής, η βόρεια και δυτική Αφρική, οι κτήσεις στην Καραϊβική αποτέλεσαν την πίσω αυλή της πάλαι πότε γαλλικής αυτοκρατορίας και συνεχίζουν να αποτελούν σφαίρες επιρροής παρ'όλο που το ιστορικό τέλος των αποικιών μετράει αρκετές δεκαετίες. Κάποια πράγματα δεν πεθαίνουν ποτέ.

Η μετανάστευση στις μεγάλες πόλεις της αυτοκρατορικής Γαλλίας λοιπόν υπήρξε ανέκαθεν μεγάλη και σίγουρα με διαφορετικές αφετηρίες των σημερινών κυμάτων μετανάστευσης. Ο προπολεμικός "πολυπολιτισμός" των μεγάλων πόλεων αφορούσε κυρίως το εμπόριο, ενώ οι εθνικές ανάγκες φτηνών εργατικών χεριών και πρώτων υλών πραγματοποιούνταν εκτός των συνόρων της Γαλλίας. Από την άλλη ο μύθος του φωτεινού Παρισιού και της ελευθεριότητάς του, δεν αποτελούσε απλά μια εστέτ αντανάκλαση του φαντασιακού των κάθε λογής φωτισμένων καλλιτεχνών και διανοητών, συμπύκνωνε ταυτόχρονα μια άλλη πτυχή του εθνοκρατικού ιδεολογήματος της γαλλικής δημοκρατίας: ο υπερτονισμός της "γαλλικής κουλτούρας και των γραμμάτων" αποτέλεσε και αποτελεί πυλώνα εθνικής συνοχής αλλά και διαφοροποιό σημείο από τις υπόλοιπες "αναλφάβητες" αυτοκρατορίες. Ταυτόχρονα βέβαια αποτέλεσε και αποτελεί και στις σημερινές αναγνώσεις, τον βασικό οδηγό ενσωμάτωσης και αφομοίωσης των ξένων. Συνοπτικά, οι προπολεμικοί μετανάστες στη Γαλλία ήταν περισσότεροι αναλογικά από αυτούς που διαβιούν σήμερα αλλά πολύ διαφορετικής πολιτισμικής προέλευσης. Και όταν τα πρώτα κύματα των "pieds noirs" (μαύρα πόδια) άρχισαν να καταφτάνουν στις γαλλικές μητροπόλεις, ξεκίνησε παράλληλα και ένα συγκεκριμένο κρατικό σχέδιο ελέγχου και αφομοίωσης των πληθυσμών με όρους κοινωνικού πολέμου.

Ο κύριος όγκος των μεταναστών στη Γαλλία άρχισε να καταφτάνει στα μέσα της δεκαετίας του '50 από τις χώρες του Μαγκρέμπ που αποτελούσαν και αποικίες. Το μεγάλο όμως κύμα μετανάστευσης ξεκινά αμέσως μετά το τέλος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα της Αλγερίας. Υπολογίζεται ότι το 1962-63 900 χιλιάδες μετανάστες ήρθαν στη Γαλλία. (πολλοί από αυτούς βέβαια ήταν λευκοί γάλλοι υπήκοοι που επαναπατρίστηκαν). Η συνέχεια είναι λίγο κοινότυπη όπως παντού και πάντα. Τα "μαύρα πόδια" για το φιλόξενο γαλλικό κράτος και τα αφεντικά αποδείχτηκαν ότι διαθέτουν και ένα άλλο χαρακτηριστικό: φτηνά χέρια. Πάνω σε αυτές τις δύο "ιδιαιτερότητες" χτίστηκε ολόκληρη η μεταναστευτική πολιτική του γαλλικού κράτους.

Σήμερα, σύμφωνα με τα επίσημα κρατικά στοιχεία διαβιούν γύρω στα 5 εκατ. μετανάστες κυρίως από χώρες των πρώην αποικιών διαβιούν στην Γαλλία. Το 23% (14 εκατ.) του συνολικού πληθυσμού -άρα και γάλλοι πολίτες- προέρχονται από μικτές οικογένειες, κυρίως ευρωπαϊκής καταγωγής, ενώ 3 εκατ. έχουν ένα γονέα αραβικής ή αφρικανικής καταγωγής. Οι προσεχτικές και εμβριθείς στατιστικές του γαλλικού κράτους , αν μη τι άλλο καταδεικνύουν ότι οι εθνοφυλετικές κατατμήσεις του πληθυσμού έχουν ένα επιπλέον βάρος πέρα από το "στατιστικώς ενδιαφέρον"...

Γαλλικό κράτος και μεταναστευτική πολιτική, η γαλλική δημοκρατία

Το "γαλλικό μοντέλο" αποτελεί σημείο κάθε καθεστωτικής αναφοράς (για την επιτυχία του ή την αποτυχία του) σχετικά με τη διαχείριση των μεταναστών και την επακόλουθη μεταναστευτική πολιτική. Η λογική του έγκειται στην απόλυτη ενσωμάτωση των μεταναστών, στις αδιαφοροποίητες πολιτισμικές ταυτότητες με την προοπτική του απόλυτου "εκγαλλισμού" τους. Η εδραίωση αυτής της καθεστωτικής επιλογής ουσιαστικά αφορά δύο σημεία. Το πρώτο έχει να κάνει με την συγκυρία του ερχομού και της προέλευσης των πρώτων μεγάλων κυμάτων μεταναστών στη δεκαετία του 60. Το μεγάλο "εκπολιτιστικό" έργο της γαλλικής αυτοκρατορίας στις αποικίες, συνεχίστηκε στην ενδοχώρα για τα "πρώην παιδιά" της, (σαν συνέχεια όλων αυτών, στο διάγγελμά του προς τους εξεγερμένους ο γάλλος πρόεδρος Σιράκ τους αποκάλεσε "γιους και κόρες της γαλλικής δημοκρατίας"). Το "γαλλικό μοντέλο" ήθελε ουσιαστικά να προσπεράσει και να ανασυνθέσει ηθικά και πολιτικά στο εσωτερικό της ντόπιας κοινωνίας, την ήττα που δέχτηκε το γαλλικό κράτος στον πόλεμο της Αλγερίας, ο οποίος σηματοδότησε το τέλος της εποχής των αυτοκρατοριών. Το δεύτερο σημείο επιλογής ενός τέτοιου τρόπου διαχείρισης των πρώτων μεταναστευτικών κυμάτων, αφορά τον ίδιο τον πυρήνα της δομής της εθνοκρατικής γαλλικής ιδεολογίας. Την περίφημη ισονομία και ισότητα των πολιτών, που αποτελεί διακύβευμα της "μεγάλης δημοκρατίας" και της Επανάστασης και ένας από τους βασικούς πυλώνες του "κοινωνικού συμβολαίου" και της απορρέουσας από αυτό, κοινωνικής συναίνεσης.

Έτσι μπορεί οι πρώτοι μεταναστευτικοί νόμοι στη Γαλλία να φαντάζουν σε σχέση με τους σημερινούς υπέρ του δέοντος "ξεχειλωμένοι και φιλελεύθεροι", παρόλα αυτά έθεσαν τα θεμέλια για μια εθνο-φυλετικοποίηση του μεταναστευτικού ζητήματος με όρους που έφτασαν

να αγγίζουν σήμερα αναφορές περί "κατάστασης έκτακτης ανάγκης". Το γαλλικό κράτος εναλλάσσει από κει και πέρα τις πολεμικές στρατηγικές με "ευαίσθητες πολιτικές ενσωμάτωσης" ανάλογα με την συγκυρία, πάντα όμως σε επιθετικό σχηματισμό.

Ο κυρίαρχος λόγος του γαλλικού κράτους για τους μετανάστες, έχει τα τελευταία χρόνια μεταλλαχθεί, εντάσσοντας στο πλαίσιο του το περίφημο δόγμα ασφάλειας. Σαν αφετηρία του βέβαια δεν έχει ένα ξεκάθαρο εθνοφυλετικό κριτήριο, αυτό δηλαδή της καταγωγής και του θρησκεύματος της πλειοψηφίας των μεταναστών, (αν και κατα τη διάρκεια της εξέγερσης δεν ήταν λίγες οι αναφορές από τα επίσημα χείλη του Σαρκοζί για άμεση ανάμειξη των φονταμενταλιστών στην οργάνωση των επεισοδίων), αλλά αυτό της εγκληματικοποίησης συγκεκριμένων κοινωνικών κομματιών που "όλως τυχαίως" κουβαλούν συγκεκριμένα φυλετικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Η υστερία της εγκληματικότητας και της συνεπακόλουθης "πολυεπίπεδης" ανασφάλειας έχει αναχθεί στη Γαλλία σε έναν βασικό μοχλό επανοικοδόμησης των κοινωνικών σχέσεων και συμμαχιών από την πλευρά της κυριαρχίας. (κάτι βέβαια που σε μικρότερο ή σε αντίστοιχο βαθμό βιώνεται και στις άλλες κοινωνίες της Ευρώπης-φρούριο). Οι δηλώσεις Σαρκοζί περί "αποβρασμάτων", "συμμοριών", περί "καθαρισμού των προαστίων με μάνικα" δεν αποτελούν ένα φραστικό ολίσθημα κάποιου ακροδεξιού πολιτικάντη. Αποτελεί την έκφραση ενός συγκεκριμένου κομματιού του κυρίαρχου μπλοκ και την προσπάθεια μετατόπισης του όλου ζητήματος από την πλευρά της δημοκρατίας σε μια πολιτική οικονομία απόλυτης καταστολής και ελέγχου. Η μετακίνηση αυτή δεν αφορά απλά τα παραδοσιακά κοινωνικά και πολιτικά κομμάτια των μονίμως ανησηχούντων μικροαστών και της μεσαίας τάξης. Είναι χαρακτηριστικό ότι ήδη από το 1997 στο συνέδριό τους οι σοσιαλιστές, ανακήρυξαν "*την ασφάλεια θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα*", κηρύσσοντας διαζύγιο "*με τις κοινωνικές δικαιολογίες που καλλιεργούν την ανεκτικότητα απέναντι στην εγκληματικότητα*" καταλήγοντας στο θριαμβολογικό "*η ασφάλεια είναι αξία της Αριστεράς*". Όλο το πολιτικό φάσμα από την αριστερά ως την ακροδεξιά θέτει ως ύψιστη προτεραιότητα την αντιμετώπιση της ανεργίας και την πάταξη της εγκληματικότητας, με μια ρητορική που αφήνει θολή τη διάκριση κάθε είδους πολιτικής ταυτότητας των ομιλούντων, αλλά ταυτόχρονα και συμβολικά, σημαδεύει τους μετανάστες ως τις αιτίες αυτών των προβλημάτων. Η ανακοίνωση που εξέδωσε το κομμουνιστικό κόμμα είναι χαρακτηριστική όλων αυτών. Ανάμεσα στα διάφορα "ευαίσθητα" περί του δικαίου της οργής της νεολαίας των προαστίων και τις αναφορές στον κοινωνικό αποκλεισμό και την ανεργία, βρίσκει κανείς μαργαριτάρια του νεόκοπου δόγματος: "*απαιτούμε να τεθεί η αστυνομία στην υπηρεσία όλου του έθνους...*", "*...για την προάσπιση της κοινωνικής ειρήνης στις περιοχές...*", "*απαιτούμε από το γαλλικό κράτος να επιτεθεί πραγματικά στην παράλληλη οικονομία, την εγκληματικότητα και το trafficking κάθε είδους που ανθεί στις γειτονιές...*". Ο Λεπέν αυτά απλά τα λέει με πιο απροσχημάτιστο και οργίλο ύφος.

Για τη Γαλλία το ζήτημα των μεταναστών αναδείχτηκε σε βασικό μοχλό ανατροπής του πολιτικού σκηνικού σε βαθμό που σήμερα, μετά και την τελευταία εξέγερση, να αποκτά βαθύτερα για την ίδια τη δημοκρατία χαρακτηριστικά. Δεν είναι απλά η μεγάλη εκλογική απήχηση της ακροδεξιάς (που το 2003 έθεσε όλο το αριστεροδεξιό φάσμα σε αναδιάταξη συμμαχιών για την προάσπιση της "republique"). Η δήλωση του Σαρκοζί για αλλαγή της νοοτροπίας των τελευταίων 30 χρόνων σε σχέση με την κοινωνική πολιτική και τους μετανάστες θέτει ουσιαστικά μια νέα παράμετρο για τον τρόπο που το ίδιο το καθεστώς αντιλαμβάνεται τον εαυτό του. Μετά την εξέγερση άνοιξε ένας μεγάλος ενδοκυριαρχικός διάλογος για το αν θα πρέπει να αλλάξει η κατεύθυνση του μέχρι τώρα μοντέλου ενσωμάτωσης των μεταναστών και του "κοινωνικού κράτους". Ο ίδιος ο Σαρκοζί, (ο οποίος με μια σειρά νομοθετημάτων ενσωμάτωσε την σκληρότερη κατασταλτική πολιτική με βάση το ιδεολόγημα της ασφάλειας στο νομικό οπλοστάσιο του γαλλικού κράτους, στάθηκε μπροστάρης στην επιβολή του στρατιωτικού νόμου του 1955 στα προάστια και παράλληλα εντατικοποίησε τις μεθόδους ελέγχου και απελάσεων) εμφανίζεται να ζητά συγκεκριμένα μέτρα "θετικών διακρίσεων" υπέρ των μειονεκτούντων -κατά το αμερικάνικο "affirmative action"-, που αφορά "μέτρα καταπολέμησης της ανελαστικής και ξενόφοβης στάσης αρκετών εργοδοτών". Ο πρόεδρος Σιράκ που εκφράζει ένα άλλο κομμάτι του κυριαρχικού μπλοκ αποδοκιμάζει: "*τη λογική των ποσοστώσεων, η οποία αμφισβητεί την νομική ισότητα όλων των πολιτών, ανεξαρτήτως φυλής και θρησκείας - ένα από τα ιδεολογικά θεμέλια της Γαλλικής Δημοκρατίας*". Για την γαλλική republique "*η θεσμοθέτηση οποιουδήποτε είδους διακρίσεων, έστω και "θετικών", θα προκαλούσε, για πολλούς, ιστορική οπισθοδρόμηση, προδοσία της δημοκρατικής Επανάστασης, κατακερματισμό της κοινωνίας πολιτών σε ένα χαοτικό μωσαϊκό φυλετικών, εθνοτικών και θρησκευτικών ομάδων*" (liberation, 2006). Ο "ρεαλιστής φιλόσοφος" Ντανιέλ, απολογούμενος για το σύστημα, επαναφέρει τους κρατούντες στο σωστό δρόμο, που δεν είναι άλλος από αυτόν που μιλά τη γλώσσα της κοινωνικής ύπνωσης. Δεν συμφωνεί με τις "θετικές διακρίσεις" υπέρ των μεταναστών, στην παρούσα συγκυρία όμως θεωρεί πως μπορεί να είναι αναγκαίες: "*...αφού αποτύχαμε στην ενσωμάτωση, με τη βοήθεια της οποίας θα μπορούσαμε να έχουμε δημιουργήσει ελίτ σ' αυτές τις κοινότητες, ίσως να πρέπει να το πράξουμε με τεχνητό τρόπο. Ο στόχος είναι να μετατραπεί αυτός ο πληθυσμός σε πολίτες που δεν έχουν λόγο να εξεγερθούν*".

Επειδή όμως εκτός από την καταστολή υπάρχει και η λεηλασία, η μέση λύση σε αυτό

το μεταβατικό στάδιο δίνεται από την πρόταση του υπουργού εργασίας Ζαν Λουί Μπορλού συνεπικουρούμενου από την MEDEF (γαλλικός ΣΕΒ): οι ποσοστώσεις μπορούν να αφορούν προβληματικά γεωγραφικά διαμερίσματα. Πράγμα το οποίο σημαίνει -σε απλά γαλλικά- φοροελαφρύνσεις και επιδοτήσεις των αφεντικών για επενδύσεις και απασχόληση στις "επικίνδυνες ζώνες". "*Θα δημιουργηθούν πέραν των 85 υπαρχουσών "ζωνών ελεύθερου εμπορίου" άλλες 15 επιχειρήσεις. Για εργοδότες που θα προσλαμβάνουν ένα τρίτο των κατοίκων περιφερειών προβλέπεται απαλλαγή από εργοδοτικές εισφορές. Ένα άλλο μέτρο είναι να προταθούν σε όσους ζουν στις περιφέρειες 20.000 από τα "συμβόλαια στήριξης και μέλλοντος", τα οποία προορίζονται για χρόνιους ανέργους και για όσους έχουν μίνιμουμ προσωρινά επιδόματα ανεργίας. Για τους νέους που προέρχονται από τις 750 ευαίσθητες περιοχές, όσοι είναι λιγότερο των 25 ετών θα γίνουν δεκτοί πολύ σύντομα από γραφεία απασχόλησης ή τοπικούς φορείς. Θα τους προταθεί επαγγελματική επιμόρφωση ή συμβόλαια εργασίας*". Οι "θετικές διακρίσεις" χαράσσουν νέα σύνορα λεηλασίας των προαστίων.

Την ίδια στιγμή η ΕΕ, - βασικός πυλώνας της οποίας αποτελεί η Γαλλία- δείχνει ανήσυχη με την πρώτη ουσιαστικά μεγάλη εξέγερση στην καρδιά της. Τα γεγονότα αυτά λειτουργούν αθροιστικά για τους ευρωπαίους κυρίαρχους, που αναζητούν εναγωνίως συνδυασμένες κινήσεις και περαιτέρω θωράκιση των ευρωσυνόρων, αναμασώντας τα περί "μηδενικής μετανάστευσης". Η Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης, "*ζητεί από τις γαλλικές Αρχές να διατυπώσουν σύντομα τη βούλησή τους για την έναρξη διαλόγου, διατηρώντας παράλληλα αυστηρή στάση απέναντι στους δράστες των επεισοδίων. Παράλληλα καλεί όλους τους πολιτικούς να δραστηριοποιηθούν σε όλα τα επίπεδα, τοπικό, εθνικό και ευρωπαϊκό...*", "*...πρέπει να προωθηθούν ταυτόχρονα και συγκεκριμένα μια πολιτική ασφάλειας και μια πολιτική ενσωμάτωσης που να δώσουν προοπτικές στον πληθυσμό*". Την ίδια στιγμή ο ΟΟΣΑ διατυπώνει με τους γνωστούς πολεμικούς όρους, -διανθισμένους με μια ανθρωπολογική προσέγγιση- την ανησυχία του για την χρόνια απραξία της ΕΕ: "*Παρατηρούμε τη διαμόρφωση μιας τεράστιας ομάδας νέων, απόγονων μεταναστών, σε μια περίοδο που η γήρανση του πληθυσμού στη Γαλλία και η ανεργία αποτελούν το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα στη χώρα. Πρόκειται για έναν εκρηκτικό συνδυασμό*", (Ζαν Πιέρ Γκαρσόν, ειδικός σε θέματα μετανάστευσης στον ΟΟΣΑ). Οι εκρηκτικοί συνδυασμοί επιβάλλουν για τα αφεντικά του κόσμου αλεξίσφαιρη νομική θωράκιση.

Οι καταστασιακοί έλεγαν στη δεκαετία του '60 πως αν οι ναζί γνώριζαν τους σύγχρονους αρχιτέκτονες θα είχαν μεταβάλλει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε HLM (τα αρχικά των εργατικών οικοδομικών συγκροτημάτων των προαστίων). Δεν ήταν μια προφητεία αλλά μια καθαρή ανάγνωση των πολεοδομικών επιλογών της κυριαρχίας την δεκαετία που το "στεγαστικό πρόβλημα" στις μεγάλες πόλεις της Γαλλίας άρχισε να εμφανίζεται με τον ερχομό 1εκατ. μεταναστών αλλά και τη διογκούμενη εσωτερική μετανάστευση. Ήδη από το 1955 όπου και χτίστηκαν οι πρώτες εργατικές πολυκατοικίες και άρχισε ο ιστός της πόλης να απλώνει, η κυρίαρχη τάση πολεοδομικού σχεδιασμού για τις μητροπόλεις στη Γαλλία, αφορούσε μια ευρύτερη ανακατανομή του πληθυσμού εκτός των κεντρικών δομών της πόλης. Η φράση των αρχιτεκτόνων "*το μέλλον του Παρισιού είναι εξωπαρισινό*", ενσωμάτωνε όλη την κυρίαρχη αντίληψη. Μια συνεχής προπαγάνδα άρχισε, απευθυνόμενη σε υποψήφιους αγοραστές και ενοικιαστές των χαμηλότερων οικονομικών στρωμάτων, όπου αποδεικνυόταν με "αναντίρρητες" στατιστικές ότι οι όροι διαβίωσης στα νέα προάστια ήταν σαφέστερα υπέρτερες. Έτσι, με μια ρητορεία ψευδαισθήσεων αλλά και μια πολιτική χειραγώγησης των τιμών των ενοικίων, μια τεράστια μάζα "μη προνομιούχων" άρχισε να στοιβάζεται στα σύγχρονα υπνωτήρια. Το πρότυπο της "οικιστικής μηχανής" του αρχιτέκτονα Λε Κορμπυζιέ, πάνω στο οποίο ανοικοδομήθηκαν όλες οι μεγάλες πόλεις από τον μεσοπόλεμο, διανθίστηκε με λίγο μακιαβελισμό και τόνους μπετόν αρμέ. Το οικιστικό σχέδιο του 1961 "Constantine" -που ολοκληρώθηκε μόνο κατά ένα μέρος- έδειχνε τις τάσεις της κυρίαρχης πολεοδομίας για τον διαχωρισμό των λειτουργιών της πόλεις, των ανθρώπων της, με βάση το ρόλο και την λειτουργικότητά τους, αλλά παράλληλα μπορεί να χαρακτηριστεί "προφητικό" για τις ανάγκες των κυρίαρχων αφού έθετε ένα ξεκάθαρο διαχωρισμό: έτσι λοιπόν διαμαρτυρόταν "*για την επιμονή ενός πληθυσμού χωρίς απασχόληση να μένει στο εσωτερικό της πρωτεύουσας*", σε μια εποχή που οι δείκτες ανεργίας ήταν σχετικά αναιμικοί, αλλά παράλληλα ζητούσε να θεσμοποιηθεί "*η συστηματική αποθάρρυνση της παραμονής αυτών των άεργων ατόμων μέσα στο Παρίσι*". Κάπως έτσι αρχίζει ήδη από τη δεκαετία του '60 αυτό που σήμερα ονομάζεται αμυντική αρχιτεκτονική και αρχιτεκτονική των διαχωρισμών.

Μπορεί βέβαια όλα αυτά τα "αγαθά" σχέδια των κρατικών πολεοδόμων να έμεναν διαρκώς μισά, αφού οι επιτακτικές ανάγκες στέγασης εργατικών σκουρόχρωμων και λευκών χεριών πίεζε, παρολ' αυτά η λογική τους δεν απαξιωνόταν. Το στοίβαγμα των προλετάριων σε συγκεκριμένες γειτονιές, οι ταξικοί και χωροταξικοί διαχωρισμοί απέκτησαν την πρέπουσα

"φυσικότητα" στο κοινωνικό πεδίο.

Το μεγαλοπρεπές οικιστικό σχέδιο του γαλλικού κράτους ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '70 άρχισε να παρακμάζει. Η ολοένα και μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού (κυρίως μεταναστών) στην περιφέρεια των πόλεων, τα κονδύλια της συντήρησης και ανάπλασης των γειτονιών που είτε διαρκώς μειώνονταν είτε κάπου "χάνονταν στο δρόμο" και βέβαια οι πρώτες νεολαιίστικες και κοινωνικές εκρήξεις στα προάστια, οδήγησε σε μια αναπροσαρμογή των κρατικών σχεδίων, με ξεκάθαρα ταξικά αλλά και εθνοφυλετικά χαρακτηριστικά. Το 1981 μπαίνει μπροστά ένα νέο πρόγραμμα για την αγορά φτηνών εργατικών διαμερισμάτων σε πιο αναβαθμισμένες γειτονιές. Όπως είναι φυσικό, αυτοί που μπορούσαν να ανταποκριθούν σε αυτά τα κριτήρια δεν ήταν άλλοι από τους πιο προνομιούχους των προαστίων, οι οποίοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν λευκοί προλετάριοι και μικροαστοί. Η γκετοποίηση των ξένων επεκτεινόταν και βάθαινε. Ταυτόχρονα και σταδιακά, η πρόσβαση των κατοίκων των γκέτο στις βασικές λειτουργίες της πόλης (όπως πχ. οι συγκοινωνίες) άρχισε να μαραζώνει. (χαρακτηριστικό είναι σήμερα πως σε πολλές από αυτές τις γειτονιές είτε δεν υπάρχει μαζικό μεταφορικό μέσο, είτε οι ώρες λειτουργίας τους είναι περιορισμένες). Τα ζόμπι των σύγχρονων πόλεων, δεν έπρεπε επουδενί να περιφέρονται στις γειτονιές των άλλων και πολύ περισσότερο να πλησιάζουν τις γυαλιστερές βιτρίνες των μητροπολιτικών κέντρων. Το "πανοπτικόν" της γαλλικής πολεοδομίας κρατούσε μακριά τους λεκέδες.

Το 1981, η Γαλλία μετρούσε 22 "ευαίσθητες συνοικίες" με υψηλό δείκτη ανεργίας και εγκληματικότητας, τις οποίες κατοικούσαν κυρίως μετανάστες. Ο αριθμός αυτός εκτοξεύθηκε μέσα σε έναν χρόνο φτάνοντας τις 120 και δεν σταμάτησε ποτέ την ανοδική του πορεία. Σήμερα, οι "ευαίσθητες συνοικίες" φτάνουν τις 717 και οι κάτοικοι αυτών, τα 4,5 εκ.

"*Είμαστε θύματα της αρχιτεκτονικής μας*" λέει έντρομος ο Γκιγιόμ Παρμεντιέ, επικεφαλής γαλλικού πολεοδομικού ινστιτούτου μετά τις πρόσφατες ταραχές. Την ίδια στιγμή ο Ρολάν Καστρό που υπήρξε υπεύθυνος για την αστική αναμόρφωση τη δεκαετία του '80, συμπληρώνει πως "*το ζήτημα των προαστίων πρέπει να αναδειχθεί σε απόλυτη προτεραιότητα, σε ένα μεγάλο εθνικό στόχο*". Αναμασώντας όλη την κυρίαρχη ρητορεία, προσθέτει μια πινελιά "χρωμάτων και λουλουδιών" στην αμυντική αρχιτεκτονική: "*...όλα αυτά τα ζητήματα είναι γενικά και δεν μπορούν να διευθετηθούν ούτε μόνο μέσω της ασφάλειας ούτε μόνο μέσω της κοινωνίας ούτε μόνο με τη μάχη κατά της ανεργίας. Πρέπει να συνδυαστούν όλα αυτά μαζί για να γίνουν οι κάτοικοι των προαστίων ολοκληρωμένοι πολίτες. Πρέπει, επίσης, να καλλωπίσουμε τα προάστια για να γίνουν ελκυστικά*". Ο Σαρκοζί το έθετε πιο απλά: "*...το μόνο που χρειάζονται αυτές οι γειτονιές είναι ένα καλό πλύσιμο με πιεστικό Kaercher*".

Ωστόσο, η αναμόρφωση των γειτονιών, από την πλευρά της κυριαρχίας, θέτει ως βασική αρχή της όχι την βελτίωση απλά και μόνο των κτιριακών υποδομών αλλά προεκτείνεται στην ίδια την καθημερινότητα των κατοίκων. Εξάλλου για τους κρατικούς πολεοδόμους "πόλη δεν είναι μόνο τα κτίρια". Και όταν οι κυρίαρχες αναγνώσεις της πραγματικότητας των γειτονιών μιλούν για εκτεταμένη παραβατικότητα, ανάγκη κάθαρσης, μεγαλύτερου ελέγχου και επιβολή της ασφάλειας, μπορούμε να αντιληφθούμε την κατεύθυνση του "καλλωπισμού". Ο υπουργός εσωτερικών Σαρκοζί ήδη μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δημιούργησε ένα νέο σώμα αστυνομίας που σαν σκοπό δεν έχει την πάταξη των ταραχών άλλα την προστασία των γειτονιών και την έρευνα για τον εντοπισμό και την καταγραφή "εγκληματικών συμμοριών και συμπεριφορών". Η ΕΕ από την πλευρά της μετά της ταραχές, θα αναδιανείμει τα κονδύλια του κοινοτικού προγράμματος "urban 2" δίνοντας στη Γαλλία 103.εκατ "*ώστε τα κεφάλαια που είναι ακόμη διαθέσιμα να μπορέσουν να κινητοποιηθούν ταχέως για επιχειρήσεις αποκατάστασης*". *Σε μια* "*κρίση αυτοκριτικής*" *που οι καιροί επιβάλλουν στον γαλλικό πολιτικό κόσμο και* "*ενσκύπτωντας βαθιά στα προβλήματα των φτωχογειτονιών*", ο υπουργός Εργασίας, Ζαν Λουί Μπορλού, δήλωσε πως ο πρωθυπουργός τού ανέθεσε να "επιταχύνει" τα σχέδια για την αστική αναδόμηση, που παραμένουν εδώ και πολύ καιρό στα συρτάρια: "*Περιμένουμε το σχέδιο αστικής αναδόμησης 25 χρόνια*". Και μπορεί οι κάτοικοι των γκέτο να περιγελούν τις νεόκοπες κρατικές "ευαισθησίες" (μπούχτισαν άλλωστε από αυτές τόσα χρόνια) γνωρίζουν όμως καλά τι σημαίνει "ανάπλαση των γειτονιών τους και μέτρα ανασυγκρότησης". Είναι τόσο επικίνδυνα όσο και τα όπλα των μπάτσων. Γνωρίζουν καλά, πως αν κάποτε οι πρόγονοί τους στοιβάχτηκαν στις γειτονιές για να μην μπορέσουν ποτέ να περιφέρονται στις καθαρές γειτονιές της μεσοαστικής βόλεψης και στους δρόμους που οι τύχες της ζωής τους καθορίζονται, η μοίρα των ίδιων σήμερα, είναι πια να μην τολμούν να βγαίνουν καν από τις τρώγλες τους, να μην συναθροίζονται (σχηματίζοντας "εγκληματικές συμμορίες" άρα και δόκιμους στόχους της καταστολής), να μην μαζεύονται καν στις εισόδους των πολυκατοικιών τους (όπως ο νέος νόμος για την ασφάλεια στις γειτονιές επιβάλλει). Η ιστορία επαναλαμβάνεται, το νέο οικιστικό πρόγραμμα του γαλλικού κράτους, ακόμα κι αν δεν υλοποιηθεί θυμίζει πολλά από την αστική μεταρρύθμιση του βαρόνου Οσμάν, κύριος στόχος του οποίου ήταν η απομάκρυνση των λαϊκών (και πολιτικά επικίνδυνων στρωμάτων) από το κέντρο εξουσίας του Ναπολέοντα ΙΙΙ. Η αυτοκρατορική Γαλλία επιστρέφει και δηλώνει δια στόματος Βιλπέν ότι "*ο νόμος θα πει την τελευταία λέξη*". Η οργή των γκέτο μάλλον θα τον διαψεύδει.

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΞΕΣΠΑΣΕΙ Η ΒΙΑ

Η έκρηξη στα προάστια ήταν ζήτημα χρόνου. Τον Σεπτέμβρη του 2005 ο υπουργός εσωτερικών Σαρκοζί δήλωνε εξοργισμένος από την κεντρική αστυνομική διεύθυνση στους υφιστάμενούς του: . "*Σας έχω ζητήσει να προχωρήσετε σε τουλάχιστον 23.000 απελάσεις λαθρομεταναστών εντός του έτους. Διαπιστώνω όμως ότι μέχρι τα τέλη Αυγούστου είχατε λάβει αποτελεσματικά μέτρα μόλις για 12.849 ξένους, ποσοστό 56% του στόχου μας. Σας μένουν μόλις πέντε μήνες για να εντατικοποιήσετε τις προσπάθειές σας*". Φυσικό επακόλουθο λοιπόν, ο αστυνομικός έλεγχος και τσαμπουκάς να εντατικοποιηθεί στις γειτονιές. Επίσης το δίμηνο Αυγούστου-Σεπτεμβρίου, αρκετές "αδιευκρίνιστες" -για την αστυνομία- εμπρηστικές επιθέσεις, προκάλεσαν φωτιά σε "χώρους φιλοξενίας" μεταναστών χωρίς χαρτιά στην περιφέρεια του Παρισιού, με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Στις 27 Οκτώβρη, η απόπειρα ελέγχου μιας παρέας ανηλίκων μεταναστών στο προάστιο Κλισύ-σου-Μπουά, και το κυνηγητό από τους μπάτσους, οδηγεί, τον 17χρονο Ziad Benn από την Τυνησία και τον 15χρονο Banou Traore από το Μαλί να βρουν κρυψώνα σε έναν υποσταθμό υψηλής τάσης όπου και βρίσκουν τραγικό θάνατο. Ήταν η σπίθα που άναψε τις φωτιές στα προάστια.

Η ΛΑΒΑ ΑΙΦΝΙΔΙΑΖΕΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

Τον Οκτώβρη του 1990 σε προάστιο της Λιον σκοτώνονται δυο νέοι όταν η μοτοσικλέτα τους ανατρέπεται μετά από καταδίωξη της αστυνομίας. Επί μια εβδομάδα το προάστιο του Βολζ-αν-Βελέν βρίσκεται υπό το καθεστώς εκτεταμένων ταραχών με εκατοντάδες νέους στους δρόμους να συγκρούονται με την αστυνομία. Ο πρόεδρος τότε Φρανσουά Μιτεράν υποστηρίζει σε άρθρο του στην Λε Μοντ: "*Τι μπορεί να ελπίζει ένας νέος που γεννιέται σε μια γειτονιά χωρίς ψυχή, που ζει σ' ένα κτίριο άσχημο, περιτριγυρισμένο από άλλες ασχήμιες, από γκρίζους τοίχους, σ' ένα γκρίζο τοπίο για μια γκρίζα ζωή, έχοντας ολόγυρά του μια κοινωνία που προτιμάει να αποστρέφει το βλέμμα και δεν παρεμβαίνει παρά μόνον όταν πρόκειται να θυμώσει, να απαγορεύσει;*".

Η ευαισθησία του κορυφαίου κρατικού αξιωματούχου έχει λογοτεχνική και μόνο σημασία, εφόσον μετά τα επεισόδια αυτά καθώς και άλλα παρόμοια σε εργατικά προάστια του Παρισιού τον Ιούλιο του 1991, η Γενική Ασφάλεια δημιουργεί ειδικό τμήμα για τις "αστικές ταραχές", δηλαδή για την επιτήρηση και την καταστολή της νεολαίας των προαστίων. Ήταν ακριβώς τότε που ο τότε δήμαρχος του Παρισιού και μετέπειτα πρόεδρος της Δημοκρατίας Ζακ Σιράκ, σε συμπόσιο για την μετανάστευση, δήλωνε: "*Το πρόβλημά μας δεν είναι οι ξένοι αλλά ο υπερβολικός αριθμός τους. Ίσως είναι αλήθεια ότι οι ξένοι σήμερα δεν είναι περισσότεροι απ' ότι πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αλλά δεν είναι οι ίδιοι κι αυτό είναι που κάνει τη διαφορά. Το να έχουμε στη χώρα Ισπανούς, Πολωνούς και Πορτογάλους δημιουργεί λιγότερα προβλήματα από το να έχουμε μουσουλμάνους και μαύρους*". Ο Σιράκ έκλεισε την ομιλία του με αναφορά σε "θορύβους" και "οσμές" κρατικοδίαιτων μεταναστών που ενοχλούν τους σκληρά εργαζόμενους Γάλλους (Λε Μοντ, 24.6.1991). Εύκολα κανείς μπορεί να αντιληφθεί την γραμμή που διαγραφόταν για το παρόν και το μέλλον του "πνεύματος" της κρατικής πολιτικής σε σχέση με τα προάστια.

Σε μια αντίστοιχη κατάσταση, στο διάστημα 1997-99 μετά από συγκρούσεις με την αστυνομία σε προάστια που κατοικούν νεολαίοι από το Μαγκρέμπ, ο κεντρώος δήμαρχος της Μασσαλίας Αλέν Γκριοτερέ μιλάει για "*εθνοτικό πόλεμο των μελαψών νεαρών*" και ο γκολικός βουλευτής Ερνέστ Σενιέρ προτείνει να αποσταλούν ένοπλες δυνάμεις στις προβληματικές συνοικίες. Ο επίσης γκολικός συγγραφέας Ντενίζ Τιγινάκ ζητά να δημιουργηθούν "*επίλεκτα τάγματα*" *ικανά να πετύχουν τον* "*εκγαλλισμό των μεταναστών*", ενώ ο ειδικός σε θέματα εγκληματικότητας Αλέν Μποέρ καλεί σε ..."*ανακατάληψη των χαμένων γαλλικών εδαφών*".

Οι ακροθιγείς αυτές αναφορές στην τελευταία δεκαπενταετία που κατατίθενται εδώ, με σκοπό να καταρρίψουν τον μύθο του "αιφνίδιου" χαρακτήρα των συγκρούσεων στα γαλλικά προάστια το Δεκέμβρη που πέρασε, συμπληρώνονται με μια ακόμη αναφορά σε ένα φαινόμενο που είναι καθημερινό εδώ και καιρό. Σκουπιδοτενεκέδες καίγονται, αυτοκίνητα πυρπολούνται και αστυνομικά τμήματα δέχονται επιθέσεις με αυγά και μπογιές. Καμιά φορά εκρήγνυται και κάποιος μικρός εκρηκτικός μηχανισμός. Επίσης, καμία φορά βάζουν φωτιά στα γραμματοκιβώτια μιας πολυκατοικίας έτσι για πλάκα ή για να αναγκάσουν τους πυροσβέστες να έρθουν και να πέσουν στην παγίδα που τους έχουν στήσει: πετροβόλημα, προγκάρισμα, μουντζούρωμα των αυτοκινήτων τους με ανεξίτηλο σπρέυ. Ο βίαιος χαβαλές τους όμως δεν κατευθύνεται μόνο προς τους "άλλους", τους "ξενέρωτους", τους "μπούληδες", τους "γέρους", τους εκπροσώπους του νόμου και της τάξης, τους αστυνομικούς, τους δασκάλους, τους ελεγκτές εισιτηρίων, τους οδηγούς λεωφορείων αλλά είναι και μεταξύ τους βίαιοι. Επιπλέον, τα καμένα αυτοκίνητα δεν είναι κάτι το καινούργιο. Κάθε χρόνο στη Γαλλία καίγονται χιλιάδες αυτοκίνητα. Για παράδειγμα, στο προάστιο Neuhof του Στρασβούργου, το σημείο όπου τελείται το κάψιμο των αυτοκινήτων, και το οποίο, εννοείται, γνωρίζουν οι πάντες, οι νεαροί το έχουν ονομάσει -ευρηματικότατα- "autogrill". Στο πρώτο μόνο δεκάμηνο του 2005 και σε όλη τη Γαλλία παραδόθηκαν στις φλόγες 28.000 αυτοκίνητα, τα οποία

διαβάζουμε ότι πυρπολήθηκαν από "νεαρούς των προαστίων". Προσθέτοντας κάτι ακόμη στην απομυθοποίηση της κυρίαρχης προπαγάνδας σ' αυτό το σημείο, πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι τα αυτοκίνητα που καίγονται στη Γαλλία δεν είναι "τα αυτοκίνητα του κοσμάκη". Είναι τα δικά τους, του γείτονά τους, του συγκροτήματος στο οποίο ζουν. Δεν πηγαίνουν να κάψουν αυτοκίνητα σε άλλες γειτονιές, σε άλλες συνοικίες και ακόμη περισσότερο στο κέντρο της πόλης.

Από τη μεριά του Συστήματος δεν είναι τυχαίο αυτό που δείχνουν τα στοιχεία: άνοδο της αστυνομικής βίας κατά 18,5%, και μάλιστα για έβδομη συνεχή χρονιά. Τίποτα λοιπόν δεν ήταν ξαφνικό στην εξέγερση των γαλλικών προαστίων, όπως έχει παρουσιαστεί από την κυρίαρχη προπαγάνδα. Για ένα ενεργό ηφαίστειο η λάβα είναι ζήτημα καθημερινότητας. Και αν τόσο καιρό το ηφαίστειο μπορεί να συνηγορεί στην απόκρυψή του από την πραγματικότητα, η λάβα από τη φύση της δεν είναι "συνεργάσιμη".

Οι αινιγματικοί φθόγγοι της "άλαλης" εξέγερσης

Πώς να καταπνίξω το μίσος χωρίς να καταπνίξω την αιτία του;
Η βαρβαρότητα των ξεσηκωμών, ο εμπρησμός, η λαϊκή αγριότητα,
όσες υπερβολές στιγματίζουν έντρομοι οι αστοί ιστορικοί
-να σε τι ακριβώς συνίσταται ο εμβολιασμός
ενάντια στην παγερή ωμότητα των δυνάμεων της τάξης και της ιεραρχημένης καταπίεσης.
(Ρ. Βανεγκέμ, 1969)

Το να καίει κανείς άδεια αυτοκίνητα είναι αδίκημα.
Το να καίει γεμάτα λεωφορεία, το να ρίχνει κάτω από τους επιβάτες
μπιτόνια βενζίνη και να ανάβει ένα σπίρτο είναι έγκλημα.
Πρέπει να είναι κανείς φιλόσοφος για να ξεχωρίζει τις βιαιότητες κατά των πραγμάτων
από τον τρόμο κατά των ατόμων; Να που ήρθε η ώρα του μηδενισμού.
Ο οποίος παίρνει στα σοβαρά ένα μέχρι τώρα φαντεζί σύνθημα: "Γαμήστε τα όλα"
(Άντρέ Γκλουσμάν, "νεοφιλόσοφος", Le Monde 21/11/05)

Με δεδομένη τη γλώσσα ως πεδίο κοινωνικού ανταγωνισμού, τα όρια κατανόησης της πραγματικότητας -για έναν επιπλέον λόγο- δεν είναι αντικειμενικά. Τα αντιληπτικά σημεία τριβής στις αντίπαλες ερμηνείες ενός γεγονότος δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από σημεία που επικοινωνούνται μόνο με πολεμικές ιαχές. Σ' αυτά ακριβώς τα σημεία είναι που μπορεί να εμφανίζονται, στο προκείμενο γεγονός, αναγωγές των "ωμοτήτων" των εξεγερμένων σε έναν ξεχειλωμένο και κακώς εννοούμενο μηδενισμό. Τι μάθαμε ότι είπαν οι ίδιοι οι εξεγερμένοι; "*Αν μια μέρα οργανωθούμε, θα έχουμε χειροβομβίδες, εκρηκτικά, καλάσνικοφ... Θα δώσουμε ραντεβού στη Βαστίλη και τότε θα έχουμε πόλεμο*", "*Μισούμε τους αστυνομικούς*", "*οι μεγαλύτεροι προσπάθησαν να μας πρεμήσουν, αλλά εμάς δεν μας νοιάζει*", "*στο παρελθόν επρόκειτο για μια ανοιχτή διαμάχη μεταξύ συμμοριών με διαφορετικά σχέδια αλλά ο Σαρκοζί μάς έδωσε έναν κοινό στόχο -την κυβέρνηση*", "*αν διώξουν τον Σαρκοζί θα πάμε μαζί τους στο αστυνομικό τμήμα για να ανοίξουμε όλοι παρέα, σαμπάνιες*", "*φοράς αυτά τα ρούχα, με δεδομένο ότι έχεις το συγκεκριμένο χρώμα δέρματος και αυτόματα γίνεσαι στόχος της αστυνομίας*"... Οι απειροελάχιστες αυτές κουβέντες που αρθρώθηκαν -αναντίστοιχα με τα χιλιάδες στόματα των εξεγερμένων- δεν επιτρέπουν καμία συνεκτική κατανόηση της πράξης τους και απαιτείται πολύ επιτήδευση από έναν "φιλόσοφο του συστήματος" για να τα χωρέσει στη φτώχεια του δικού του "γαμήστε τα όλα".

Αυτό που δεν μπορεί να γίνει κατανοητό στα σημεία που είναι δεδομένο διιστορικά ότι οι εξεγερσιακές ευαισθησίες μπορούν και επικοινωνούν, δεν είναι τυχαία επιλογή να διασπάται, να διαχωρίζεται, τη στιγμή που το ζητούμενο είναι τα σημεία επικοινωνίας, τα ενοποιητικά χαρακτηριστικά: "*Το '68 ήταν μια διαφορετική εποχή και οι εξεγερμένοι νέοι είχαν ένα φάσμα από ιδεολογίες, καθώς και σχέσεις με το εργατικό κίνημα. Δεν ήταν ούτε βαποράκια, ούτε ημι-αναλφάβητοι. Οι νέοι των προαστίων, που εδώ και δώδεκα μέρες καίνε αυτοκίνητα, είναι κοινωνικά περιθωριοποιημένοι: προέρχονται από φτωχές οικογένειες μεταναστών, έχουν αγροτικές ρίζες, καθώς και σκληρές εμπειρίες πίσω τους και μπροστά τους. Οι περισσότεροι αντιμετωπίζουν προβλήματα στο σχολείο, στην οικογένεια και στη γειτονιά -έχουν κιόλας μπλεξίματα με τη Δικαιοσύνη. Ετσι κι αλλιώς, το να ζεις στο Κλισί-σου-Μπουά ή στο Εβρί ισοδυναμεί με άμεσο θάνατο: το οικιστικό πρότυπο αρκεί για να σε τρελάνει. Και σε τρελαίνει, με τη συμβολή μερικών άλλων παραγόντων. Η νεολαία των προαστίων που ξεσηκώθηκε είναι μια εντελώς διαφορετική φυλή από εκείνη του '68. Δεν είναι έναρθρη, ούτε έχει σημεία πολιτικής αναφοράς*" (Σώτη Τριανταφύλλου, συγγραφέας που ζει στο Παρίσι, Ελευθεροτυπία 8.11.05). Εκεί που οι "λυσσασμένοι" του Μάη του 68 (το πνεύμα των οποίων ο Ρ. Βανεγκέμ συμπυκνώνει εδώ στο αρχικό παράθεμα) κατανοούν τις απαντήσεις των

"νεολαίων των προαστίων" του 2005 ενάντια στην ωμότητα των δυνάμεων της τάξης, δεν τίθεται ζήτημα εύκολων διαχωρισμών τύπου "πολιτικής φυλετικότητας" αλλά ζήτημα ανίχνευσης και αξιολόγησης αναγνωρίσιμων κωδίκων μέσα σε ένα κοινό στρατόπεδο στην εξέλιξη του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού. Αυτό που αναγνωρίζεται ως οριακή κατανόηση του συγκεκριμένου τρόπου στάσης, είναι το σημείο εκείνο, από όπου και μετά, αυτή την ανίχνευση και την αξιολόγηση αδυνατούν να την "αναλάβουν" όσοι δεν μοιράζονται την εξεγερσιακή ευαισθησία -όχι γιατί δεν μπορούν αλλά γιατί δεν θέλουν.

Φαίνεται ότι η γλώσσα, ακόμη και ως άναρθρη, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στις προσπάθειες ερμηνείας των γεγονότων. Καθώς η βία της εξέγερσης ήταν αδιαμεσολάβητη ("ανάμεσα στον Σαρκοζί και τους νεαρούς δεν υπάρχει χώρος" δήλωσε ο Ζαν Κριστόφ Καμπανελίς, ηγετικό στέλεχος του Σοσιαλιστικού Κόμματος), η μόνο διαμεσολάβηση που απέμεινε ήταν οι λέξεις... Διαβάζουμε στην Humanite, 14/11/05: "*Μια βία που γίνεται, τελικά, μοναδική "γλώσσα", έτσι όπως το περιγράφει ο 26χρονος Μαρκ, της "κοινότητας" και αυτός αλλά σε διαδικασία κοινωνικοεπαγγελματικής ένταξης, και χωρίς να έχει διολισθήσει στη βία: "Τις προάλλες, το σούρουπο, συζητούσα με ένα 17χρονο και του έλεγα: Τώρα που τραβήξατε το βλέμμα του κόσμου πάνω σας και της τηλεόρασης στα προάστια, πρέπει να χρησιμοποιήσετε τις λέξεις. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρουν να εκφραστούν*". Ο Πιερ Ροζανβαλόν, που αυτοπροσδιορίζεται ως μετασοσιαλδημοκράτης δήλωσε: "*κατά κάποιο τρόπο, η βία αντικατέστησε την ανάληψη του λόγου, αντίθετα απ' ό,τι συνέβη το 1968*" (Liberation 18/11/05). Και για να συμπληρωθεί η γνωμάτευση από έναν ειδικό: "*Οι κάτοικοι των λαϊκών συνοικιών, και κυρίως οι νέοι οι "προερχόμενοι από τη μετανάστευση" επινοούν αδιάκοπα γλώσσες γιατί στερούνται γλώσσας, γιατί η κυριαρχία που υφίστανται και η απουσία πολιτικής παρέμβασης τους στερεί τη γλώσσα. Η μείζων δυσκολία τους είναι να αποκτήσουν πρόσβαση στην πραγματικότητα* (Ντιντιέ Λαπερονί, κοινωνιολόγος, 2005). Είναι εύκολα κατανοητός ο ρόλος της γλώσσας σε όλες αυτές τις αναφορές, η επίκληση της αναγκαιότητάς της και η μεγιστοποίηση της σημασίας της, ούτως ώστε να λειτουργήσει ως εργαλείο "πρόσβασης στην πραγματικότητα", ως κριτήριο διαχωρισμένων εξεγερσιακών ταυτοτήτων, ως τελευταίο εντέλει προπύργιο διαμεσολάβησης και αφομοίωσης. Υπάρχουν όμως και αποκαλυπτικές αναγνώσεις της πραγματικότητας των προαστίων που υπονομεύουν την προπαγανδιστική μεταμόρφωση των ταραξιών σε θορυβώδεις πιθήκους: "*Εδώ και 25 χρόνια, οι νέοι έχουν δημιουργήσει τη δική τους γλώσσα και προχωρούν στη δική τους ανάγνωση του κόσμου. Από γενιά σε γενιά μεταδίδουν λέξεις, τελετουργικά, κώδικες, αρχές. [...] Εάν δεν ξεκινήσει κανείς από αυτό το αξίωμα, δεν μπορεί να καταλάβει τα προάστια*". Αυτά δηλώνει στην εφημερίδα "Λιμπερασιόν" ο Αμάρ Ανί, εκπαιδευτικός επί 20 χρόνια σε υποβαθμισμένες περιοχές και συγγραφέας του "Προάστια εκτός νόμου: η νεολαία εφευρίσκει τους κανόνες της", που θεωρείται ότι γνωρίζει από πρώτο χέρι την ψυχολογία των ανθρώπων που έχουν ξεσηκωθεί.

Για να τελειώνουμε και με έναν άλλο μύθο, τα επεισόδια δεν έγιναν στο Παρίσι ούτε σε καμία άλλη μεγάλη πόλη. Αλλά στα προάστια τους. Σε εκείνα τα γκέτο που μπορεί γεωγραφικά να απέχουν μια ανάσα από το "κέντρο", ψυχογεωγραφικά, όμως, μετριούνται ως αποστάσεις ζωής. Τα κέντρα των μεγάλων πόλεων έμειναν καθαρά και προστατευμένα, κτίρια, βιτρίνες, συγκοινωνίες, πάρκα, υπηρεσίες, σχολεία, νοσοκομεία, όλα ανέπαφα. Έτσι, οι "καθαροί" Γάλλοι (γιατί και οι εξεγερμένοι νεολαίοι είναι πολιτογραφημένοι ως Γάλλοι, πλην όμως "μη καθαροί", ψιλομελαψοί, ψιλομαύροι), αν εξαιρέσουμε εκείνους τους πάμφτωχους που κατοικούν στα εξεγερμένα γκέτο, στην συντριπτική τους πλειοψηφία ένιωθαν, εκεί στα προστατευμένα τους μπιστρό, ότι είναι αντιμέτωποι με την απειλητική ύβρι των αχάριστων βαρβάρων. Με φόντο την επέκταση των επεισοδίων σε ολόκληρη την Ευρώπη, παρατέθηκαν πολλές δηκτικές συγκρίσεις μεταξύ των χωρών και των πολιτικών "φιλοξενίας" τους όπου όλες οι συγκρίσεις είναι σε βάρος της γαλλικής κουλτούρας. Για παράδειγμα, "*οι Γερμανοί δεν είναι τόσο απόλυτοι με την "κυρίαρχη κουλτούρα" τους όσο οι Γάλλοι, δεν απαιτούν -αν και θα ήθελαν- την αφομοίωση των μεταναστών με γερμανικό διαβατήριο*", "*οι κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι πουθενά στη Γερμανία δεν υπάρχουν τόσο αποπνιχτικοί οικισμοί όπως στη Γαλλία και ότι ακόμα και οι πιο "προβληματικές" συνοικίες δεν μπορούν να συγκριθούν με τα εξαθλιωμένα γαλλικά προάστια...* Στις εφημερίδες εκείνων των ημερών διαβάζουμε ότι παρότι: "*Στα προάστια ζουν ως επί το πλείστον άραβες, φτωχοί και το γεγονός ότι χρησιμοποιείται ένας νόμος (επαναφορά από τον Ντε Βιλπέν ενός νόμου του 1955) που παραπέμπει στην περίοδο της γαλλικής αποικιοκρατίας , επιβεβαιώνει -ή δίνει την εντύπωση- ότι η πολιτική Γαλλία θεωρεί τους πληθυσμούς αυτούς ως αποικιοκρατούμενους", τελικά το 73% των Γάλλων συμφωνεί με την επιβολή των μέτρων, μόνο το 1% δείχνει κατανόηση για την εξέγερση ενώ οι υπόλοιποι δηλώνουν σοκαρισμένοι ή φοβισμένοι...*Επίσης, "*από δημοσκόπηση του Ινστιτούτου CSA, προκύπτει ότι ο υπουργός Εσωτερικών διατηρεί αμείωτη τη δημοτικότητά του και ότι το 57% των Γάλλων έχουν θετική άποψη για τον Σαρκοζί, ακόμη κι αν το παρακάνει με τις σκληρές δηλώσεις του*". Δεν θέλει και πολύ κάποιος για να καταλάβει ότι, έτσι κι αλλιώς, ο κοινωνικός περίγυρος των εξεγερμένων -όπως ήταν έτσι και- παρέμεινε εχθρικός.

Με φόντο τις εκκαθαρίσεις του Σαρκοζί, που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά εφαρμογή της ίδιας της προοπτικής της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής, "ο πολιτικός κόσμος" της Γαλλίας παλινδρόμησε ανάμεσα σε μια άσφαιρη επιθετικότητα και μια ανώδυνη γκρίνια: "*Οι πολιτικοί αναλυτές συμπεραίνουν πως από τη μια πλευρά υπάρχει μια κυβέρνηση που θέλει να προβάλει την αποτελεσματικότητά της χωρίς πραγματικό αποτέλεσμα και από την άλλη μια αντιπολίτευση που φαίνεται να οδεύει χωρίς πυξίδα και να άγεται και να φέρεται από τις περιστάσεις*" (Ελευθεροτυπία 7.11.05). Είναι αναμφισβήτητο, όμως ότι, στην διελκυστίνδα της σύγκρουσης, όλοι βρίσκονταν από την ίδια μεριά και αυτό που διαπραγματεύονταν ήταν τα μεγέθη εξουσίας που έπρεπε να ασκηθούν πάνω στους εξεγερμένους. Παρακάμπτοντας την αηδιαστική στάση του Λεπέν, της εργοδοτικής ένωσης MEDEF και της εκκλησίας της Γαλλίας μπορούμε να σταθούμε στην "Ένωση Ισλαμιστικών Οργανώσεων" (UOIF) που εξέδωσε φετφά καταδικάζοντας έντονα τις βιαιότητες και "*απαγορεύοντας σε όλους τους μουσουλμάνους, που αποζητούν την ικανοποίηση και τη θεία χάρη, να συμμετέχουν σε οποιαδήποτε πράξη που στρέφεται τυφλά εναντίον δημοσίων ή ιδιωτικών αγαθών ή που μπορεί βλάψει τη ζωή κάποιου*". Με δεδομένη την θρησκεία ως συνεκτικό ιστό των μεταναστών πρώτης και δεύτερης γενιάς στην Γαλλία, μια τέτοια στάση αποτελεί παράμετρο που υπονομεύοντας τις πρακτικές της εξέγερσης μεγάλωσε την απόσταση της νεολαίας από τους μεγαλύτερους, δημιουργώντας μια επιπλέον κοινωνική ρηγμάτωση στην ίδια την εξεγερσιακή προοπτική των προαστίων. Τα ΜΜΕ, από τη μεριά τους, για μια ακόμη φορά κινούνται σε ένα ευρύ φάσμα από τη σωστή λειτουργία -έως και μερικές διορθωτικές κινήσεις- των θεσμών χωρίς ωστόσο να τίθεται ούτε στο ελάχιστο η αλλαγή στη δομή τους. Ενδεικτικά: "*Οι αναλυτές των ΜΜΕ τονίζουν ότι η Γαλλία στηλιτεύεται σήμερα στο εξωτερικό. Η "Μοντ" γράφει ότι απέτυχαν οι μεγάλες υποσχέσεις του Σιράκ. Η "Λιμπερασιόν" τονίζει ότι για να βγει από την κρίση η χώρα "έχει ανάγκη υπερκομματικής συναίνεσης στον τομέα της πολιτικής δημόσιας ασφάλειας, όπως γίνεται στον τομέα της εθνικής άμυνας*".

Η αριστερά μέσα σε αυτή τη συνθήκη πρόσφερε αφόρητη διασκέδαση. Διαβάζουμε ότι "*την ώρα που τα προάστια καίγονταν, η βασική απασχόληση των στελεχών του Σοσιαλιστικού Κόμματος ήταν η ψήφιση των θέσεων για το συνέδριο και εάν το 55% που υποστηρίζει το κείμενο του γενικού γραμματέα Φρανσουά Ολάντ είναι νοθευμένο...*". Αξίζει εδώ η αναφορά και πάλι της αποκαλυπτικής φράσης του Καμπανελί, ηγετικού στελέχους του Σοσιαλιστικού Κόμματος "*μεταξύ του Σαρκοζί και των νέων δεν υπάρχει χώρος*". Επίσης, το Κομμουνιστικό Κόμμα και η Γενική Συνομοσπονδία Εργαζομένων καλούν την κυβέρνηση "*να ξαναρχίσει διάλογο με όσους εκτιμούν ότι είναι αποκλεισμένοι στις περιφέρειες των πόλεων*". Αξίζει να προσέξει κανείς αυτό το "εκτιμούν ότι είναι αποκλεισμένοι", με το οποίο κατατίθεται κοινωνιολογική καινοτομία στον ορισμό του αποκλεισμού ως αποτέλεσμα υποκειμενικής εκτίμησης! Ο Αλαίν Κριβίν, ηγετική και ιστορική φιγούρα των Γάλλων τροτσκιστών δήλωσε: "*Καμία πολιτική οργάνωση δεν μπορεί να κατανοηθεί από αυτούς τους νέους*". Σε σχετικό μάλιστα ρεπορτάζ του περιοδικού Marianne ο Α. Κριβίν παρουσιάζεται να προσπαθεί να "σώσει" το σπίτι του, με συνεχή νυχτερινή "περιφρούρηση", μαζί με άλλους συγκάτοικούς του, στην πολυκατοικία όπου μένει, από τις επαπειλούμενες φωτιές των νεαρών εξεγερμένων.
Είναι επομένως φυσικό, για τον Yann Moulier Boutang, διευθυντικό στέλεχος της επιθεώρησης Multitudes (πρόσκειται στην θεώρηση του Νέγκρι για την εξεγερσιακή υποκειμενικότητα του πλήθους), να κάνει λόγο όχι απλώς για "αδυναμία" αλλά για "ενόχληση" της αριστεράς από την εν λόγω εξέγερση (11/11/05).

Ενσωμάτωση: από τα εργαλεία της ερμηνείας στην ερμηνεία των εργαλείων

Διαμορφώθηκε ένα λογικό ρήγμα στις διάφορες ερμηνείες που δεν είχε να κάνει καταρχήν με τις επιμέρους διαφορές τους αλλά με τα ίδια τα εργαλεία τους. Το πεδίο της πολιτικότητας της συγκεκριμένης εξέγερσης διάλυσε τη σαφήνεια του εξ' ορισμού αντικειμένου και έγινε ξαφνικά ένα νεφέλωμα που αποπροσανατόλισε τις υπαρκτές μεθόδους ανάλυσης. "*Ποια σάρκα αρμόζει στις σκιές που πέφτουν στη βιτρίνα της ευημερίας μας; Του μετανάστη ή του εξαθλιωμένου, του νεόπτωχου ή του μουσουλμάνου, του περιθωριακού ή του μνησίκακου, του ανέργου ή του φθονερού; -ζαλίζονται όσοι συγχέουν τις καιροσκοπικά εναλλασσόμενες μάσκες του "εχθρού" με τον ενιαίο μορφασμό της αλήθειας τους. Ποιο είναι επιτέλους το πολιτικό υποκείμενο αυτής της δυναμικής ασυναρτησίας (και κατά πόσο θα μπορούσε να με περιέχει), ποιες οι ορίζουσες της φιλέκδικης τυχαιότητας (που μπορεί αύριο να πυρπολήσει και το δικό μου αυτοκίνητο) και ποιοι οι όροι της σπασμωδικής πρόκλησης (που ίσως με κομμένη γλώσσα μιλάει σαφέστερα για όσα με αφορούν); -ρωτούν συχνά με γνήσια αγωνία, όσοι προσδοκούν να στρογγυλέψει κάπως το σχήμα των εύφλεκτων καιρών. Πού είναι (επιμένουν) οι ρήτορες και οι διακηρύξεις της εξέγερσης, οι ηγέτες και τα συνθήματα, οι συγκεντρώσεις και οι πορείες, οι κάπηλοι και οι δημεγέρτες, οι ιδαλγοί και οι προδότες, τα είδωλα και τα ιερά της; Πουθενά!*" (Η. Λογοθέτης, Αυγή 20/11/05). Η "πολιτικότητα" των εξεγερμένων φαίνεται ότι μπορεί να κατανοηθεί μόνο μέσα από την πρόσβαση στα συστήματα αντιπροσώπευσης, μέσα από την διεκδικητική τους αναφορά σε κάποια βαθμίδα κοινωνικής ιεραρχίας, μέσα από τη διαπραγμάτευση εξουσιαστικών μεγεθών: "*Το βασικό πρόβλημα που*

ανέδειξε και αυτή η έκρηξη είναι τα αρχαϊκά συστήματα αντιπροσώπευσης τα οποία πλέον δεν λειτουργούν και η απουσία μοντέρνων συστημάτων αντιπροσώπευσης" (Πιέρ Ροζανβαλόν). Παραπέρα, είναι ενδεικτική η εμμονή μιας ποδηγετικής ερμηνείας -ακόμη και χωρίς εργαλεία- με τη λογική ότι το πολιτικό νόημα της εξέγερσης τελικά δεν θα το δώσουν οι ίδιοι οι εξεγερμένοι αλλά άλλοι -έξω, μετά από, και- αντί γι' αυτούς: "*Ένα ανομικό και απολιτικό κίνημα μπορεί να έχει πολιτικό νόημα. Το πολιτικό νόημα της άναρθρης εξέγερσης των απόκληρων νέων των γαλλικών προαστίων είναι, πιστεύουμε, εντελώς ανοιχτό. Δηλαδή: η εξέγερση θα αποκτήσει αναδρομικά το νόημα που η κοινωνία, θα αποφασίσει να της προσδώσει. Αν οι Γάλλοι πολίτες συνειδητοποιήσουν, μετά το σοκ των τελευταίων γεγονότων, ότι ο νεοφιλευθερισμός παράγει αναπόδραστα απόκληρους και αποφασίσουν κάτι να αλλάξουν έμπρακτα, τότε το νόημα που θα αποκτήσει η σημερινή εξέγερση θα συμπυκνώνεται στο αίτημα της κοινωνικής ενσωμάτωσης, της δικαιοσύνης και της ισότητας. Αν όμως, δεν αλλάξει τίποτε, τότε μπορεί το νόημα που θα αποκτήσει να είναι ολότελα διαφορετικό, να είναι η άρνηση κάθε ένταξης, η συνολική απόρριψη της κοινωνίας που τους απορρίπτει, η οποία μπορεί να εκφραστεί και με την προσχώρηση σε αντιδημοκρατικά, ρατσιστικά, φασίζοντα κινήματα και ιδεολογίες*" (Σ. Ζουμπουλάκης, Αυγή 20/11/05).

Η πολιτική όμως δεν είναι τέχνη διαχείρισης συνειδήσεων, στρατηγική σχέσεων επιβολής όπως ορίζεται από τον εξουσιαστικό κώδικα. Η ερμηνεία αυτή δεν είναι παρά επιμελημένος ακρωτηριασμός τού, με αρχαίες καταβολές, εύστοχα διατυπωμένου ορισμού της πολιτικής ως "ενασχόλησης με τα κοινά". Πολιτική είναι και η εναντίωση στον ακρωτηριασμό του ορισμού της, η αποδόμηση των στρατηγικών σχέσεων επιβολής, η καταστροφή του εξουσιαστικού κώδικα. Πολιτική είναι η άρνηση κάθε είδους αντιπροσώπευσης, η αδιαμεσολάβητη έκφραση ατομικής και συλλογικής βούλησης, ο καθορισμός του νοήματος των κοινωνικών πρακτικών από αυτούς που τις αρθρώνουν. Στο προκείμενο, πολιτική οργάνωση με την κατεστημένη έννοια της συλλογικής δόμησης, των σχεδιασμένων στόχων, των μέσων και των προοπτικών δεν υπήρξε από τη μεριά των εξεγερμένων των προαστίων. Υπήρξε όμως αναγνωρίσιμο συλλογικό υποκείμενο, υπήρξαν μέσα και στόχοι καθώς και προοπτική: η απαξίωση κάθε προοπτικής. Μέσα στο πολυσήμαντο νόημα αυτής της εξέγερσης προστίθεται και η υπονόμευση της κατεστημένης αντίληψης για την πολιτικότητα. Είναι όμως κάτι απ' όλα αυτά ασύμβατο με τις εξεγερσιακές προϋποθέσεις;

Οι προτάσεις "εξόδου από την κρίση", των οποίων η υποκρισία δεν μπορεί να παρασύρει κανέναν, ήταν πολλές και ευρέως φάσματος. Το βασικό μέλημα της κυριαρχίας μέσα σε μια τέτοια συνθήκη είναι πάντα πώς να αποκατασταθεί η πολιτική ομαλότητα, πώς να μην διαταραχθεί η ροή της καπιταλιστικής συσσώρευσης, πώς να αναπαραχθεί απρόσκοπτα η κοινωνική ιεραρχία. Δεν υπάρχει πολιτική πρόταση πέρα από την εξεγερσιακή προοπτική που να μην μπορεί να ενσωματωθεί και να εξυπηρετήσει εντέλει αυτό το βασικό μέλημα της κυριαρχίας. Από τον αιγύπτιο μουσουλμάνο Ταρίκ Ραμαντάν: "*Μπορούμε να δουλέψουμε σε τρία επίπεδα: εκπαίδευση...πολεοδομική και κοινωνική πολιτική...εθνικό κίνημα τοπικής πρωτοβουλίας...*", στον Αμά Ανί, εκπαιδευτικό που προαναφέραμε: "*Θα ήθελα να οργανωθούν αυτά τα παιδιά πολιτικά και να ταρακουνήσουν τον κόσμο με άλλο τρόπο από την πυρπόληση αυτοκινήτων και να μην πληρώνουν το τίμημα οι άνθρωποι που βρίσκονται στην ίδια κοινωνική κατάσταση. [...] Πρέπει να βοηθήσουμε τα παιδιά να βγουν από αυτούς τους κώδικες. Αυτό απαιτεί πολλούς κοινωνικούς λειτουργούς και άλλες πολιτικές. Πρέπει επίσης να θέσουμε το ερώτημα του γιατί. Δεν αρκεί να λέμε ότι είναι αλήτες. Πολλοί υπουργοί Εσωτερικών το είπαν πριν από τον Σαρκοζί εδώ και είκοσι χρόνια και τίποτα δεν άλλαξε*", για να καταλήξουμε σε διάφορες "αγαθοεργείς" πρωτοβουλίες: "*Ο ράπερ Τζο Σταρ, ο κωμικός Τζαμέλ Ντεμπούζ, ο ποδοσφαιριστής Λιλιάν Τιράμ, ο σκηνοθέτης Ματιέ Κασοβίτς πήραν την πρωτοβουλία να δημιουργήσουν μια οργάνωση για να καλέσουν τους νέους των προαστίων να εγγραφούν μαζικά στους εκλογικούς καταλόγους πριν από τις 31 Δεκεμβρίου...*"

Από την αποτυχία του πολυπολιτιστικού μοντέλου στην επιτυχία μιας πολυσήμαντης εξέγερσης

Το πολυσήμαντο πολιτικό νόημα της εξέγερσης των προαστίων έχει να κάνει τόσο με την χρόνια κοινωνική συνθήκη που απέδωσε τις αιχμές της μέσα στην τρέχουσα συγκυρία όσο και με τις πολλαπλές κοινωνικές ταυτότητες που συμπύκνωσαν οι εξεγερμένοι. Το γεγονός ότι πρόκειται στην πλειοψηφία τους για νεαρούς, έφηβους ή μετέφηβους, άνδρες, μαύρους ή μελαψούς, μουσουλμάνους, άνεργους και κοινωνικά αποκλεισμένους, πυροδοτεί πολλαπλά περιεχόμενα που όταν συσχετίζονται με την ιστορικότητα της γαλλικής αποικιοκρατίας, την ένταση του γαλλικού εθνοκεντρισμού, το ξεθώριασμα του γαλλικού πολυπολιτισμικού μοντέλου ενσωμάτωσης, την επίταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και την επιθετικότητα της κατασταλτικής στρατηγικής, δημιουργούνται άπειρες, εκρηκτικές και φυγόκεντρες νοηματοδοτήσεις. Είναι ενδεικτικός ο τρόπος που η γαλλική διανόηση, όλου του αντιληπτικού πολιτικού φάσματος, βραχυκύκλωσε στην προσπάθειά της να παράγει τεκμηριωμένες προσεγγίσεις των γεγονότων. Η πρόκριση της μιας ή της άλλης κοινωνικής συνθήκης, της μιας ή της άλλης κοινωνικής ταυτότητας των υποκειμένων, ο αποπροσανατολισμός των πολιτικών αισθητηρίων και η κοπιαστική έως αδιέξοδη αποκωδικοποίηση ενός ακατανόητου

"μηδενισμού", δεν επέτρεψαν στις όποιες αναλύσεις να συντεθούν μέχρι σήμερα, πειστικά ακόμη και για τις ίδιες, σε οποιοδήποτε άλλο επίπεδο. Πάντως, ο "αγώνας τους συνεχίζεται"...

Βλέπουμε ότι η πρόκριση του αντιαποικιοκρατικού χαρακτήρα της εξέγερσης δεν μπορεί παρά να προσδιορίζεται με υπολανθάνοντα τρόπο στην συνείδηση των εξεγερμένων, εφόσον ερμηνεύει περισσότερο την ποιότητα της επιθετικότητας της γαλλικής κοινωνίας. Η ερμηνεία αυτή που τεκμηριώνεται και από το στοιχείο ενεργοποίησης εναντίον των εξεγερμένων ενός κατασταλτικού αποικιοκρατικού νόμου του 1955 και αφορούσε την υπόθεση της Αλγερίας, είναι επισφαλής μια και θα αφορούσε περισσότερο την ενεργοποίηση αντίστοιχα της μνήμης της πρώτης ίσως και της δεύτερης γενιάς μεταναστών και θα δικαιολογούσε μια δική τους εξεγερτικότητα, που μέσα στα γεγονότα ήταν ανύπαρκτη. "*Εκείνο που πιστεύω είναι ότι σήμερα ο τρόπος με τον οποίο γίνεται ο χειρισμός της κρίσης, έχει αποικιοκρατικά κατάλοιπα...*" δηλώνει ο Ταρίκ Ραμαντάν στις 13/11/05 και ο μεταμαρξιστής Ετιέν Παλιμπάρ επικροτεί με τον δικό του τρόπο: "*Η γαλλική κοινωνία στο σύνολό της τείνει να καταστήσει τους εν λόγω νέους των προαστίων τον αποδιοπομπαίο τράγο της απωθημένης κακής της αποικιοκρατικής συνείδησης*" (L' Humanite 16/11/05). Στην επέκταση αυτής της λογικής συναντάμε τον τρέχοντα "ιμπεριαλισμό" που προβάλλεται σε ό,τι ονομάζεται "δυτικός κόσμος" και παίρνει το μερίδιο του ως στόχος των εξεγερμένων των προαστίων: "*Η κουλτούρα της Δύσης, και είμαστε Δυτικοί ό,τι κι αν είμαστε, είναι "κουλτούρα ανωτερότητας*" [...]. *Η κουλτούρα αυτή μοιάζει με την τρέλα που οι θεοί, όπως έλεγαν οι Έλληνες, εμφυσούν σε όποιους θέλουν να τους καταστρέψουν. Είναι στην αφετηρία των δυο μέτρων και δυο σταθμών που ο υπόλοιπος κόσμος προσάπτει στην Δύση, είναι ο λόγος για τον οποίο, αντί να διορθώνεται, η Δύση εμμένει και προσυπογράφει, επιδεινώνοντας την περίπτωση της. Η κλιμάκωση καταπίεση-καταστολή-εξέγερση, δεν παύει να μεγαλώνει και να επιταχύνεται*" γράφει η Christie Delphy (Guerre imperiale, guerre sociale, 2005). Και η θέση αυτή ενισχύεται από τον Ζαν Ντανιέλ με ένα επικίνδυνα αμυντικό ύφος και με έναν αμφίσημο, όμως, τρόπο για τους εξεγερμένους: "*Κανένας δεν μπορεί να εμποδίσει κανέναν να έχει την αίσθηση ότι αυτοί οι διαδηλωτές αποτελούν μια δυνητική αγορά εργασίας για τους οργανωτές της αντιδυτικής βίας*" (Le Nouvel Observateur, 17-23/11/05). Σε ένα άρθρο του με τίτλο από τραγούδι της ραπ: "Γάμα τη μάνα σου", ο Ζαν Μποντριγιάρ γράφει: "*Είναι το γαλλικό μοντέλο που υπό τα όμματά μας κατεδαφίζεται. Αλλά όχι μόνο [...], είναι το δυτικό μοντέλο στο σύνολό του που αποσαρθρώνεται*" (Liberation, 18/11/05).

Φυσική απόρροια αυτής της προσέγγισης είναι να προσδίδονται, τελικά, στην εξέγερση των προαστίων χαρακτηριστικά από την ιντιφάντα των Παλαιστινίων: "*Η ριζική καινοτομία που εγκαθιδρύεται στο γαλλικό κοινωνικό τοπίο είναι η υιοθέτηση, αυθόρμητη και οργανωμένη ταυτόχρονα, ενός αστεακού αντάρτικου που παίρνει πολλά από την παλαιστινιακή ιντιφάντα, ακόμα και από τον πόλεμο στο Ιράκ*" Μάρκο Ντάνι, (Le Monde 9/11/05). Και ο σκηνοθέτης της -σχετικής με τον εξεγερσιακό χαρακτήρα των προαστίων- ταινίας "Μίσος" Ματιέ Κασοβίτς συνηγορεί: "*Η ιντιφάντα στα διάφορα παρισινά προάστια μοιάζει πραγματικά με τις συγκρούσεις που έφεραν αντιμέτωπους τα οπλισμένα με πέτρες παιδιά της Παλαιστίνης με τους οπλισμένους με Ούζι στρατιώτες*" (Multitudes 16/11/05).

Οι αναφορές στην παγκοσμιοποίηση δεν θα μπορούσαν να λείπουν από την προσπάθεια κατανόησης της εξέγερσης. Φυσικά, όλες οι διαφωνίες, οι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις που συνοδεύουν τον ορισμό, τα χαρακτηριστικά και τις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης προβάλλονται και πάνω στο συγκεκριμένο γεγονός. Η κρίση των συλλογικών ταυτοτήτων ως απόρροια του φαινομένου της ομογενοποίησης των όρων κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο δημιουργεί εκ του αντιθέτου την ενδυνάμωση κάθε είδους κοινοτήτων φαντασιακών (όπως οι εθνότητες, τα έθνη) και μη, προσδίδοντάς τους χαρακτήρα εναντιωματικής κίνησης. Η επίταση του γαλλικού εθνοκεντρισμού αυτόματα σημαίνει και επίταση των μηχανισμών αποκλεισμού όλων των συλλογικών ταυτοτήτων, είτε φυλετικών είτε "εθνοτικών" είτε θρησκευτικών, που υπολείπονται ή αρνούνται μια αφομοίωση τύπου "εκγαλλισμού". Στην εξέγερση των προαστίων, όχι μόνο σ' αυτήν αλλά και σε όλες τις προηγούμενες των τελευταίων δεκαετιών, δεν είναι τυχαίο ότι προκύπτει θέμα φυλετικών διαφορών και μάλιστα συγκεκριμένα με τους μελαψούς και μαύρους μετανάστες. Αυτό που σίγουρα έχει αναδειχτεί από τη μεριά των μεταναστών, δεν είναι η πρόκριση μιας φυλετικής συνεκτικότητας αλλά περισσότερο η ανάπτυξη ενός είδους κοινοτισμού μέσα στα γκέτο που μέσα στις τελευταίες δεκαετίες μεταλλάσσεται. Με τον τρόπο που κινείται η παγκοσμιοποίηση των όρων κυριαρχίας, στην οικονομία, την κοινωνία και την πολιτική και με δεδομένες τις επιλογές του "δυτικού κόσμου" ενάντια -συγκεκριμένα- στους Άραβες έχει επηρεάσει τις κοινότητες των γκέτο αποδιαρθρώνοντας όλες τις παραδοσιακές τους δομές, ενισχύοντας κάποια χαρακτηριστικά και αποδυναμώνοντας κάποια άλλα. Ο κατακερματισμός των συλλογικών υποκειμένων από τους μηχανισμούς της κυριαρχίας επιζητά την ανασύστασή τους με όρους οι οποίοι θα εξυπηρετούν τα δικά της συμφέροντα, που σημαίνει την ανασύσταση ενός τόσο επισφαλούς συλλογικού ώστε να μην απειλεί τις συνθήκες αναπαραγωγής της εξατομίκευσης. Η κρίση των συλλογικών ταυτοτήτων και η κατάλυση των εξατομικευμένων προσδοκιών στα γκέτο σε συνδυασμό με τη φιλοσοφία του ιδιότυπου γαλλικού μοντέλου κοινωνικού ενσωμάτωσης (ή αποκλεισμού) επεξηγούν τόσο τον επιθετικό κυνισμό σήμερα στα

προάστια όσο και την ενδεχόμενη αναζήτηση μιας άλλης συνεκτικής ταυτότητας στον ισλαμισμό αύριο.

Πρόκειται, όμως, για έναν επιθετικό κυνισμό από μεριάς των εξεγερμένων που έχει μόνο παιγνιώδη σχέση με την εκτίμηση εκείνη που θέλει τους εξεγερμένους να πραγματώνουν στην ουσία το πνεύμα του Σαρκοζί(!) κι αυτό μάλιστα ως απόρροια της συστημικής υποταγής στις φιλελεύθερες ελίτ: "*Οι εκπρόσωποι του κράτους; Το έβαλαν στα πόδια μπροστά στους εκπροσώπους των "μπίζνες". Αυτό δεν ζητούσαν οι υπερφιλελεύθεροι με όλο τους το ζήλο; Όλα να ιδωτικοποιηθούν, το ηλεκτρικό, οι αυτοκινητόδρομοι; Οι διαδηλωτές των προαστίων πήραν το μήνυμα. Ιδιωτικοποιούν τους δρόμους τους, τις συνοικίες τους, τις κατοικίες τους [...] Οι δημόσιες υπηρεσίες; Από το να ξεπουλιούνται, καλύτερα να καίγονται. Το ταχυδρομείο, η βιβλιοθήκη, το σχολείο, ο παιδικός σταθμός...στη φωτιά! Στιγματίζουν οι υπερφιλελεύθεροι τις δημόσιες επιχειρήσεις; Το τελικό έργο το αναλαμβάνουν οι άλλοι: τις καταστρέφουν! Όχι τα Μακ Ντόναλντς (εκτός από ένα), ούτε τη Nike [...] Γιατί να αποδεχτούν ένα μοντέλο για το οποίο ο υπουργός εσωτερικών και όλοι οι μεντιακοί του κλώνοι διακηρύσσουν ότι πρέπει να αποκαθηλώσουν; Γιατί να συμπεριφερθούν ως "ρεμπουμπλικάνοι", αφού στο στόμα εκείνων που ενσαρκώνουν την κυρίαρχη ιδεολογία είναι ύβρις; Γιατί να παίξουν το παιχνίδι της ενσωμάτωσης, αφού, στο ίδιο το εσωτερικό των φιλελεύθερων ελίτ, ο προσηλυτισμός στο "κοινοτικό" έγινε η τελευταία μοδάτη μανία; "Πρέπει να έρθουμε σε ρήξη με ό,τι έγινε εδώ και τριάντα χρόνια", επαναλαμβάνει μονότονα ο Σαρκοζύ. Αυτό ακριβώς κάνουν. Και, για να έρθουν σε ρήξη, τα σπάνε, πράγμα το οποίο δεν είναι εντελώς αντιφατικό*" (Ζαν Φρανσουά Καν, δημοσιογράφος, Marianne 12-18/11/05). Ποιος είναι ο λόγος άλλωστε που ο υπέρμαχος της παγκοσμιοποίησης Α. Ανδριανόπουλος δηλώνει ότι στέκεται αλληλέγγυος στην εξέγερση; Ταυτίζεται με το δίκιο των εξεγερμένων του γαλλικού "κρατικιστικού" μοντέλου ενσωμάτωσης και υπογραμμίζει ότι αυτό το τελευταίο μεριμνά πρωτίστως, αν όχι αποκλειστικά, "*για τα συμφέροντα της γραφειοκρατίας που το διαφεντεύει. Και των λευκών μικρομεσαίων στρωμάτων που το εκμεταλλεύονται. Κι όλοι οι υπόλοιποι μένουν απ' έξω*". Κι εδώ οι εξεγερμένοι θεωρείται ότι δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να επιτείνουν την αποδιάρθρωση του κρατισμού αποκαθιστώντας τα στοιχεία εκείνα της κοινωνικής δικαιοπραξίας που ενέχονται στη διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Και φυσικά, ως κατακλείδα ποδηγέτησης του πολιτικού νοήματος της εξέγερσης να αναφέρουμε μια διαπίστωση του προοδευτικού ακαδημαϊκού Πιερ-Βιντάλ Ναρέ: "*Οι βιαιοπραγίες ενός τμήματος των εφήβων των προαστίων δεν είναι παρά η εσωτερίκευση των ωμών αξιών αυτού του αχαλίνωτου καπιταλισμού*" (Liberation 16/11/05).

Η ανεργία έχει κεντρικό ρόλο στις περισσότερες απόπειρες ερμηνείας δίνοντας έτσι στην εργασία κυρίαρχο ρόλο ως διαδικασία αυτοπραγμάτωσης και κοινωνικής ενσωμάτωσης. Από τον Φουκουγιάμα: " *Ένα πολύ σημαντικό τμήμα των μεταναστών ζουν από την κοινωνική πρόνοια, κάτι που σημαίνει ότι δεν έχουν τον αυτοσεβασμό που πηγάζει από τη συνεισφορά στην κοινωνία. Τόσο αυτοί όσο και οι τα παιδιά τους αισθάνονται ξένοι*" μέχρι την Deutsche Welle: "*Τα αίτια θα πρέπει να αναζητηθούν κατ' αρχήν στις οικονομικές συνθήκες και στην ανεργία*" (6.11.05), παρεμβάλλονται οι Ούλριχ Μπεκ "*Τόσο τα αριστερά όσο και τα δεξιά κόμματα, τόσο οι νέοι όσο και οι παλιοί σοσιαλδημοκράτες, οι νεοφιλελεύθεροι και οι νοσταλγοί του κοινωνικού κράτους, δεν μπορούν να δεχτούν ότι, ήδη εδώ και αρκετό καιρό, μέσα σε ένα πλαίσιο μαζικής ανεργίας, είναι η ίδια η εργασία που από όργανο ενσωμάτωσης έγινε μηχανισμός αποκλεισμού*" (Le Figaro 18/11/05) και Ζαν-Πιερ Λε Γκοφ: "*Το αρχικό πρόβλημα είναι αυτό της αδυναμίας των πολιτικών έναντι του οικονομικού. Είναι εδώ και τριάντα χρόνια που βρισκόμαστε μέσα σε μια κατάσταση μαζικής ανεργίας. Το πρόβλημα δεν είναι καταρχήν οικονομικό και κοινωνικό. Στην ανθρωπολογική της διάσταση, η εργασία είναι μια από τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να ξαναβρεί κάποιος την αυτοεκτίμησή του: είναι ένα αποφασιστικό στοιχείο αντιμετώπισης του πραγματικού, της εκμάθησης του ορίου. Τα γενναιόδωρα λόγια για την ιδιότητα του πολίτη αποκομμένη από την εργασία είναι αδιέξοδο*". Η εξέγερση, ωστόσο, δεν έγινε από τους μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς για να τίθεται καίρια το θέμα της ανεργίας ως πρωτογενές τουλάχιστον αίτιο της συγκεκριμένης εξέγερσης. Αυτοί κάθονταν σπίτια τους αλλά τα παιδιά τους ήταν στους δρόμους. Πέρα από τις κοινωνιολογικές ή δημοσιογραφικές προσεγγίσεις, η αριστερά είναι η πλέον αρμόδια στο να αξιοποιεί πολιτικά και κοινωνικά την εργαλειοποίηση της ταξικότητας. Και αυτή η συνθήκη δεν θα μπορούσε να λείπει και από την γαλλική αριστερά, η οποία χρησιμοποίησε κατά κόρον το ζήτημα της ανεργίας για να ερμηνεύσει την εξέγερση θέτοντάς την, φυσικά, όχι μόνο ως πρώτη αιτία αλλά και ως "δομική" αιτία που προκαλεί όλες τις άλλες με την λογική ενός ντόμινο "υπερδομών".

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι το μίσος που εκφράστηκε είναι ταξικό και είναι ενδεικτικό σ' αυτή την κατεύθυνση ότι στα επεισόδια έπαιρναν μέρος και λευκοί νεαροί. Οι αναφορές, όμως, στην εργασία-ανεργία όπως και στην ταξικότητα πρέπει να πάρουν τα ποσοστά που τους αναλογούν από τα αίτια, όταν τα μοιράζονται με ένα σύνολο πολιτικών και κοινωνικών αποκλεισμών, την ηλικιακή κλίμακα, την επιθετική απαξίωση των οικογενειακών προτύπων της υποταγής και της μοιρολατρίας, την αποφυγή της μίζερης εκπαιδευτικής διαδικασίας, το πολεοδομικό απαρτχάϊντ, την κρατική καταστολή, την "εθνοτικοποίηση" των

κοινωνικών σχέσεων, τη θρησκεία.

Τριβές αναπτύχθηκαν γύρω από την προσέγγιση της εξέγερσης ως κινηματικής ή μη διαδικασίας. Ο Etienne Palibar θα αρνηθεί να αποδώσει τον χαρακτηρισμό του "κινήματος" στην εξέγερση, κάνοντας λόγο για "διεκδίκηση" (Il Manifesto, 24/11/05). Στον δικτυακό τόπο Multitudes στις 10/11/05 διαβάζουμε από την Φρανσουάζ Μπλουμ: "*Η εξέγερση ενσαρκώνει ένα αυθεντικό κοινωνικό κίνημα. Οι εξεγερμένοι είναι παιδιά της εργατικής τάξης τα οποία μέσα σε λίγες ώρες και μέσα σε λίγες πυρπολημένες βραδιές έγιναν δρώντες ενός δημόσιου χώρου όπου τους ζητούσαν να ενσωματωθούν ενώ ταυτοχρόνως τους το απαγόρευαν. Μπράβο σε όλους εκείνους οι οποίοι, λόγω της περιφρόνησης, βοήθησαν στην ανάδυση ενός νέου συλλογικού δρώντα*". Φαίνεται ότι πρόκειται περισσότερο για μια διαφωνία που έχει να κάνει με τον ορισμό της ίδιας της έννοιας "κοινωνικό κίνημα". Αν θεωρηθεί ότι "*το κοινωνικό κίνημα προϋποθέτει μια όψη η οποία ανταποκρίνεται στην ικανότητα του δρώντα να ορίζει ένα πρόταγμα, μια ουτοπία, να προωθεί, στηριζόμενος σε μια ισχυρή ταυτότητα μια εναλλακτική αντίληψη της συλλογικής ζωής*" (Michel Wieviorka) τότε η εξέγερση αυτή δεν ενσάρκωσε κανένα αυθεντικό κοινωνικό κίνημα. Αν από την άλλη μεριά και με δεδομένη την θέση του Multitudes για ένα πλήθος που συναντιέται στους δρόμους στη διαδικασία συλλογικής παραγωγής της υποκειμενικότητας του, όπως υποστηρίζει ο Νέγκρι, τότε αναγνωρίζονται στοιχεία ενός τέτοιου κινήματος στην εξέγερση των προαστίων. Πέρα όμως από αυτό το πεδίο διαμάχης συγκροτήθηκαν και νέοι όροι που επιχειρούν να καλύψουν έναν ενδιάμεσο "χώρο", όπως είναι ο χαρακτηρισμός της εξέγερσης ως "*υπο-κοινωνικής*" (Ζαν Πιερ Λεγκόφ) ή αντικινηματικής: "*Η "αντικινηματική" έκφραση της εξέγερσης δεν είναι τίποτα άλλο από το υπο-κοινωνικό ψυχορράγημα ενός εξαθλιωμένου νεανικού πληθυσμού, η "κοινωνική του αυτοκτονία", όπως θα αποκληθεί χαρακτηριστικά από έναν τραγουδιστή της ραπ (Disiz la Peste, Le Point 16/11/05), πληθυσμού ο οποίος, ενώ πετυχαίνει να "ακουστεί", κατακτώντας μια ιδιόμορφη "ορατότητα", έστω και μέσα στο πηχτό σκοτάδι του νυχτερινού του μηδενιστικού "αντάρτικου" (άλλοι το ονόμασαν αστεακή βαρβαρότητα ή βαναυσότητα), ενώ δηλαδή πετυχαίνει να συγκροτηθεί με την τρέχουσα χρήση του όρου ως "υποκείμενο", την ίδια στιγμή πλάθει την υποκειμενικότητα του μέσω της αποκλειστικής προσφυγής σε μια άλαλη "θεμελιώδη βία" ικανή να το διατηρήσει σε "επιβίωση" δείχνοντας ότι στην ουσία βρίσκεται μέσα σε ένα πλαίσιο προ-υπο-κειμενοποίησης, μακράν από του να αναχθεί σε κοινωνικοπολιτικό δρώντα*" (Α. Πανταζόπουλος, Η Γαλλία φλέγεται, Δεκέμβρης 2005). Το κατά πόσο οι νέοι των προαστίων αναδείχτηκαν σε κοινωνικοπολιτικούς δρώντες το αντιλήφθηκε όλη η ευρωπαϊκή κυριαρχία, καθώς θεωρήθηκε για μια στιγμή μέχρι και πρώτιστη απειλή για τα συμφέροντα της. Το "ψυχορράγημα του εξαθλιωμένου νεανικού πληθυσμού" γίνεται στους δρόμους κι όχι στα ακαδημαϊκό τσίρκο με τους απίθανους ψυχοκοινωνιολογικούς ακροβατισμούς.

Η Ανν Τζιουντισελί, δημοσιογράφος και συγγραφέας από το 1992 του "προφητικού" βιβλίου Caillera (αναγραμματισμός του Racaille: απόβλητα: επίκαιρος χαρακτηρισμός του Σαρκοζί για τους εξεγερμένους), επί εννέα χρόνια σύμβουλος του υπουργείου Εξωτερικών της Γαλλίας, φαίνεται να είναι αρκετά κοντά στη σημασία του γεγονότος, περισσότερο από όλους όσοι έσπευσαν να "συνδράμουν" στην κατανόηση της εξέγερσης: "*Προσωπικά δεν πιστεύω, όπως πιστεύουν πολλοί πολιτικοί που θεωρούν ότι βρίσκονται κοντά στους πληθυσμούς αυτούς, ότι αυτοί οι άνθρωποι που ανήκουν στην κατηγορία αυτή του πληθυσμού, θέλουν να πουν κάτι, ότι θέλουν να ενταχθούν [...] Ούτε θεωρώ ότι το γαλλικό μοντέλο είναι αυτό στο οποίο θέλουν να ενταχθούν*" (Αυγή 13/11/05).

ΟΥΤΕ ΠΟΡΝΕΣ, ΟΥΤΕ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΕΣ

Η απουσία των γυναικών από τα οδοφράγματα των προαστίων, στο βαθμό που δεν μπορούσε να γίνει διακριτή μέσα στο σκοτάδι των διαδοχικών νυχτών, αποδεικνύεται τόσο από την απουσία τους ανάμεσα στους εκατοντάδες συλληφθέντες όσο και από δικές τους αποσπασματικές μαρτυρίες. Λίγες μέρες μετά από τα επεισόδια μια ομάδα γυναικών έστειλε στα ΜΜΕ μια επιστολή όπου δήλωναν ότι, παρά την πολύ άσχημη και δύσκολη θέση τους στα προάστια (ασχήμια και δυσκολία για την οποία ευθύνεται το πατριαρχικό καθεστώς τόσο μέσα από τις παραδόσεις των οικογενειών τους όσο και από την ίδια την σεξιστική συμπεριφορά των ανδρών στα προάστια) και παρά την φυσική τους απουσία από τις συγκρούσεις, στηρίζουν τα αδέλφια τους, επικυρώνουν την κίνηση των αγοριών και είναι μαζί τους με όλη τους την ψυχή. Ιδιαίτερα για τις νεαρές μουσουλμάνες στην Γαλλία γίνεται ιδιαίτερη μνεία από τον σύγχρονο φεμινιστικό Λόγο, ως κομβικό σημείο τριβής διαφορετικών πολιτισμικών ταυτοτήτων έμφυλων υποκειμένων. Θεωρείται ότι είναι οι σπουδές που τους ανοίγουν το δρόμο για να ξεφύγουν από το καταπιεστικό οικογενειακό περιβάλλον, από τους αυστηρούς κώδικες συμπεριφοράς που τους επιβάλλουν οι γονείς και οι αδελφοί τους. Διαβάζουμε ότι η χειραφέτηση των μουσουλμάνων γυναικών όπως και των γυναικών της Δύσης πριν από αυτές, μπορεί να είναι αργή και συχνά επώδυνη, καθώς συχνά, αισθάνονται ότι δεν έχουν εναλλακτική λύση από το να διακόψουν τις σχέσεις τους με την οικογένεια τους. ορισμένες αλλαγές, ωστόσο, είναι ενδεικτικές ενός νέου φεμινισμού, που έχει ισλαμική μορφή. Οι αλλαγές αυτές είναι εντονότερες στον τομέα της θρησκείας, στον οποίο επί σειρά αιώνων κυριαρχούσαν οι άντρες.

Νεαρές μουσουλμάνες έχουν αρχίσει να φοιτούν σε τμήματα Ισλαμικών Σπουδών των Πανεπιστημίων, έναν τομέα που αναπτύσσεται ταχέως και ο οποίος περιλαμβάνει μαθήματα Θεολογίας, διδασκαλίας του Κορανίου, αραβικής γλώσσας και Ηθικής. Με το πτυχίο του τμήματος Ισλαμικών Σπουδών οι μουσουλμάνες μπορούν να διδάσκουν σε ισλαμική τεμένη ή να εργαστούν ως σύμβουλοι επί θρησκευτικών θεμάτων. Πρόσφατη έρευνα σε έξι κέντρα ισλαμικών σπουδών στη Γαλλία, κατέδειξε ότι στους χίλιους σπουδαστές το 60% είναι γυναίκες.

Είναι για μια ακόμη φορά πασιφανής η "παρερμηνεία" της έννοιας -και επομένως της διαδικασίας- της χειραφέτησης των γυναικών. Μια υπέρμαχος της συμμετοχής των γυναικών στα τμήματα Ισλαμικών Σπουδών, η κοινωνιολόγος Αμπέλ Μπουμπακέρ δηλώνει: "*πρόκειται για μεγάλη αλλαγή. Αντί να μένουν άπραγες, οι γυναίκες σπουδάζουν για να γίνουν δασκάλες και καθηγήτριες. Τους προσφέρει κύρος, τη δυνατότητα να βρουν δουλειά αλλά και επιχειρήματα στις συζητήσεις με τους γονείς και τους αδελφούς τους*". Η δυνατότητα των γυναικών να βρούν δουλειά, η οικονομική αυτονομία προφανώς είναι προς την κατεύθυνση της χειραφέτησης αλλά η δυνατότητα να γίνουν δασκάλες του ισλάμ πυροδοτεί προφανώς ένα σχήμα οξύμωρο. Το οξύμωρο μεγεθύνεται σε επίπεδο διεκδίκησης ενός τύπου συναισθηματικής αυτονομίας όταν τα "*επιχειρήματα στις συζητήσεις με τους γονείς και τους αδελφούς τους*" αντλούνται από την ενασχόληση με τις ισλαμικές σπουδές. Μήπως δεν είναι προς επιβεβαίωση του χρεοκοπημένου γαλλικού πολυπολιτισμικού μοντέλου το γεγονός ότι ακόμη και η όποια χειραφέτηση των "μειονοτικών" υποκειμένων πρέπει να εξαντλείται και να περιορίζεται στο περίκλειστο σύστημα της "μειονοτικής κουλτούρας"; Αυτό το αδιέξοδο έχει γίνει αντιληπτό από μερικές γυναίκες όπως η γαλλίδα, μαγκρεμπινικής καταγωγής, Fadela Amara, ηγετική φιγούρα και ιδρυτικό μέλος της φεμινιστικής οργάνωσης "Ούτε πόρνες, ούτε υποταγμένες" όπου στο ομώνυμο βιβλίο-μαρτυρία της (2004), περιγράφει την ανάδυση του εν λόγω κοινωνικού χειραφετησιακού κινήματος μέσα στα προάστια, διεκτραγωγεί με τα μελανότερα χρώματα την ανυπόφορη κατάσταση που βιώνουν σε όλα τα επίπεδα οι νέες γυναίκες στα προάστια-γκέτο, προσβλέποντας, όμως ταυτόχρονα -κι αυτό είναι το σημαντικό στο προκείμενο- σε ένα και φεμινιστικά επιθυμητό αναρεπουμπλικανισμό των προαστίων έξω από κάθε κοινοτισμό (φύλου, φυλής, θρησκείας, εθνότητας). Από αυτή τη θέση το ζητούμενο είναι να αφήσουμε απ' έξω την ρητορική επιχειρηματολογία που επιτρέπει σε μερικές φεμινίστριες να λειτουργήσουν σαν το μακρύ χέρι της πατριαρχίας και του καπιταλισμού και να κρατήσουμε το ριζοσπαστικό -και δύσκολο στο προκείμενο-αίτημα για μια χειραφέτηση χωρίς φύλο, φυλή, θρησκεία, εθνότητα ως την μόνη διέξοδο προς την πραγματική ελευθερία.

Στο τέλος, η συνέχεια...

Δεν βρεθήκαμε στα προάστια όλες αυτές τις νύχτες της εξέγερσης, δεν κατέχουμε το καθημερινό βίωμα των προαστίων ούτε και είμαστε (επι)γνώστες της γαλλικής κουλτούρας. Πιστεύουμε όμως, από τη θέση και τις επιλογές μας, ότι η χαρά που μας προκάλεσε το γεγονός της εξέγερσης πηγάζει από τις ίδιες πηγές με αυτές των προαστίων. Η αλληλεγγύη μας στους εξεγερμένους νεαρούς ήταν δεδομένη, όχι με μια στείρα επίκληση που καλύπτεται από τις απαγορευτικές γεωγραφικές αποστάσεις αλλά με την έννοια ότι κατανοούμε τα "μηδενιστικά" και "άναρθρα" κίνητρα, κατανοούμε αυτά που δεν χωράνε στην προπαγάνδα της κυριαρχίας. Μπορεί να μην πράτταμε -και να μην πράττουμε- με τις ίδιες ακριβώς στοχεύσεις αλλά συμμεριζόμαστε τη λύσσα και το μίσος ενάντια στους υπερασπιστές της Τάξης, ενάντια στο Σύστημα. Η "υποχρέωσή" μας να παραθέσουμε τον τρόπο με τον οποίο κατανοούμε τα γεγονότα, ακόμη και σε εκείνα τα σημεία που λειτουργούμε σε απλή αντιδιαστολή με τον κυριαρχικό λόγο, δεν είναι παρά μέρος της αλληλεγγύης μας, ως παράμετρος της λογικής της υπόστασης. Παρακολουθήσαμε και αποκωδικοποιήσαμε τις πληροφορίες από κάθε πηγή, "ξεσκονίσαμε" την βιβλιογραφία, ακούσαμε και διαβάσαμε απόψεις συντρόφων που είχαν ή έχουν βιωματική εμπειρία από τα γαλλικά προάστια, συζητήσαμε ανταλλάσσοντας αισθητήρια και κριτήρια, με σκοπό να μοιραστούμε όχι μόνο τη χαρά και όλα όσα προκάλεσε αυτή η εξέγερση αλλά και τις παρακαταθήκες της. Η συνέχεια στους δρόμους...

ΓΙΑ ΤΗΝ

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΟΡΝΕΙΑ

κομμάτι της εισήγησης της πρώτης μέρας
του Ζήμερου του Θερσίτη στις 24/6/05

Åßíáé ðëÝïí êïéíüò ôüðïò ôï ôß åðéöõëÜóåé ï åëëçíéêüò ðáñÜäåéóïò öéëïÎåíßáò óå áõôïýò ðïõ ðÝñáóáí êáé óõíå÷ßæïõí íá ðåñíïýí ôá óýíïñõÜ ôïõ. Áðü ôéò ìåôáíáóôåõôéêÝò íïìïèåóßåò, ôéò íÜñêåò, ôéò åðé÷åéñÞóåéò-óêïýðá, ôá èáíÜóéìá åñãïôÜîéá, ôç äéáñêÞ åêìåôÜëëåõóç, ôéò ôáðåéíþóåéò ùò ôá ãáëáíüëåõêá âëÝììáôá êá÷õðïøßáò ôùí íôüðéùí...Êé áí êïììÜôé ôçò ìïßñáò ðïõ ôïõò åðéöõëÜóåé ç ÷þñá õðïäï÷Þò åßíáé ìéá ðåñßöñáêôç êáèçìåñéíüôçôá ãéá ôçí ãõíáßêá ìåôáíÜóôçéá, ðïõ ðÜíù ôçò ðñïâÜëëåôáé ôüóï ç ôáîéêÞ, ç öõëåôéêÞ áëëÜ êáé ç Ýìöõëç êáôáðßáóç, áõôü ðïõ ôçò åðéöõëÜóåôáé åðßóçò åßíáé êáé ç åðßôáóç ôçò âéìåôÜëëåõóçò áëëÜ êáé ìéá äéáñêÞò áöÜñåéá.

γυναίκα μετανάστρια

Ç ìåôáíÜóôçéá, ùò ãõíáßêá, Ý÷åé íá áíôéìåôùðßóåé óôç ÷þñá õðïäï÷Þò Ýíá âéìåôáëëåõôéêü ðáôñéáñ÷éêü êáèåóôþò, ðéï åðéèåôéêü ùò ðñïò åêâßíç ôçò ÷þñáò ðñïÝëåõóÞò ôçò, ãéá ôï ïðïßï áðïôåëåß ôï ðéï ðñüóöïãçï ðåäßï ðñáãìÜôùóçò ôùí ðáôñéáñ÷éêþí áíôéëÞøåùí. Óôï êõñßáñ÷ï áíáñéêü öáíôáóéáêü ç ãõíáßêá åßíáé ðñïïñéóìÝíç áðü ôç öýóç ôçò íá éêáíïðïéåß êÜåá åðéèõìßá ôïõ Üíäñá, ùò ìçÓÝñá Þ ùò åñùìÝíç, åßíáé óùìáôéêÜ êáé øõ÷éêÜ åýèñáõóôç, áäýíáìç, ðåéèÞíéá êáé "èçëõêÞ" ðïõ óçìáßíåé üôé èá ðñÝðåé íá Ý÷åé "åõãåíÞ" óùìáôùôõðï êáé óõìðåñéöïñÜ. Ç ìåôáíÜóôçéá, ëüãù ôïõ öýëïõ ôçò áëëÜ åðéäÞ êáôáäéþêáôáé åðéðëÝïí êáé áðü Ýíá öõëåôéêü êáé ôáîéêü óôßãìá êáôùôåñùôçôáò, áðïôåëåß éäáíéêüôåñï óá ó÷Ýóç ìå ôéò íôüðéåò ãõíáßêåò, ððïêåßìåíï ðñáãìÜôùóçò ôùí ðáôñéáñ÷éêþí éäåïëïãçìÜôùí. ÊáôÜ óõíÝðåéá, áíáëáìâÜíåé ðáñáäïóéáêÜ ãõíáéêåßïõò ñüëïõò, êáé åðáããåÝëìáôá êïéíùíéêÜ êáé ïéêïíïìéêÜ áðáíéùìÝíá: ãßíåôáé êáèáñóôéêá, ïéêéáêÞ âïçèüò, áðïêååéóôéêÞ íïóïêüìá Þ ðüñíç. Áðü ôçí êáèçìåñéíÞ áíåêáïôïëïãßá, ôá êõíéêÜ óåîïóôéêÜ ó÷üëéá êáé ôéò óåîïõáëéêÝò ðáñåíï÷ëÞóåéò ìÝ÷ñé ôçí ðñáêôéêÞ áíôéìåôþðåóç ôùí ìåôáíáóôñþí ìå üñïõò áêñßáò ðñáãìïðïßçóçò êáé åìðïñåõìáôïðïßçóçò ôïõ óþìáôüò ôïõò, ïé ìåôáíÜóôåò âéþíïõí óôïíí ðåñåêôéêü âáèïü ôçí Ýìöõëç éåñáñ÷ßá, ç ïðïßá üìùò áðïôåëåß ôç ìßá ìüíï ìïñöÞ ôçò ðïëõó÷éáïéáêü êáôáðßåóÞò ôïõò.

Ïé óåîïóôéêïß êþäéêåò êáé ç óåîïõáëéêÞ åèìåÜëëåõóç ôçò ìåôáíÜóôçéáò óõìðåçñþíïíôáé áðü Ýíá åðéðëÉÝïí óôïé÷åßï ðïõ óôéãìáôßæåé íáßñéá ôçò åõáéóèçóßáò êáé ôçí ãõíáßêá ìåôáíÜóôçéá, ðïõ ðÜíù ôçò ðñïâÜëëåôáé ôüóï ç ôáîéêÞ, ç öõëåôéêÞ áëëÜ êáé ç Ýìöõëç êáôáðßåóç, áõôü ðïõ ôçò åðéöõëÜóåôáé åðßóçò åßíáé êáé ç åðßôáóç ôçò åèìåôÜëëåõóçò áëëÜ êáé ìéá äéáñêÞò áöÜñåéá.

Ôï êåíôñéêü åñþôçìá ôï ôß åðéöõëÜóåôáé ôï óþìá óôçí åðï÷Þ ôçò ðáãêüóìéáò êáôáíáëùôéêÞò êõêëïöïñßáò ôçò êáôáóêåõáóôéêÞò áíÜðôõîçò êáé ôçò áõîáíüìåíçò áíôáãùíéóôéêüôçôáò åßôå êáé åðåéäÞ íéþèïõí íá ðåÞôåôáé áíôéêåßìåíï êáôáóôñïöéêÞò áíÜðôõîçò êáé ôçò áõîáíüìåíçò áíôáãùíéóôéêüôçôáò åßôå êáé åðåéäÞ íéþèïõí íá ðåÞôåôáé ï æùôéêüò ôïõò ÷þñïò, áíáðáñÜãïõí Üëëïõò ìå ðõñïáíéÜíïõò íá ðåÞôåôáé ï æùôéêüò ôïõò ÷þñïò, áíáðáñÜãïõí Üëëïõò ìå ñáôóéóôéêÞò áíôéåßìåíï ôçò åßíáé ôï ôáîéêü óôßãìá ôçò åßíáé ôï ôáîéêü óôßãìá ôçò åßíáé ôï ôáîéêü óôßãìá

Ðñéí áíáöåñèïýìå óôï æÞôçìá ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåìáò ùò ôçí áé÷ìÞ ôçò óõíèÞêçò ãõíáßêá-ìåôáíÜóôñéá, ðïõ ìÝóá óôçí áðïëõôùôçÜ ôçò åìðáñéÝ÷åé ôçí êáèïëéêÞ ðñáãìïðïßçóç ôçò, ðñÝðåé ðñþôá íá áíáöåñèïýìå óôéò äïìÝò áõôÝò ðïõ ãåíßïýí êáé áíáðáñÜãïõí éôò Ýìöõåòò éåñáñ÷Þóáéò êáé äéá÷ùñéóìïýò, ôç äõíáôüôçôá äçëáäÞ ôçò áðüëõôçò åñãáëåéïðïßçóçò ôïõ áíèñþðéíïõ êáé êõñßùò ôïõ ãõíáéêåßïõ óþìáôïò. Äéáóß ôï æÞôçìá ôéò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò åêåß åãñÜæåôáé, óôéò êáðéôáëéóôéêÝò êáé ðáôñéáñ÷éêÝò äïìÝò ôïõ óõóôÞìáôïò êáé ü÷é óôçí ðáñÜðëåõóçç åßùèåóìéêÞ ëåéôïõñãßá êÜðïéùí "êáêþí åãêëçìáôéêþí ìå õøçëÝò åðáöÝò êáé êñáôéêÞ êÜðïéùí äéåöèáñìÝíùí". ÁõôÞ åßíáé åÎÜëëïõ ìéá êõñßáñ÷ç Üðïøç üëùí áíåÎáéñÝôùò, áñéóôåñïäáíéþí, ðñïïäåõôéêþí, óõíôçñçôéêþí, ôçò åêêëçóéáóôéêÞò çèéêÞò êáé ôùí õðåñáóðéóôþí ôùí áíèñùðßíùí äéêáéùìÜôùí...Ìéá Üðïøç ðïõ ðñïóðåñíÜ ôéò äïìéÝò êáôåõèýíôáôéò ôïõ êõñßáñ÷ïõ áóôéêïý ðïëéôéóìïý, áíôéêáèéóôþíôáò ôéò, ìå áðëÝò çèéêÝò Þ èåóìéêÝò ðáñåêõñïÝò áõôïý ôïõ ðïëéôéóìïý, ðïõ óôçí ôåëéêÞ áèùíßïõí óýóóùìïé ôï óýóôçíá êáé ôéò åõèýíåò ôïõ. Åêåß ðïõ ïëõêëçñïò ï áóôéêêüò ðïëéôéóìüò Ýñ÷åôáé áíôéìÝôùðïò ìå ôéò ãéãÜíôéåò áíôéöÜóéò

ôïõ, ïé ïðïßåò åßíáé áðïéýôùò áêáôüñêùôï íá íïìéìðïéçèïýí êïéíùíéêÜ (êáé ìéá ôÝôïéá "áíôßöáóç" åßíáé ôá óýã÷ñïíá óêëáâïðÜæáñá ãõíáéêþí) ðñïÜåôáé Ýíáò ëüãïò ðïõ èá áíáôñïöïäïôÞóåé ôç ÷ñáïêïðßá ôïõ óõóôÞìáôïò ìå íÝåò ðñïóáïêåòò. Óôï æÞôçìá ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò ï óõíáéíåôéêüò ëüãïò åðáíáöÝñåé åí áãíïïýìåíï ôçò åõèýíçò ôçò ðïëéôéóôéêÞò åðéóôçìïóýíçò, ôçí êáêÝôõðç ôçò.

Ôï íá ìéÞóïïòìå ãéá ôçí êáôáíáãêáóôéêÞ ðïñíåßá áöÞíïíôáò áð' Ýîù ôçí íüìéìç âéïìç÷áíßá óåîïõãéêêÞí ðáñï÷þí, ôç ëåãüìåíç "èåëçìáôéêÞ Þ åèåëïýóá" ðïñíåßá èá Þôáí ëÜèïò. Ôï æÞôçìá åÎÜëëïõ îåêéíÜåé áðü êåé, áöïý åßíáé ôï ðñþôï êáé åìöáôéêüôåñï óçìåßï ôçò Ýìöõçôçò êáôáðåßóçò. Äåí ÷ñéÜæåôáé ìéá éóôïñéêÞ áíáäñïìÞ ãéá ôï ðüôå, ôï ðþò êáé ôï ãéáôß áõôïý ôïõ öáéíïìÝíïõ. Áõôüò ðïõ Ý÷åé ìåãáëýôåñç óçìáóßá åßíáé ç ßäéá ç êïéíùíéêÞ ðñüöççøç áõôÞò ôçò êáôÜóôáóçò áëëÜ êáé ôçò ãïíáßêáò ðüñíçò. Áðü ôçí ðëåõñÜ ôçò êõñéáñ÷ßáò ç ðïñíåßá åìöáíßæåôáé óáí Ýíá äéóôïñéêüò êáé ó÷áüüí á-êïéíùíéêü öáéíüìåíï êáé Ýóóé ïõäÝôåñá ðáñïõóéÜæåôáé. Óáí ìéá öõóéêÞ êßíçóç ôùí êïéíùíéþí êé ü÷é âÝâáéá óáí áðüññïéá êâóáðÝóåùí êáé éåñáñ÷Þóåùí Ýìöõêùí êáé ìç. Ï ÷áñáêôçñéóìüò ôçò ìéóïáóôåßá-ìéóïóïâáñÜ ùò ôïõ "áñ÷áéüôåñïõ åðáããÝëìáôïò" êáé åíôåëþò óïâáñÜ ùò êïéíùíéêïý ëåéôïõñãÞìáôïò ðïõ óõìâÜëåé ôá ìÝãéóôá óôçí ìåßóç ôùí âéóìþí ïõóéáóôéêÜ íïìéìðïéåß êáé åðáíáöÝñåé Ýíáí Üëëï êõñßáñ÷ï ìýèï ôùí Ýìöõêùí ðáôñéáñ÷éêþí äéá÷ùñéóìþí áëëÜ êáé ôçò óåîïõáëéêüôçôáò: áõôüíï ðïõ èÝëåé ôïí Üíôñá ìå ìéá áõôïíüçôç öõóéêüôçôá íá ìðïñïßåé áíÜ ðÜóá óôéãìÞ íá âêõñÜóåé óôò ïñìÝò ôïõ (Üñá ÷ñåÜæåôáé íá öôéá÷ôåß ôï åßêôõï âêåßíï ðïõ èá ìðïñÝóåé íá ôïí éêáíïðïéÞóåé). Ôáõôüô÷ñïíá âÝâáéá, åðåéäþ ç êõñßáñ÷ç çèéêÞ ðÜíôá ðáßæåé áíÜìåóá óôçí ÷ãäáéüôçôá, ôçí êáêÝôõðç åëäõèåñéüôçôá êáé ôïí ðïõñôáíéóìü ïé óåîïõáëéêÝò åðéèõìßåò âáöôßæïõóáé åí äõíÁìåé åßáéåò Üñá êáé åí äõíÁìåé íïõçñÝò.

Ãéá íá óõìðõêíþóïõìå ôï æÞôçìá ôçò ðïñíåßáò áðïôåëåß äïìéêü ÷áñáêôçñéóôéêü ôïõ åîïõóéáóôéêïý ðïéóôéóìïý. Áðïôåëåß ôçí áðüëõôç åîáñôþìåíï óýíäåóìï åêôüò êáôáéêüôçôáò ôçò óåîïõáëéêüôçôáò êáé ôçò åìðïñåõôéêüôçôáò ôçò áðüëõôçò åîáñôþìåíçò áõôïý ôïõ öáéíïìÝíïõ. Áðïôåëåß ôçí áðüëõôç äïìÞ ôçò êïéíùíßáò êáôÜ ôçí ïðïßá ôá áôïìéêÁ äéêáéþìáôá êáé ôá óõìöÉæüìåíá óõìöÉæüìåíá äéêáéþìáôá ôçò áíèñþðéíçò ðñïóùðéêüôçôáò êáôáóôñÉæüìåôáé êáé áðïôåëåß ôçí áðüëõôç äïìÞ ôçò êïéíùíéêÞò áíéóüôçôáò êáé ôçò áíôéðáñáèÉóéìüôçôáò ôçò. Áðü ôçí ðëåõñÜ ôçò êõñéáñ÷ßáò ç ðïñíåßá åìöáíßæåôáé óáí Ýíá äéóôïñéêüò êáé ó÷áüüí á-êïéíùíéêü öáéíüìåíï êáé Ýóóé ïõäÝôåñá ðáñïõóéÜæåôáé. Óáí ìéá öõóéêÞ êßíçóç ôùí êïéíùíéþí êé ü÷é âÝâáéá óáí áðüññïéá êâóáðÝóåùí êáé éåñáñ÷Þóåùí Ýìöõêùí êáé ìç. Ï ÷áñáêôçñéóìüò ôçò ìéóïáóôåßá-ìéóïóïâáñÜ ùò ôïõ "áñ÷áéüôåñïõ åðáããÝëìáôïò" êáé åíôåëþò óïâáñÜ ùò êïéíùíéêïý ëåéôïõñãÞìáôïò ðïõ óõìâÜëåé ôá ìÝãéóôá óôçí ìåßóç ôùí âéóìþí ïõóéáóôéêÜ íïìéìðïéåß êáé åíôåëþò óïâáñÜ ùò êïéíùíéêïý ëåéôïõñãÞìáôïò ðïõ óõìâÜëåé ôá ìÝãéóôá óôçí ìåßóç ôùí âéóìþí êáé ôçò óåîïõáëéêüôçôáò ôçò.

Ï ýðáñîç ôçò ðïñíåßáò åßíáé ç ðéï óêïõåéíÞ åêäï÷Þ ôçò èåóìéóìÝíçò óåîïõáëéêüôçôáò. ÐÜíù óå áõôÞ Üëëùóôå ðñïâÜëëïíôáé êáé åíóùìáôþïíôáé üëá ôá êõñßáñ÷á óåîïõáëéêÜ ðñüôðá (ãéá ôç èÝóç ôçò ãõíáßêáò êáé ôïõ Üíôñá, ôéò åðéèõìßåò, ôçí ßäéá ôçí Ýííïéá ôçò çáïíÞò) áëëÜ êáé ôáõôü÷ñïíá -êáé äåí åßíáé ðáñÜäïîï- ðÚíù óôçí ãõíáßêá ðüñíç (êé ü÷é óôïí ðåëÜôç áò ðïýìå) áðïôðåíåôáé ï áðïäéðïïìðáßïò ôñÜãïò ôçò "óåîïõáëéêÞò áèëéüôçôáò" êÜèå åðï÷Þò. Ï êõñßáñ÷ïò ðïëéóìüò ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ ãåííÜåé êáé èåóìåßá ó÷Ýóåéò, óõíèÞêåò, óõìðåñéöïïñÝò, ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ ôá áðïäïÝ÷âôáé ùò "öõóéêÝò" äéáäéêáóßåò êáé áõôïíüçôåò, ôçí ßäéá óôéãìÞ áðïóõñÝôåé ôï âëÝììá êáé êáôôçñéÜæåé ôéò "áðïêëåßåéò". Åßíáé Ýíá ðáé÷ßäé äüìçóçò ôçò óåîïõáëéêüôçôáò åëÝã÷ïõ êáé äéá÷ùñéóìþí ôùí áíèñþðéíùí óõìðåñéöïïñþí, ôïõ óþìáôïò êáé ôçò óåîïõáëéêüôçôáò. Áõôüô ðïõ Ý÷åé áëëÜîåé óÞìåñá, åßíáé ç äéá÷åñéóç ôïõ æçÞìáôïò ôçò ðïñíåßáò ìÝóá áðü ôï åêóõã÷ñïíéóìÝíï ðëáßóéï ôçò äéá÷åñéóçò ôçò, ÷ùñßò âÝâáéá íá êáóáñãåß ôï ðïéá ìÝóç åðéöõëÜóóåé êïéíùíéêÜ êáé çèéêÁ ãéá ôéò ãõíáßêáò ðïõ "ðñïóöÝñïõí" ôï óþìá ôïõò. Êé áí êÜðïôå ç äéá÷åñéóç ðåñíïýóá ìÝóá áðü ôï âëÝììá ôïõ åéäéêïý, ôïõ ãéáôñïý, ôïõ ìðÜóïõ Þ ôçò ðáðáäáßóéêçò çèéêÞò, ôþñá ÷ùñßò áõôÜ íá Ý÷ïõí åêëåßøåé, ç äéá÷åñéóç ãíßåôáé ìå üëïõò ìéáò ïðïéáóäÞðïôåâ êáðéôáéóôéêÞò åðé÷åñçóçò. Óôá ðëáßóéá ôçò åëåýèåñçò áãïõÜò, ôùí äçìïêñáôéêþí éäåïëïãçìÜôùí êáé ôçò åëáóôéêïðïßçóçò ôùí çèþí êáôüé êáôÞ, ç êáèåìßá ãõíáßêá Ý÷åé ôç äõíáôüôçôá íá ðñïóöÝñåé ôéò ððçñåóßåò ôçò óå åíá áäçöÜãï áíôñêêüôçôá ôçò. Ìå ôïí áðáñáßôçôï âÝâáéá óôéãìáôéóôéêü ôçò.

Ôï æÞôçìá ôçò áõôïäéïßêçóçò ôçò êïéíùíßáò áêïëïõèåß ôçí áíÁðôõîç ôçò áõôïäéïßêçóçò ôçò êïéíùíéêÞò áõôïïñãáíùóçò. Äåí åßíáé æÞôçìá çèéêïëïãéêêü áð' ôçí ðëåõñÜ ìáò (ðïõ ðÜåé íá èåóìßóåé ìéá íÝá çèéêÞ ãéá ôï ðùò ðñÝðåé íá ðñïóëéàìâÜíïíôáé ôï áíèñþðéíï óþìá êáé ïé åðéèõìßåò), åßíáé Ýíá æÞôçìá ðïõ åêðïñáýåôáé áðü ôçí êßíçóç ôçò êõñéáñ÷ßáò íá ìðïñåß íá äéá÷åéñæåôáé æùÝò, óþìáôá, åðéèõìßåò êáôÜ ôç âïýëçóÞ ôçò. Åßíáé ìéá óõíèÞêç ðïõ åðáíáëáìâÜíåé ìå ôïí ùìüôåñï ôñüðï, ôéò "öõóéêÝò" ó÷Ýóåéò êõñéáñ÷ßáò-õðïôáãÞò, ñüëùí, ðñáãìïðïßçóçò. Êáé óáí ôÝôïéï ðñÝðåé íá áðáíôÉÝôáé.

Ç ýðáñîç ôçò ðïñíåßáò åßíáé ç ðéï óêïõåéíÞ åêäï÷Þ ôçò èåóìéóìÝíçò óåîïõáëéêüôçôáò. ÐÜíù óå áõôÞ Üëëùóôå ðñïâÜëëïíôáé êáé åíóùìáôþïíôáé üëá ôá êõñßáñ÷á óåîïõáëéêÜ ðñüôðá (ãéá ôç èÝóç ôçò ãõíáßêáò êáé ôïõ Üíôñá, ôéò åðéèõìßåò, ôçí ßäéá ôçí Ýííïéá ôçò çáïíÞò) áëëÜ êáé ôáõôü÷ñïíá -êáé äåí åßíáé ðáñÜäïîï- ðÚíù óôçí ãõíáßêá ðüñíç (êé ü÷é óôïí ðåëÜôç áò ðïýìå) áðïôðåíåôáé ï áðïäéðïïìðáßïò ôñÜãïò ôçò "óåîïõáëéêÞò áèëéüôçôáò" êÜèå åðï÷Þò. Ï êõñßáñ÷ïò ðïëéóìüò ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ ãåííÜåé êáé èåóìåßá ó÷Ýóåéò, óõíèÞêåò, óõìðåñéöïïñÝò, ôçí ßäéá óôéãìÞ ðïõ ôá áðïäïÝ÷âôáé ùò "öõóéêÝò" äéáäéêáóßåò êáé áõôïíüçôåò, ôçí ßäéá óôéãìÞ áðïóõñÝôåé ôï âëÝììá êáé êáôôçñéÜæåé ôéò "áðïêëåßåéò". Åßíáé Ýíá ðáé÷ßäé äüìçóçò óõóôÞìáôïò åëÝã÷ïõ êáé äéá÷ùñéóìþí ôùí áíèñþðéíùí óõìðåñéöïïñþí, ôïõ óþìáôïò êáé ôçò óåîïõáëéêüôçôáò. Áõôüô ðïõ Ý÷åé áëëÜîåé óÞìåñá, åßíáé ç äéá÷åñéóç ôïõ æçÞìáôïò ôçò ðïñíåßáò ìÝóá áðü ôï åêóõã÷ñïíéóìÝíï ðëáßóéï ôçò äéá÷åñéóçò ôçò, ÷ùñßò âÝâáéá íá êáóáñãåß ôï ðïéá ìÝóç åðéöõëÜóóåé êïéíùíéêÜ êáé çèéêÁ ãéá ôéò ãõíáßêáò ôçò "ðñïóöÝñïõí" ôï óþìá ôïõò. Êé áí êÜðïôå ç äéá÷åñéóç ðåñíïýóá ìÝóá áðü ôï âëÝììá ôïõ åéäéêïý, ôïõ ãéáôñïý, ôïõ ìðÜóïõ Þ ôçò ðáðáäáßóéêçò çèéêÞò, ôþñá ÷ùñßò áõôÜ íá Ý÷ïõí åêëåßøåé, ç äéá÷åñéóç ãíßåôáé ìå üëïõò ìéáò ïðïéáóäÞðïôåâ êáðéôáéóôéêÞò åðé÷åñçóçò. Óôá ðëáßóéá ôçò åëåýèåñçò áãïõÜò, ôùí äçìïêñáôéêþí éäåïëïãçìÜôùí êáé ôçò åëáóôéêïðïßçóçò ôùí çèþí êáôüé êáôÞ, ç êáèåìßá ãõíáßêá Ý÷åé ôç äõíáôüôçôá íá ðñïóöÝñåé ôéò ððçñåóßåò ôçò óå åíá áäçöÜãï áíôñêêüôçôáò ôçò. Ìå ôïí áðáñáßôçôï âÝâáéá óôéãìáôéóôéêü ôçò.

Ìðáßíïíôáò ôþñá óôï æÞôçìá ôçò ëåãüìåíçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò ðÜñ÷åé ìéá åéäïðïéüò äéáöïñïÜ ìå ôá ðáñáðÜíù. Êé áõôÞ ç äéáöïñïÜ äåí åßíáé ôßðïôá Üëëï áðü ôçí êáôÜóôáóçò êÜèå ðñï÷Þìáôïò, êÜèå áðüðåñáò ïðäåôåñïðïßçóçò áðü ôçí ðëåõñÜ ôçò êõñéáñ÷ßáò ôùí Ýìöõêùí êáé ü÷é ìüíï äéá÷ùñéóìþí êáé åêìåôåÜëëåõóçò. Ç óõíèÞêç åßíáé ôÝôïéá ðïõ äåí ìðïñåß íá ðÜñåé ôï äåí ÷ãéôüôï øÞãìá êïéíùíéêÞò íïìéìðïßçóçò. ÄéÜãïíôáò ôçí åðï÷Þ ôùí ìåãáëüôïìùí äéáêçñýîåùí ôùí äçìïêñáôéêþí äéêáéùìÜôùí, óôçí åðï÷Þ ôçò åíáãùãÞò ôçò "ìç ðñïíïìéýï÷ïõò" õñéôïêïóìéêÝòõ, ôçò êáôáðïïêïóìéêÝòõ, ôçò äéáôáðïïêïóìéêÝòõ, ôçò äáíôéÝìçóçò ôùí äçìïêñáôéêþí åëååéìÜôùí, ôçò éóüôçôáò, ôçò ðáíôá÷ïý ðáñïýóáò êïéíùíßáò ôùí ðïëôþí êáé Üëëá ôÝôïéá áíèñùðéóôéêÜ, êÜèå ðñüó÷çíá ìðïïêÜñåé. Êáé ìðïïêÜñåé ãéáôß ç óõíèÞêç ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò ôñáãÜ óôá íïóçñüôåñá üñéá ôïõ ôï êáèåóôþò ôçò åêìåôÜëëåõóçò, êáé ôùí Ýìöõêùí éåñáñ÷Þóåùí. Ãéá ôçí óõìðåñéóìüôçôá ôçò óå Ýíá áäçöÜãï áíôñêêüôçôáò ôçò ðïõ ôïõ ôïõ åêóõã÷ñïíéóìÝíïõ ðëáßóéïõ ôçò äéá÷åñéóçò ôçò, êáé ôùí Ýìöõêùí éåñáñ÷Þóåùí. Ì å ôïí áðáñáßôçôï âÝâáéá óôéãìáôéóôéü ôçò. Ç åàùñßá ôçò åëåýèåñçò åðéëïãÞò êÜðïéùí ãõíáßêåò óôï íá ðëáéóéþóïõóí áõôÞ ôç âéïìç÷áíßá, ü÷é ìüíïõ èïëþíåé Ýíáí äéÜ÷ïôï åêâåéáóìü ðïõ õößóôáôáé êÜðïéá ãõíáßêá ìå âÜóç ôçí óáíéêÞ ôçò ðñïÝëåõóç êáé ôï öýëï ôçò, áëëÜ êáé åðáíáôïñïïäïôåß üëïõò ôïõò êõñéáñ÷ïõò ìýèïõò ãéá ôçí ôç ôçò ôçò ùò öýëï ðïõ êáìÉÜ "ðñüïäïò", êáíÝíáò åêóõã÷ñïíéóìüò, äåí Ý÷åé äéáãñÜøåé áðü ôçí êïéíùíéêÞ óõíåßäçóç. Ãéá ôçí êõñéáñ÷ßá õðÜñ÷åé ìïíÜ ç åëåõèåñßá íá ðñáãìïðïéçèåßò.

Ì ðáßíïíôáò ôþñá óôï æÞôçìá ôçò ëåãüìåíçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò õðÜñ÷åé ìéá åéäïðïéüò äéáöïñïÜ ìå ôá ðáñáðÜíù. Êé áõôÞ ç äéáöïñïÜ äåí åßíáé ôßðïôá Üëëï áðü ôçí êáôÜóôáóçò êÜèå ðñï÷Þìáôïò, ôçò ëåãüìåíçò áõôïäéïßêçóçò ôçò êõñéáñ÷ßáò ôùí Ýìöõêùí êáé ü÷é ìüíïõ äéá÷ùñéóìþí êáé åêìåôåÜëëåõóçò. Ç óõíèÞêç åßíáé ôÝôïéá ðïõ äåí ìðïñåß íá ðÜñåé ôï äåí ÷ãéôüôï øÞãìá êïéíùíéêÞò íïìéìðïßçóçò. ÄéÜãïíôáò ôçí åðï÷Þ ôùí ìåãáëüôïìùí äéáêçñýîåùí ôùí äçìïêñáôéêþí äéêáéùìÜôùí, óôçí åðï÷Þ ôçò åíáãùãÞò ôçò "ìç ðñïíïìéýï÷ïõò" õñéôïêïóìéêÝòõ, ôçò êáôáðïïêïóìéêÝòõ, ôçò äéáôáðïïêïóìéêÝòõ, ôçò äáíôéÝìçóçò ôùí äçìïêñáôéêþí åëååéìÜôùí, ôçò éóüôçôáò, ôçò ðáíôá÷ïý ðáñïýóáò êïéíùíßáò ôùí ðïëôþí êáé Üëëá ôÝôïéá áíèñùðéóôéêÜ, êÜèå ðñüó÷çíá ìðïïêÜñåé. Êáé ìðïïêÜñåé ãéáôß ç óõíèÞêç ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò ôñáãÜ óôá íïóçñüôåñá üñéá ôïõ ôï êáèåóôþò ôçò åêìåôÜëëåõóçò, êáé ôùí Ýìöõêùí éåñáñ÷Þóåùí. Ãéá ôçí óõìðåñéóìüôçôá ôçò óå Ýíá áäçöÜãï áíôñêêüôçôáò ôçò ðïõ ôïõ ôïõ åêóõã÷ñïíéóìÝíïõ ðëáßóéïõ ôçò äéá÷åñéóçò ô

÷äñúäñïõ ûñïõ ëïéíúíþí ëäé ëäëäóþúí), Äëëÿ ëäé ääóõ Ýëñåøå ëäé ðñÿõäé äóõÿõ œõ ëïéíúíéÿõ õõíäíÿõ íä œõ ïõíäõ õï óëëäáõÿõñäõõ ûñïäõ, äõõ ÿõ óõäíþ 20000 ÿíäõ äõíäõõíú. Äõú õï ëäõíéëü õëäõí; õÿ äõÿ õäíéõõþ ëïõëõíÿñä, õïõõ ÿëéëïíäõíÿõ, íä íääíïíäíõõä äëä õÿ äõíäõä, õï íäõëõõíäõõä ä÷ñúíä, õëïíääríõäé õäñõõïõ äõõú 1 äëäõíííÿñí (íé õäëõëïí õäëÿõäõ äääríõí õïõõ 350.000), Ç íõïñää äõõþ íúí õíäëþí äíäé ëõï ïõëÿ äíúõõþ, õï íþõ äüõïñä ëõëëþíäõä õõ äíäõäõÿí, õï íþõ õäñííÿí íä ÿíïñä, íïí íäÿíõäõä äëëëäõíú ïõõõ õñïõ õõíúñõúõÿ ëäé õäñääëäíäõõíú, íä íäñëúõëü äëä íä õõíõä÷ëíÿí ëäé íä õõíÿëõíõí ääúääõõíõä õÿ íÿä õïõõ äíõõäüü, õïõõ äëëäõüëëÿëïõõ äëõõíÿõ ëäé ääõõííõõþñíä... Í äñëëíúõ úí äõõíëõííþí äääääé õõ íäñëëÿõ ääüäõõ, äíþ í äñëëíúõ úí íõääüäí-íõüõõúí-äëäõõëëþí ëõë. õïõ íõëÿëïíõäé õõä ëõëëþíäõä äëäëíÿõõõ ëäé äñõõëïíõäé õõÿ õõëäëþ äíäé íÿääõëüü, äíäé äõõíäõõäé äëäõõíÿõ íõ äõíÿëõõ íä äõõíÿëíõõ. Äëüíä ëõ äíõÿëäõ ëäïñëþõäé ëäé íä äëäëääëäëõõëëþ íä äñäõäõäÿõäé ëäé íä ëäëääëäëõõëëþ äíõõ äõõíäëäõõäõõ äëäëíúõõ õõ äõíäëõõ ëäüõëÿíäõ ëäé äëäëíÿõõõ äëäëäëäëõõëëþ äíõõ äõõíäëäõõäõõ äëäëíúõõ äõõíäëäõõäõõ äëäëíúõõ äõõíäëäõõäõõ äëäëíú

κράτος-θεσμοί

Óôï æÞôçìá ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò, ïé öáéíïìåíéÝò Ýãíïéåò ôïõ êñÜôïõò ãéá ôçí äéá÷åßñéóç ôïõ æçôÞìáôïò ìüíï ùò ðñïó÷Þìáôá ìðïñïýí íá åéäùèïýí. Ïé ñõèìßóåéò åíÜëëïõ ðïõ åöáñìüóçêáí êáé åöáñìüæïíôáé ãåííéïýíôáé êáé ãåííïýí ôïí íäéï ôïí óõíåôéêêü ãéá ôçí ðáôñéáñ÷ßá ðõñÞíá, óåßïóôéêêþí áíôéëÞøåùí, ðïõñéôáíéóìïý êáé çèéêéóìïý. Ôï åêóõã÷ñïíéóìÝíï ðåÝïí äéåèíÝò äßêáéï (ðïõ áöïñÜ êáé ôéò ÷þñåò ðñïÝëåõóçò ôùí ãõíáéêþí) ãéá ôçí óùìáôåìðïñßá, äåí ìáò åíäéáöÝñåé ôï êáôá ðüóï êáé ðþò åßíáé åëëéðÝò, ìüíï ôï âáèìü ðïõ áõôü ôï óôïé÷åßï åßíáé êáôáäåäåéêôéêü ôçò öéëïóïößáò ôçò êõñéáñ÷ßáò. Ç áíôéìåôþðéóç ôïõ trafficking åíÜëëïõ (Ýíáò ïõãÝôåñïò üñïò ðïõ ÷ñçóéìïðïéåßôáé ìå ðëéáôÜ Ýííïéá) ûôáí äåí óõíäÝåôáé ìå ôçí "öéëåõóóðëá÷ßá" ôïõ êñáôéêïý ìç÷áíéóìïý óõíäÝåôáé ìå ôï íåüêïðï äüãìá ôçò áóöÜëåáò, óôï âáèìü ðïõ ç äéáêßíçóç ðñïóþðùí, üðëùí, íáñêùôéêþí ìðïñåß íá óõíäÝåôáé ãéá ôïõò êõñéáñ÷ïõò Ülåóá Þ Ýììåóá ìå ôçí "äéåéíÞ ôñïìïêñáôßá" êáé ôçí áóôÜèåéá. Áðü êáé êáé ðÝñá ï ìýèïò ôïõ áíåëÉçôïõ êõíçãçôïý ôùí óùìáôåìðüñùí üðùò êáé ç ððïõððþäçò ðñïíïïéáêÞ ðïëéôéêÞ ãéá ôá èýìáôá ôïõ trafficking áöïñÜ äýï âáóéêÜ óçìåßá: ôï ðñþôï åßíáé ï âîïñêèïëïãçóéóüùò ôçò âéïìçóíåßáò ôçò ðïñíåßáò êáé ôùí ððçñáóéþí ðïõ ðñïóöÝñåé êé ï Ýëåã÷üò ôçò óå ðïëëÜ åððåäáá: çèéêü, ïíêïíïìéêü, ðïëéôéêü. Ôï äåýôåñï óçìåßï êáé óçìáíôéêüôåñï åßíáé ðùò ç ýðáñîç áõôïý ôïõ óáéíïìÝíïõ, ëüãù áêñéâþò ôçò ùìüôçôáò ðïõ åìðåñéÉ÷åé, äåí ìðïñåß íá ãßíåé "áðïäåêôü" áðü ôéò óýã÷ñïíåò äçìïêñáôßåò. Êé áõôü, ãéá ôï ëüãï üôé, üëá ôá äçìïêñáôéêÜ ðñïó÷Þìáôá êáé éäåïëïãÞìáôá äåí ìðïñïýí íá öáßíïíôáé óõìÝôï÷á Þ áäéÜöïñá ìðñïóôÜ óôï íÝï åßäïò äïõëåßáò. Ïé ôñéãìïß ðïõ ç êáôáíáãêáóôéêÞ ðïííåßá ðñïêáëåß óôï êõñáñ÷ï éäåïëïãéêü ïéêïäüìçìá, äåí ìðïñïýí áðü ðïõèåíÜ íá áíôëÞóïõí ôçí êïéíùíéêÞ íïìéìïðïßçóç.

ÌÝóá óå áõôü ôï ðëáßóéï äåí åßíáé ôõ÷áßï ôï üôé üëåò ïé

διερεύνηση τρόπων δράσης

Ôï êñÜôïò ëïéðüí, áëëÜ êáé äéÜöïñïé öïñåßò ðïõ óõíäÝïíôáé ìáæß ôïõ (ÌÊÏ, âêêëçóßá), åðé÷áéñïýí áðëÜ íá äéá÷áéñéóôïýí ôï æÞôçìá ôçò æÞôçìá ôçò êáôáíáãêáóôéêÞò ðïñíåßáò, íá âÜëïõí ìéá "ôÜÎç" óå Ýíá êýêëùìá ðïõ ååéôïõñãåß áíåÎÝëãêôá êáé äçìéïõñãåß êïéíùíéêÝò ôñéãìïýò, äéáôáñÜóóïíôáò ôçí ðëáóôÞ åéêüíá ìéáò äçìïêñáôéêÞò êáé äéáäéêáóßáò ôçò äçìïêñáôßáò êáé äçìéïõñãåß áðü ðïõèåíÜ íá áíôëÞóïõí ôçí êïéíùíéêÞ íïìéìïðïßçóç. Ç áíôéìåôþðéóç ôïõ trafficking åíÜëëïõ (Ýíáò ïõãÝôåñïò üñïò ðïõ ÷ñçóéìïðïéåßôáé ìá ðëéáôÜ Ýííïéá) ûôáí äåí óõíäÝåôáé ìá ôçí "öéëåõóóðëá÷ßá" ôïõ êñáôéêïý ìç÷áíéóìïý óõíäÝåôáé ìá ôçí "öéëåõóóðëá÷ßá" ôïõ êñáôéêïý ìç÷áíéóìïý óõíäÝåôáé ìá ôï íåüêïðï äüãìá ôçò áóöÜëåáò, óôï âáèìü ðïõ ç äéáêßíçóç ðñïóþðùí, üðëùí, íáñêùôéêþí ìðïñåß íá óõíäÝåôáé ãéá ôïõò êõñéáñ÷ïõò Ülåóá Þ Ýììåóá ìå ôçí "äéåéíÞ ôñïìïêñáôßá" êáé ôçí áóôÜèåéá. Áðü êáé êáé ðÝñá ï ìýèïò ôïõ áíåëÉçôïõ êõíçãçôïý ôùí óùìáôåìðüñùí üðùò êáé ç ððïõððþäçò ðñïíïïéáêÞ ðïëéôéêÞ ãéá ôá èýìáôá ôïõ trafficking áöïñÜ äýï âáóéêÜ óçìåßá: ôï ðñþôï åßíáé ï âîïñêèïëïãçóéóüùò ôçò âéïìçóíåßáò ôçò ðïñíåßáò êáé ôùí ððçñáóéþí ðïõ ðñïóöÝñåé êé ï Ýëåã÷üò ôçò óå ðïëëÜ åððåäáá: çèéêü, ïíêïíïìéêü, ðïëéôéêü. Ôï äåýôåñï óçìåßï êáé óçìáíôéêüôåñï åßíáé ðùò ç ýðáñîç áõôïý ôïõ óáéíïìÝíïõ, ëüãù áêñéâþò ôçò ùìüôçôáò ðïõ åìðåñéÉ÷åé, äåí ìðïñåß íá ãßíåé "áðïäåêôü" áðü ôéò óýã÷ñïíåò äçìïêñáôßåò, äåí éäåïëïãÞìáôá äåí ìðïñïýí íá äçìéïõñãåß êïéíùíéêÞ íïìéìïðïßçóç. Ç áíôéìåôþðéóç ôïõ trafficking åíÜëëïõ (Ýíáò ïõãÝôåñïò üñïò ðïõ ÷ñçóéìïðïéåßôáé ìá ðëéáôÜ Ýííïéá) ûôáí äåí óõíäÝåôáé ìá ôçí "öéëåõóóðëá÷ßá" ôïõ êñáôéêïý ìç÷áíéóìïý óõíäÝåôáé ìá ôçí "öéëåõóóðëá÷ßá" ôïõ êñáôéêïý ìç÷áíéóìïý óõíäÝåôáé ìá ôï íåüêïðï äüãìá ôçò áóöÜëåáò, óôï âáèìü ðïõ ç äéáêßíçóç ðñïóþðùí, üðëùí, íáñêùôéêþí ìðïñåß íá óõíäÝåôáé ãéá ôçí áóôÜèåéá. Áðü êáé êáé ðÝñá ï ìýèïò ôïõ áíåëÉçôïõ êõíçãçôïý ôùí óùìáôåìðüñùí üðùò êáé ç ððïõððþäçò ðñïíïïéáêÞ ðïëéôéêÞò ãéá ôá èýìáôá ôïõ trafficking áöïñÜ äýï âáóéêÜ óçìåßá: ôï ðñþôï åßíáé ï âîïñêèïëïãçóéóüùò ôçò âéïìçóíåßáò ôçò ðïñíåßáò êáé ôùí ððçñáóéþí ðïõ ðñïóöÝñåé êé ï Ýëåã÷üò ôçò óå ðïëëÜ åððåäáá: çèéêü, ïíêïíïìéêü, ðïëéôéêü. Ôï äåýôåñï óçìåßï êáé óçìáíôéêüôåñï åßíáé ðùò ç ýðáñîç áõôïý ôïõ óáéíïìÝíïõ, ëüãù áêñéâþò ôçò ùìüôçôáò ðïõ åìðåñéÉ÷åé, äåí óçìáßíåé óå ðïëëÝò ðåñéðôþóåéò ôçò óõóôÞìáôïò, áñéóôåñïß, äåîéïß, áñéóôåñïäåîéïß, íåïóôïíçñçôéêÜ êïììÜôéá, ïé åêêççóßåò, ïé ÌÊÏ åðéôßòçïíôáé óôï öáéíùìåíï áõôü (ï êáèÝíáò áðü ôï éäåïëïãéêü ôïõ ìåôåñßæåé).

Ï êõñßáñ÷ïò ëüãïò ðïõ áñèñþíåôáé ðÜíù óôï æÞôçìá äåí îåöåýãåé áðü ìéá ãíþñéìç ñçôïñåßá áíèñùðéóìïý ðïõ áðÝ÷åé ñéæéêÜ áðü ôï íá áìöéóâçÞóåé ôéò ñßæåò ôïõ ðñïâëÞìáôïò êáé åíôÜóóåôáé ìåò óôï åõñýôåñï óõíáéíåôéêü ó÷Ýäéï ôçò êõñéáñ÷ßáò. Ç åðáíåöáýñåóç ôùí áíèñþðéíùí äéêáéùìÜôùí éó÷ýñïðïéåß áëëÜ êáé íïìéìïðïéåß ôéò ãåíåóéïõñãÝò áéôßåò ôïõ äïõëåìðïñßïõ. Ôï íá áíáðáñÜãåôáé ç öéëïóïößá ðïõ èÝëåé áõôÞí ôçí éóôïñßá íá áíÞêåé óôï ðåñéèþñéï áõôïý ôïõ ðïëéôéóìïý, íá áíÞêåé óôç íïóçñüçôá áðëÜ êáé ùüíï ôùí ìáóôñïðþí (êáé ðïëý ëéãüôåñïé âÝâáéá ôùí êáèùóðñÝðåé ðåëéôþí) áðïôåëåß ôï âáóéêü êïììÜôé óõóêüôéóçò ôïõ öáéíïìÝíïõ. Áò ôï îåêáèáñßóïõìå: ôï êñÜôïò, ïé ÌÊÏ, ïé äéåíåßò óõìâ

ãðÝõnãðãi. Ç ãðãéãðeÝñuóç ìãñéþr ãðrãéþr ãðr ãlrãé ãñéãðþ. Ea Ýõñãðã íã ãå÷ã ðñçãrõÝíÿõu ínãaíuéãå Ýíã ãéõõr ðrõ íã íðrñãðõ éñãðrÝríãé Üíeñuðré ãíãéõãðõ íõõéãõõéü õrõ õÝéríõ õrõõ, ãðr éíçõrõríÝíÿr õçr ßéã ãõãéõçõõã.

Ç Üðíõç üõé ãðr õðÜñ÷ãé éãíéÜ ãðãõþ íã õrõõ ãíeñþðríõõ éã ãéãçéuíüðr eÜðríé ãñÜõç, Ý÷ãé õãõþõ íãã ãÜõç ãééü ãðr íðríñãß íã ðãßõãé íéééü, ãõíÿ éÜõé ãíßõõríé÷r õõíããíãé éãé õã éíþðõãõ ãéçéçéããÝçõ õrõ Ý÷íðr íã éÜíríõí íã õr ãþõçíã õðr íãõãíãõõþr éãé õr éÝíã õrõ ñãõõéõíÿ ãíríéüõãñã. Fãé õçr õãñßõõuçõ õur íãõãíãõõþr ãçéããþ, ãðr ãßíãé íé ãéÜ÷íõõãõ Ýõõé éãé ãéééþõ õñríõuõéÝõ õ÷Ýõãõ íã ãõõíÿõ õrõ íãçãíÿr õçr ãíÜéçõõ, ãéééü ç õõíãéçõçßãß Ýíãõ éÿéérõ éíçõrííþõãuí õrõ éãÜíãõõ íã ãñÜõç ãñÜõãõ éíçõõríÜõõçõ éãé õçõ éãõãßõõçõ õrõ õßíõõãíõõ éãé ãéíãßÜéééãõõçõ íÿõé ãßíãéãõõ õrõ ñãõõíõõéÝõ íríõõ íÜíõõ éíííãõéü.

Ç õßüéõçõ õçõ éãõãíãéãõõéþõ õrñíßãõ ßíé õrõ éíéíüíríéãéü íã õr õãíüíríãr õçr íãõãíãõ, õõõ íríéõéÝõ íõõéãõ íõíõõríñüõ. ¸õõé, ãñéãõrß íßéíé ãír÷þõ õçí õãñßíãí ãéßíçí ééãßríõí, ãíþ éãé íé ãõþõãõ õrõ éãõãßõéãíãé õõõ ãñãõõíãé õõçñãõßõ ãéã õçí Üããé ãüõéçõçõ ãßãããÝéíãõrõ, õãñíñãríãé õõßñãõõçüü. Õã ãßõé ãßßõþ õçõ íãßüçõ ãßíßãííãé ãéüçí éé ãßü õõãñríõõé ãéããçíãéíÝçí ßíéñüíé ãíãéßãõõ íõõéãõõéü õrõ ÿ÷íõí ãõ÷íéçéãß

éíéíüíríéíãéü íã õr õãíüíãí õçõ õríñãßõ, õõõ õíééõéÝõ ãõíþõãõõ õçõ ãõí÷þõ íõßãßíçõ éãéþõ éãé õõçí õíééõíõçõç ãíüõ íãõüíríõ éíííãõéüõ éãéþõ éíéíüíãõõ. Ãíãé õãíãñü üõõ õüõõí õõ ãíüíéõõ éíéíüíãõõéüõ íõõéãõõéüõ íã íõõíãõõ éíéíüíãõõ ãñüõãõõ ãíüõéÝíüí

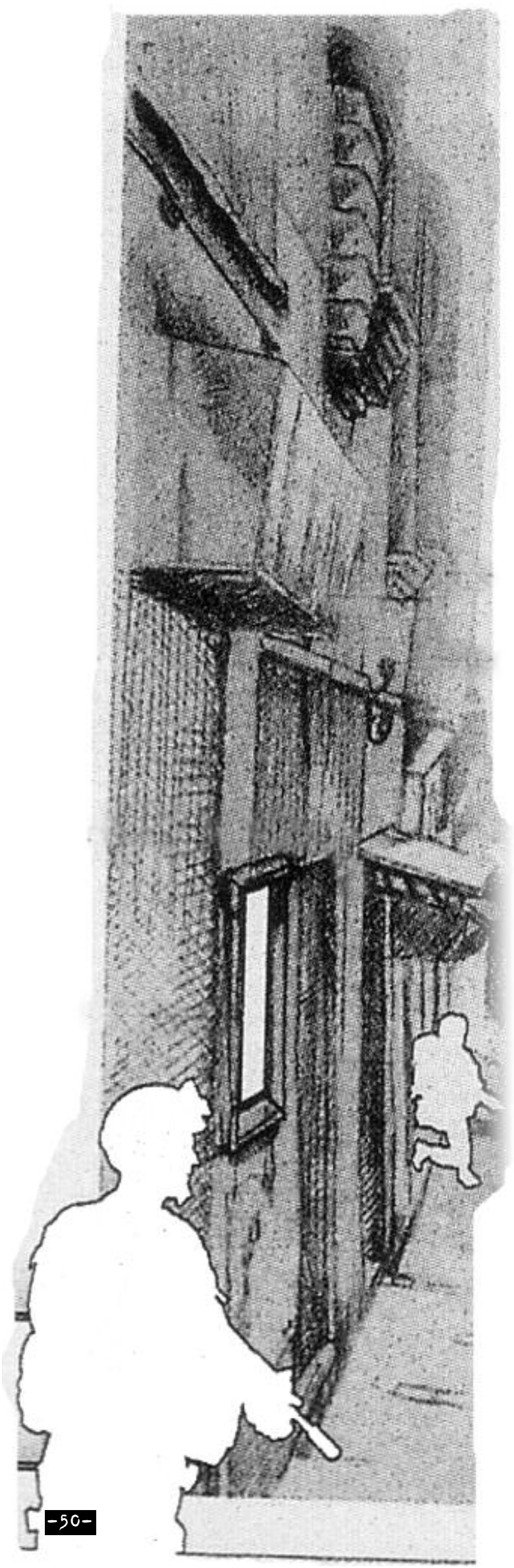

ΥΠΟΘΕΣΗ

ΖΕΛΙΝ

το χρονικό μιας προαναγγελθείσας

Κανείς δεν αμφισβητεί πια ότι εκατοντάδες μπάτσοι έκαναν χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στις ρεματιές της Καλαμπάκας. Ένστολα άγρια θηρία, με υπεριώδεις ακτινοβολίες στην άκρη της λύσσας τους, σάρωναν τις πλαγιές αδημονώντας να κατασπαράξουν έναν ζωντανό νεκρό. Ο νόμος της μεγάλης τους συμμορίας, ασφυκτιώντας μέσα στην προσχηματική δεοντολογία της δημοκρατίας, έγινε όπως-όπως, με τη βοήθεια των μηχανισμών της διαμεσολάβησης, καθολική κοινωνική απαίτηση. 23χρονος Ρώσος που είχε σκοτώσει "από περιέργεια" μια γυναίκα δυο μήνες πριν, δολοφόνησε εν ψυχρώ τους δυο - οικογενειάρχες- φρουρούς του σε μια μεταγωγή, δραπετεύοντας. Όσες μηχανές του θεάματος δεν έφτασαν στο σημείο να κραυγάσουν, συλλάβισαν το αρχαίο αίτημα κάθε αρένας: "Θάνατος!" Και ώ του θαύματος! Ο 23χρονος Ζελίν βρέθηκε νεκρός μερικές μέρες μετά, προσφέροντας το πτώμα του σαν γιορτινό μπουαμά στο βωμό της σύγχρονης δημοκρατικής θεάς, της Ασφάλειας.

Η συμμορία των διωκτικών μηχανισμών, όμως, είναι αλήθεια ότι βιάστηκε πολύ. Μα πάρα πολύ. Δεν είναι μόνο η σπουδή για πρόωρη ταυτοποίηση της εκδοχής της αυτοκτονίας του Ζελίν με εκκωφαντικές επικαλύψεις καθηκόντων των ιατροδικαστών, πρόωρες γνωματεύσεις και προκατάληψη της όποιας βαλλιστικής έρευνας. Επιπροσθέτως, άρχισαν να διατυπώνονται και οι πρώτες αμφιβολίες, που δεν είχαν να κάνουν μόνο με την αποτελεσματικότητα του συστήματος μεταγωγών και τον σχεδιασμό της νομοτελειακά φονικής "επιχείρησης" της αστυνομίας αλλά και με την ίδια της εκδοχή της αυτοκτονίας.
"***Σύμφωνα με τον πιλότο του ελικοπτέρου που συμμετείχε στην αστυνομική έρευνα, οι αστυνομικοί πέρασαν χειροπέδες στο πτώμα...***"
"***Από την δεύτερη νεκροψία μάθαμε ότι το πτώμα είχε μετακινηθεί, αφού το όπλο, με το οποίο φέρεται να αυτοκτόνησε βρέθηκε σε απόσταση, γεγονός που δεν δικαιολογεί, διαφορετικά, την γνωμάτευση για αυτοκτονία...***"

Έτσι, η αστυνομία υπερεκτίμησε την προπαγάνδα, θεώρησε ότι οι οπλές της είναι στο απυρόβλητο των ενδοσυστημικών δημοκρατικών αντιφάσεων και, μόλις τέλειωσε το κυνήγι της, έπεσε με την αγένεια του λαχανιασμένου ακόμη διώκτη πάνω στα μικρόφωνα. Ο σκληρός πυρήνας του κράτους έγινε επιθετικός στον έλεγχο των μηχανισμών κοινωνικής διαμεσολάβησης. Οι συνεντεύξεις τύπου της αστυνομίας - μιας αστυνομίας που όλες της οι νοσταλγίες θα προβάλλονται πάντα στον ολοκληρωτισμό- έμοιασαν σε κυνισμό κι απαξίωση με εκείνες των ημερών της χούντας. Η ομοθυμία των μηχανισμών διαρρήχθηκε, η θεά Ασφάλεια καταβρόχθισε τον μπουαμά της, τα πολιτικά παιχνίδια βρήκαν το καινούργιο τους τεραίν, η δικαστική εξουσία ανήγγειλε παράλληλες έρευνες και τα ΜΜΕ άρχισαν να βομβαρδίζουν την "κοινή γνώμη" με όψιμα ερωτηματικά γύρω από την συγκεκριμένη υπόθεση.

Τα όψιμα ερωτηματικά, ακολουθώντας το ένα τα διαπιστευτήρια του άλλου, έφτασαν στον πυρήνα της υπόθεσης που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ζελίν, τον φόνο της γυναίκας στην Κέρκυρα, τη σύλληψη και την προανακριτική διαδικασία.
"***Σύμφωνα με τα στοιχεία της δικογραφίας στην Κέρκυρα, ο Ρώσος έκανε ωτοστόπ σεαγροτική περιοχή και τον πήρε στο αυτοκίνητό της η άτυχη γυναίκα. Συνελήφθη στο αεροδρόμιο, όπου πήγε για να φύγει με ληγμένη βίζα. Ομολόγησε το έγκλημά του. Σκότωσε την άγνωστη του γυναίκα με δεκάδες μαχαιριές με κίνητρο να βρει χρήματα για το εισιτήριο της επιστροφής. Συνεννοήθηκε μαζί***

της αγγλικά, και μάλιστα κατάλαβε τις ικεσίες της να μην την σκοτώσει, παρότι αυτός δεν γνώριζε αγγλικά. Το τελευταίο στοιχείο παραπέμπει σε άτομο που ενεργούσε με συνείδηση. Συνεπώς, ψυχρό εγκληματία. Αυτός ο εγκληματίας, σχεδόν με επαγγελματική ψυχρότητα, συνελήφθη στο αεροδρόμιο, λες και πήγε εκεί για να συλληφθεί..."
"Η τσάντα με τα αποτυπώματα του Ρώσου" δεν βρέθηκε από την αστυνομία αλλά παρουσιάστηκε λίγες μέρες μετά από το οικογενειακό περιβάλλον της γυναίκας στον τόπο του εγκλήματος, διότι "υπήρχαν βάτα στην περιοχή", είναι η επίσημη εξήγηση..."

Οι διαπιστώσεις οδήγησαν σε καινούργια ερωτηματικά:
"Απασχόλησαν την Δικαιοσύνη οι επίμονες φήμες που ήθελαν τρίτο πρόσωπο, αστυνομικό, να έχει στενή σχέση με την άτυχη γυναίκα;.."
"Ο Ρώσος είχε νομική υποστήριξη στο πρώτο διάστημα της προανάκρισης και της ανάκρισης πριν ομολογήσει;..."
"Γιατί η αναπαράσταση του εγκλήματος έγινε με καθυστέρηση δυόμισι μηνών;..."

Και κάτι που λειτουργεί ως αναμφισβήτητη κατακλείδα μιας πολλαπλώς κατατεθειμένης αμφιβολίας για την "βιασύνη της αστυνομίας" γενικώς:
"Ο σύζυγος της άτυχης γυναίκας ζητά να γίνει δικαστική επανεξέταση του εγκλήματος, καθώς "εκφράζει φόβους" ότι κάποιοι βιάζονται να κλείσουν πρόωρα την υπόθεση "προκειμένου να καλυφθούν αυτοί που έφεραν τον Ζελίν στην Ελλάδα". Ο σύζυγος θεωρεί ότι υπάρχουν πολλές αντιφάσεις στην ομολογία του Ζελίν: "Τίποτα δεν κόλλαγε"...

Στις μέρες μας
που το υπουργείο δημόσιας τάξης ακονίζει τα προσχήματά του για την υπόθεση απαγωγής των Πακιστανών μεταναστών
και λίγο μετά από τον μεγάλο σεισμό των Κυθήρων που θέλησε να πάρει στα μεγάλα του βάθη την επικαιρότητα της δημοκρατικής βαρβαρότητας,
η δικαστική εξουσία επιζητεί με τις έρευνές της την αποκατάσταση της "ομαλότητας". Οξύμωρο είναι το επιχείρημα της αστυνομίας που "ενοχλείται" από τις έρευνες αυτές θεωρώντας τες ένδειξη μη εμπιστοσύνης στο θεσμό της. Χρησιμοποιεί λοιπόν ένα επιχείρημα που η ίδια καταστρατηγεί κάθε φορά: όταν κάποιοι ενοχλούνται από τις κάμερες, είναι η αστυνομία αυτή που πρώτη διαλαλεί ότι όσοι δεν πρόκειται να κάνουν κάτι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε από τις κάμερες και τον κοινωνικό έλεγχο.
Σύμφωνα λοιπόν με την ίδια της την επιχειρηματολογία, τί έχει να φοβηθεί η αστυνομία και ενοχλείται από την παράλληλη έρευνα των δικαστών;

Ως άνθρωποι πεπεισμένοι ότι οι αναλώσιμοι στα κυριαρχικά παιχνιδάκια είναι πάντα οι καταπιεσμένοι, μπορεί να παρακολουθούμε αυτά τα παιχνιδάκια, όμως όχι! Δεν προσδοκούμε τίποτε ούτε από τις δικαστικές έρευνες ούτε και από τις αποκαλύψεις των ΜΜΕ. Αν κάτι προσδοκούμε είναι η ανατροπή αυτού του πολιτισμού πότε με την καρτερία που απαιτεί ένας στρατηγικός σχεδιασμός και πότε με την οργή που αντιστοιχεί σε μια αιματηρή και θανάσιμη επικαιρότητα.

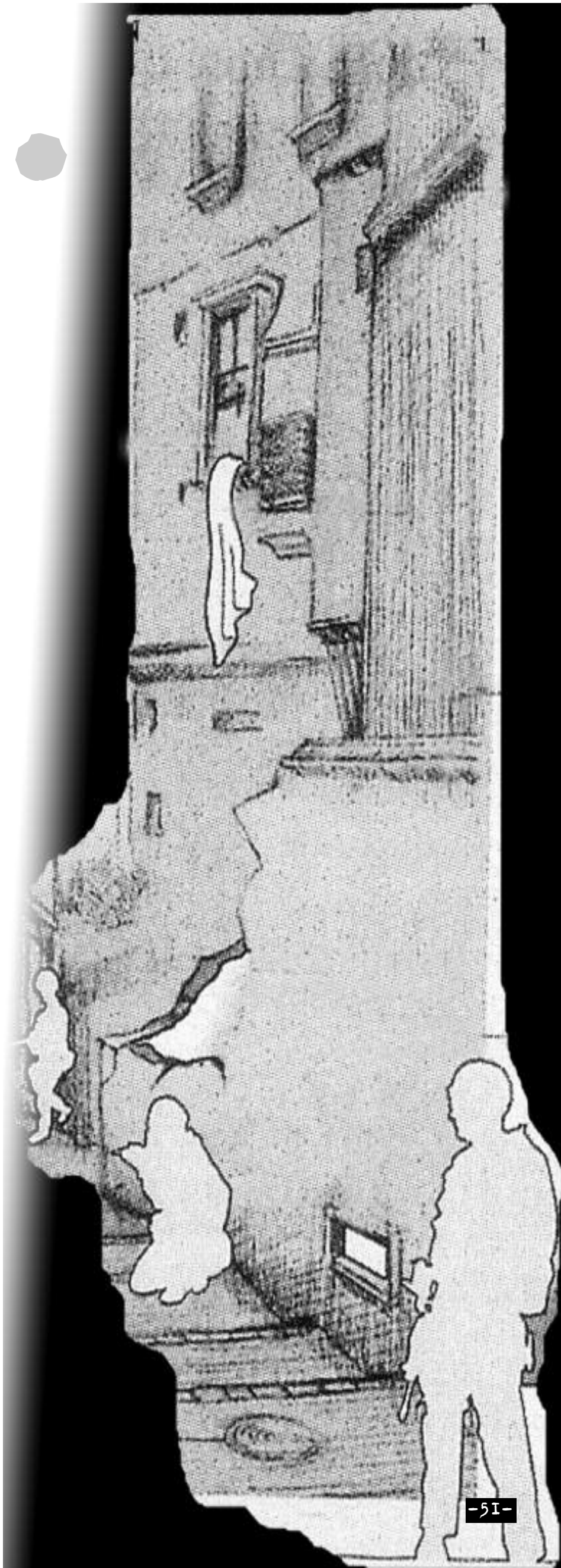

ούτε μια ώρα στο στρατό
ολική άρνηση στράτευσης

ΔΗΜΟΣ ΙΛΙΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΤΟΛΟΓΙΟΥ

22 Φεβρουαρίου 2006
"Θάνατος στρατιώτη."
Νεκρός εντοπίστηκε 19χρονος στρατιώτης, ο οποίος υπηρετούσε σε μονάδα του Νομού Έβρου. Σύμφωνα με ανακοίνωση του ΓΕΣ, φαίνεται ότι αυτοτραυματίστηκε θανάσιμα με το υπηρεσιακό του τυφέκιο ενώ εκτελούσε καθήκοντα σκοπού στην κεντρική πύλη φυλακίου.
Αμέσως μετά το συμβάν ο στρατιώτης Πεζικού, Τ.Κ. του Φωτίου με καταγωγή από τη Θεσπρωτία, διακομίστηκε στο Νοσοκομείο Διδυμοτείχου και στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Κομοτηνής για νεκροψία-νεκροτομή ενώ τα αίτια και οι συνθήκες του θανάτου του, διερευνώνται από τις στρατιωτικές Αρχές.

23 Νοεμβρίου 2005
"Θανάσιμος Αυτοτραυματισμός Οπλίτη."
Από το Γενικό Επιτελείο Στρατού ανακοινώνεται ότι στις 22 Νοε 2005 και ώρα 22.15 , ο Τ.Κ του Φωτίου, ετών 19 με τόπο καταγωγής τη Θεσπρωτία, ο οποίος υπηρετούσε σε Μονάδα του Ν.Έβρου, σύμφωνα με τις πρώτες ενδείξεις και πληροφορίες αυτοτραυματίστηκε θανάσιμα με το υπηρεσιακό του τυφέκιο ενώ εκτελούσε καθήκοντα σκοπού στην κεντρική πύλη φυλακίου.
Αμέσως μετά το συμβάν ο στρης διακομίστηκε στο Νοσοκομείο Διδυμοτείχου και στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Κομοτηνής για νεκροψία - νεκροτομή ενώ τα αίτια και οι συνθήκες του θανάτου του, διερευνώνται από τις αρμόδιες στρατιωτικές αρχές .

Προς :
Του :
Τόπος

10 Ιανουαρίου 2006
"αυτοτραυματισμός στρατευμένου"
ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΣ αυτοτραυματίστηκε προχθές το βράδυ, με το υπηρεσιακό του τυφέκιο σε σκοπιά στρατοπέδου στο Χαϊδάρι, και όπως ανέφεραν αρμόδιες πηγές του ΓΕΣ νοσηλεύεται σε ιδιαίτερα κρίσιμη κατάσταση στην εντατική μονάδα του στρατιωτικού νοσοκομείου.
Πρόκειται για 25χρονο νέο που έχει σπουδάσει γεωπόνος και κατάγεται από τη Μακεδονία.
Σύμφωνα με στρατιωτικές πηγές χρησιμοποίησε το όπλο του λίγα λεπτά αφότου ανέλαβε σκοπός το βράδυ του Σαββάτου (στις 8 μ.μ.). Τα αίτια του αυτοτραυματισμού ερευνώνται.

14 Ιουνίου 2005
"Θάνατος στρατιώτη από νάρκη στον Εβρο"
Μόνιμος επιλοχίας, μόλις 26 χρονών, του τάγματος εκκαθαρίσεων ναρκοπεδίων, στην προσπάθειά του να απενεργοποιήσει νάρκη κατά προσωπικού, σε ναρκοπέδιο του Εβρου, η νάρκη έσκασε στα χέρια του και ο στρατιώτης τραυματίστηκε σοβαρά. Ο άτυχος στρατιώτης, εξέπνευσε κατά την διάρκεια της μεταφοράς του στο στρατιωτικό νοσοκομείο της Αλεξανδρούπολης.

19/11/03
"Τραγωδία σε στρατόπεδο της Σπάρτης."
Τραγωδία εκτυλίχθηκε το βράδυ της Τρίτης στο Κέντρο Εκπαίδευσης Μεταφορών της Σπάρτης.
Ένας 19χρονος στρατιώτης αυτοκτόνησε με το ατομικό του τυφέκιο μπροστά στα μάτια των συνάδελφων του.
Το περιστατικό συνέβη την ώρα που άτυχος νέος εκτελούσε καθήκοντα σκοπού. Όταν μια περίπολος του στρατοπέδου πλησίασε τη σκοπιά του, ο 19χρονος αυτοπυροβολήθηκε.
Έρευνα για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε η αυτοκτονία του στρατιώτη διενεργούν οι στρατιωτικές αρχές.

Σάββατο 4 Φεβρουαρίου 2006
"Νεκρός επαγγελματίας οπλίτης"
Νεκρός βρέθηκε το πρωί του Σαββάτου, σε εσωτερικό χώρο της φρεγάτας «Σπέτσαι», ο επαγγελματίας οπλίτης, δίοπος, Ισίδωρος Χολέβας, που ήταν μέλος του πληρώματος.
Το πτώμα του άτυχου άνδρα βρήκαν συνάδελφοι του, ενώ η φρεγάτα είχε αποπλεύσει από το ναύσταθμο της Κρήτης, προκειμένου να ενταχθεί στη ΝΑΤΟική Δύναμη Μεσογείου SNMG 2. Αμέσως μετά τη διαπίστωση του συμβάντος, η φρεγάτα επανέπλευσε στο ναύσταθμο Κρήτης.
Όπως ανακοινώθηκε από το Γενικό Επιτελείο Ναυτικού, «τα αίτια θανάτου του ανωτέρω επαγγελματία οπλίτη διερευνώνται από τις αρμόδιες αρχές».

09/03/2005
"Σκοτώθηκε στρατιώτης στη Θήβα."
Εικοσάχρονος οπλίτης που υπηρετούσε στο Κέντρο Εκπαίδευσης Πυροβολικού της Θήβας, τραυματίσθηκε θανάσιμα κατά τη διάρκεια άσκησης στο Πεδίο Βολής.
Ειδικότερα, πρόκειται για τον οπλίτη Μάριο Μαρτζούκο, ο οποίος, όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση του Γενικού Επιτελείου Στρατού μεταφέρθηκε άμεσα στο Γενικό Νοσοκομείο Θήβας, όπου διαπιστώθηκε απλώς ο θάνατός του.

25/01/06
"Τραυματίστηκε θανάσιμα"
Θάνατος 22χρονου στρατιώτη σε μονάδα της Ρόδου
Επαγγελματίας οπλίτης, 22 ετών, τραυματίστηκε θανάσιμα μέσα στο θάλαμο της μονάδας του, στην 95 ΑΔΤΕ της Ρόδου.
Τα αίτια και οι συνθήκες θανάτου του στρατιώτη δεν έγιναν γνωστά και διενεργείται έρευνα. Όπως ανακοίνωσε το Γενικό Επιτελείο Στρατού, ο στρατιώτης εξέπνευσε κατά τη διακομιδή του στο Γενικό Νοσοκομείο Ρόδου.

πύλη της οδού Π. Ράλλη 2 Ρούφ.
Απογραφής. από ώρα 09:00 μέχρι
Κατά την
Α) Πιστο
βρίσκεσ
Αστυνο
Β) Δελτ
Γ) Ιατρ
Δ) Στυλ
Η
ενδιαφ
Σε πε
κατάθεσης
Ε) Η συμπλήρωση και κατάθεση του
τόπους Κέντρα Εξυπηρέτησης Πολιτά
ώρες.
Όσοι αρνούν
υπέβαλ
πρόσθετ
Σε περίπ
μηνιαία
πρόσθετη
ημερομηνί
προσκλήσε

Προς : ΕΠΙΤΡΟΦΕΣΜΙΑ
Του :
Τόπος Ιλιον
ότι τη
γραφ ...ρτο ΣΠΙΛΟΠΟΥΛΟΥ'', είσοδος από την
...τε και καταθέσετε το Δελτίο
...τε, μαζί σας :
...ής ...ητρώα Αρρέ
...γγι ...πτει από το
...υπά ...αυτότητα.
...ητας ...δύο όψεων
...ωση, ...σοβαρά προβλ
...πλε ή μαύρου.
Απογραφής είναι ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ
...ΣΩΠΙΩ ...ίου ή μ
...αποστ ...ιφής.
...α πρέπε ...2006.
...ραγματοποιείται και στα κατά
...ατά τις ...ρες και
...Α. θε
...ανακ
...ΙΔΙΚΑ
...ιτιθέσ
...καταταγούν στις Ένοπλες Δυν
...λόγω λήξης της νόμιμης παρα
...ν αυτές.

Σημείωση
Σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος

Σε συνέχεια συλλογικών πρακτικών που πραγματοποιούνται από τη μεταολυμπιακή περίοδο έως τις ημέρες μας και σχετίζονται με καταστροφές συστημάτων παρακολούθησης σε δρόμους και άλλους δημόσιους χώρους της Αττικής, το μεσημέρι της Πέμπτης **2 Απριλίου** καταστράφηκαν τέσσερις κάμερες παρακολούθησης της αστυνομίας στη συμβολή των οδών Αλεξάνδρας και Πατησίων, Ιουλιανού και 3ης Σεπτεμβρίου, Μαυροματέων και Πατησίων. Ύστερα από συγκέντρωση που πραγματοποίησαν περίπου 60 άτομα και κρατώντας πανό που ανέγραφαν "*σαμποτάζ στα συστήματα ελέγχου*" και "*φωτιά στις κάμερες*", ανοίχτηκαν τα καφάο που βρίσκονται στις βάσεις των στύλων των καμερών στα οποία εμπεριέχεται μέρος του λειτουργικού τους συστήματος και στη συνέχεια πυρπολήθηκαν. Ακόμη, καταστράφηκαν άλλες τέσσερις κάμερες "ιδιωτών" που επόπτευαν δημόσιους χώρους της ευρύτερης περιοχής (τρεις στον περιβάλλον χώρο των γραφείων της Γ.Σ.Ε.Ε. και μία στον προαύλιο χώρο ιδιωτικού πάρκινγκ που εποπτεύει την πλατεία Αμερικής). Στο σημείο στο οποίο καταστράφηκαν τα συγκεκριμένα συστήματα κοινωνικού ελέγχου πετάχτηκαν τρικάκια που ανέφεραν "*όλες οι κινήσεις μας καταγεγραμμένες, καιρός να δούμε τις κάμερες καμένες*".

Για τη δράση αυτή δημοσιεύτηκε και τοιχοκολλήθηκε η παρακάτω αφίσα από “αναρχικούς-αντιεξουσιαστές”:

ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΕΔΕΙΧΝΕ ΤΙΣ ΚΑΜΜΕΝΕΣ ΚΑΜΕΡΕΣ, Ο ΗΛΙΘΙΟΣ ΚΟΙΤΑΖΕ ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Η καταστροφή των συστημάτων επιτήρησης, μια πρακτική άμεσης δράσης ενάντια στα σκέδια της εξουσίας για έλεγχο της ζωής μας, ακολουθείται τα τελευταία χρόνια από δυναμικό κομμάτι της κοινωνίας με αποτέλεσμα πάνω από 150 κάμερες να έχουν ήδη καταστραφεί.

Στις 2 Μαρτίου πραγματοποιείται διαδήλωση και εκτεταμένο σαμποτάζ σε κάμερες παρακολούθησης από 60 αναρχικούς / αντιεξουσιαστές στο κέντρο της Αθήνας. Κατά την ενέργεια καταστρέφονται τέσσερις κάμερες επί της Πατησίων, της 3ης Σεπτεμβρίου και της Αλεξάνδρας, μία στο πάρκιν της πλ. Αιγύπτου, καθώς και τρεις κάμερες τοποθετημένες στο κτίριο της ΓΣΕΕ. Ήταν η πραγματοποίηση ενός ακόμα αυτοοργανωμένου σαμποτάζ (με πανό, συνθήματα, τρικάκια) ενάντια στην επιτήρηση και τον έλεγχο που θωρακίζουν την ύπαρξη του κράτους ασφάλειας.

Μόλις λίγες ώρες μετά, εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ σπεύδοντας να διαστρεβλώσουν το γεγονός κάνουν δηλώσεις για επίθεση "κουκουλοφόρων" στα γραφεία τους, σα συνέχεια του περιστατικού της επίθεσης στον Πολυζωγόπουλο στα τέλη Γενάρη. Το ότι οι εργατοπατέρες είναι κατάπτυστοι για μια σειρά λόγων είναι γνώστο σε πολλούς και πέρα από εμάς. Ειδικά σε μία περίοδο επιδείνωσης των εργασιακών συνθηκών, οι θεσμισμένοι διαμεσολαβητές των εκμεταλλευόμενων επιχειρούν να συσκοτίσουν τον καταλυτικό τους ρόλο στην εκτόνωση των αγωνιστικών διαθέσεων και ταυτόχρονα να αποσπάσουν πολιτική υπεραξία στις πλάτες όσων με αντιιεραρχικές και αυτοοργανωμένες δομές αντιστέκονται στην τρομοκρατία του κράτους και των αφεντικών, καλώντας φυσικά την "πολιτεία" να απομονώσει και να καταστείλει τη δράση τους. Για όποιον στοιχειωδώς μπορεί να "διαβάζει" πίσω από τη μηντιακή προπαγάνδα εκτίθενται ανεπανόρθωτα για μία ακόμα φορά.

Το σίγουρο είναι πως ο αγώνας για τη κοινωνική απελευθέρωση δεν περνά από θεσμικά όργανα και τους υπαλλήλους τους. Θα περάσει από πάνω τους.

ΝΑ ΑΠΟΔΡΟΩΟ

Στις **21** του **Ιούνη** πραγματοποιήθηκε πορεία προς τη χωματερή Άνω Λιοσίων ύστερα από κάλεσμα της "*διαδημοτικής επιτροπής για την απομάκρυνση της χωματερής*". Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 4000 άτομα από τις γύρω περιοχές καθώς και από άλλες περιοχές της Αττικής. Η αγανάκτηση των κατοίκων από τη δυσωδία εκείνων των ημερών εξαιτίας της συνεχιζόμενης εναπόθεσης λυματολάσπης στη χωματερή, ήταν τέτοια, που οι εκτονωτικές παρεμβάσεις των ιθυνόντων της "διαδημοτικής επιτροπής" ξεπεράστηκαν από το σύνολο των πορευόμενων στην λεωφόρο Ασπροπύργου. Ακολούθησε σύγκρουση με τις δυνάμεις των ματ (που είχαν παραταχθεί κάθετα στο δρόμο) η οποία συνεχίστηκε για περίπου μισή ώρα, με ρίψη δακρυγόνων και πετροπόλεμο, σε μήκος 2 χιλιομέτρων στη λεωφόρο Ασπροπύργου. Λίγη ώρα αργότερα περίπου 600 άτομα πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω από το δημαρχείο Άνω Λιοσίων ενώ ακολούθησε πορεία και αποκλεισμός του αστυνομικού τμήματος της περιοχής έως ότου αφεθούν ελεύθεροι οι 6 συλληφθέντες διαδηλωτές.

Ύστερα από κάλεσμα της "*ομάδας μεταναστών και προσφύγων Αθήνας*" στο πολυτεχνείο και συνεχόμενες συνελεύσεις που πραγματοποιήθηκαν στα μέσα Ιούνη για την υπόθεση του απεργού πείνας Bahoz, αποφασίστηκε -ως ένδειξη αλληλεγγύης- η πραγματοποίηση τριήμερης συμβολικής απεργίας πείνας στα προπύλαια από την ομάδα μεταναστών και προσφύγων (**21,22,23 Ιούνη**) και η πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας στις **23** του **Ιούνη**. Στην πορεία κάλεσαν με ξεχωριστή αφίσα οι "*αναρχικοί-ές από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά*" καθώς και η "*ομάδα μεταναστών και προσφύγων Αθήνας*". Στην πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα, σύντροφοι και συντρόφισσες, φωνάχτηκαν και αναγράφηκαν συνθήματα αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες καθώς και συνθήματα αλληλεγγύης στον πρόσφυγα Bahoz ο οποίος από τις 17 Μαϊου πραγματοποιούσε απεργία πείνας διεκδικώντας πολιτικό άσυλο. Λίγες ημέρες αργότερα, στις 29 του Ιούνη, και ύστερα από 43 ημέρες απεργίας πείνας, ο Bahoz σταμάτησε την απεργία πείνας δημοσιοποιώντας ο ίδιος το παρακάτω κείμενο:

"*Σταματάω την απεργία πείνας σήμερα δηλαδή 29.06.2005*
Ο λόγος που σταματάω δεν είναι μια αδυναμία ούτε αδιέξοδο. Ο αγώνας που ξεκίνησε με την απεργία πείνας από 17.05.2005 νομίζω και πιστεύω ότι έχει κατακτήσει σημαντικά πράγματα, ξεκινώντας από την προσωπική μου υπόθεση και φτάνοντας στη συνολική σε όλους τους πρόσφυγες. Το κίνημα αλληλεγγύης που χτίστηκε γύρω μου απέδειξε και κατάφερε αρκετά και σημαντικά πράγματα στο χώρο των μεταναστών και προσφύγων.
Νομίζω ότι η απεργία πείνας έχει φτάσει στο σημείο να σταματήσει και λόγω το κίνημα αλληλεγγύης να μη βρεθεί σε αδιέξοδο και λόγω της υγείας μου που πλέον αποτελεί κίνδυνο. Αυτό που θέλαμε να κάνουμε και να κατακτήσουμε ήδη έχουμε καταφέρει. Αυτό που μπορούμε να κρατήσουμε είναι να μη χαθεί αυτό το κίνημα αλληλεγγύης σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες.
Ευχαριστώ όλους τους συντρόφους που ήρθαν μέσα ή έξω από το κίνημα.
Συντροφικά χαιρετίσματα
Bahoz
29.06.2005
Νοσοκομείο Άγιος Παύλος"

Στις **30** του **Ιούνη** η "*διαδημοτική επιτροπή για την απομάκρυνση της χωματερής*" κάλεσε σε πορεία προς το "μέγαρο Μαξίμου" για το ζήτημα της χωματερής και της λυματολάσπης. Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την πλατεία Κλαυθμώνος, κατευθύνθηκε προς τη βουλή αριθμώντας περίπου 2000 άτομα. Στην πορεία συμμετείχαν και περίπου 150 αναρχικοί. Η πορεία ανακόπηκε από δυνάμεις των ματ στις αρχές της Βασ. Σοφίας όπου και ανέλαβαν το διαμεσολαβητικό και διαπραγματευτικό τους έργο οι ιθύνοντες της "διαδημοτικής". Λίγη ώρα αργότερα πετάχτηκαν συμβολικά σκουπίδια προς τις δυνάμεις των ματ ενώ μικρή ένταση επικράτησε ύστερα από την επιλογή των κομματικών υπευθύνων της διαδημοτικής να σχηματίσει αλυσίδες στα μπλοκ των κατοίκων των Άνω Λιοσίων και των γύρω περιοχών, γεγονός για το οποίο αντέδρασαν τόσο οι συμμετέχοντες στα μπλοκ των κατοίκων όσο και οι αναρχικοί.

Στις **8** του **Ιούλη** πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση έξω από την ιταλική πρεσβεία της Αθήνας. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα για τη διοργάνωση δράσεων αλληλεγγύης στους ιταλούς και ισπανούς αναρχικούς που είχαν προφυλακιστεί σε Ιταλία και Ισπανία μετά το πογκρόμ που είχε εξαπολύσει το ισπανικό και ιταλικό κράτος προς τον αναρχικό χώρο τον περασμένο Μάιο. Στην συγκέντρωση αυτή, την οποία είχαν καλέσει με αφίσα οι "*αναρχικοί-ές, αντιεξουσιαστές-ριες*", συμμετείχαν περίπου 100 άτομα. Έξω από την ιταλική πρεσβεία αναρτήθηκε πανό αλληλεγγύης στους ιταλούς και ισπανούς φυλακισμένους αναρχικούς ενώ οι συγκεντρωμένοι αποχώρησαν ύστερα από περίπου μία ώρα με πορεία. Η πορεία, η οποία πέρασε μέσα από το Κολωνάκι, κατέληξε λίγο αργότερα στη νομική σχολή.

Τρεις ημέρες αργότερα, στις **11** του **Ιούλη**, 80 περίπου αναρχικοί-ές πραγματοποίησαν συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από την ισπανική πρεσβεία της Αθήνας στον πεζόδρομο της Ηρώδου Αττικού. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ως δράση αλληλεγγύης στους αναρχικούς που βρίσκονταν φυλακισμένοι στο ισπανικό και ιταλικό κράτος. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν πολύγλωσσα κείμενα στους περαστικούς ενώ αναρτήθηκαν πανό στα κάγκελα της περίφραξης της Ακρόπολης. Ακολούθησε πορεία στον πεζόδρομο της Ηρώδου Αττικού η οποία κατέληξε στο Θησείο.

Την επόμενη ημέρα (**12 Ιούλη**) πραγματοποιήθηκε κατάληψη του "ινστιτούτου Θερβάντες" στο Κολωνάκι από περίπου 60 αναρχικούς-ές. Κατά τη διάρκεια της κατάληψης αναρτήθηκε πανό και μοιράστηκαν κείμενα στους περαστικούς, ενώ στάλθηκαν και fax σε κρατικά ιδρύματα του ισπανικού, του ιταλικού αλλά και του ελληνικού κράτους κ.α. Ύστερα από περίπου μισή ώρα, δυνάμεις των ματ περικύκλωσαν το κτίριο του ισπανικού ινστιτούτου. Οι καταλήψίες δεν αποχώρησαν παρά μόνο μετά την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων και με την πραγματοποίηση πορείας προς τα Εξάρχεια.

Στις **8** του **Σεπέμβρη** πραγματοποιήθηκε από τον *Θερσίτη* στην κεντρική πλατεία Ιλίου, συγκέντρωση αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Form", καθώς από τις 29 Αυγούστου οι επί ενάμιση μήνα απλήρωτες εργάτριες προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα από αφίσα η οποία είχε κολληθεί στις γύρω περιοχές. Στη συγκέντρωση στην οποία συμμετείχαν περίπου 40 άτομα, μοιράστηκαν και διαβάστηκαν κείμενα από μικροφωνική ενώ προβλήθηκε και βίντεο για την υπόθεση του κατειλημμένου εργοστασίου της "Τρικολάν" στη Νάουσα.

Αντιφασιστική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στις **17** του **Σεπέμβρη** στη συμβολή των οδών Στουρνάρη και Πατησίων. Στην συγκέντρωση, η οποία είχε διοργανωθεί από συνελεύσεις αναρχικών και αντιεξουσιαστών, συμμετείχαν περίπου 500 άτομα. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε για να περιορίσει -στο μέτρο των δυνατοτήτων της- την ευρωπαϊκή συνάντηση φασιστών να πορευτεί από τα πρώην γραφεία της "χρυσής αυγής" στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας. Κάτι τέτοιο και έγινε, καθώς συγκεντρώσεις αριστερών οργανώσεων και άλλων αντιεξουσιαστών περιμετρικά των φασιστικών γραφείων μαζί με την δεδομένη συγκέντρωση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών, ανάγκασαν τις αστυνομικές δυνάμεις να κλείσουν με κλούβες τους δρόμους γύρω από τα γραφεία της "χρυσής αυγής". Λίγο αργότερα, και ενώ η αντι-συγκέντρωση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών συνεχιζόταν, στην περιοχή γύρω από το πολυτεχνείο στήθηκαν οδοφράγματα ενώ επίθεση πραγματοποιήθηκε τελικά με πέτρες και μολότοφ προς τις αστυνομικές δυνάμεις της οδού Στουρνάρη που "προστάτευαν" τη συνάντηση-συγκέντρωση των φασιστών.

Συγκέντρωση και αποκλεισμός της λεωφόρου Θηβών στο ύψος του Ιλίου και της Πετρούπολης πραγματοποιήθηκε στις **23** του **Σεπέμβρη**. Την συγκέντρωση διοργάνωσε ο δήμος Πετρούπολης σε συνεργασία με το δήμο Ιλίου, επιδιώκοντας να καρπωθούν "αγωνιστικά" την έντονη αγανάκτηση των κατοίκων των περιοχών από την έντονη δυσωδία που επικρατούσε τις ημέρες εκείνες που ήταν αποτέλεσμα της παρατεταμένης εναπόθεσης λυματολάσπης στη χωματερή των Άνω Λιοσίων. Στον αποκλεισμό συμμετείχαν περίπου 1000 κάτοικοι και μαθητές των περιοχών. Τρεις διμοιρίες των ματ και πλήθος από ασφαλίτες "συνόδευαν" την πορεία που ακολούθησε του αποκλεισμού προς την κεντρική πλατεία της Πετρούπολης.

Το Σάββατο **1 Οκτωβρίου** πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση από περίπου 200 άτομα έξω από την κατάληψη της "*Villa Amalias*". Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ως ένδειξη αλληλεγγύης στην κατάληψη της "Villa Amalias" η οποία 6 ημέρες νωρίτερα στις **25** του **Σεπέμβρη** δέχτηκε επίθεση από ομάδα φασιστών κατά τη διάρκεια "εθνικών πανηγυρισμών" για την κατάκτηση του eurobasket από την εθνική ομάδα της Ελλάδας. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι η συγκεκριμένη ομάδα φασιστών είχε την κάλυψη και την ανοχή διμοιριών των ματ που βρίσκονταν σε πολύ κοντινό της κατάληψης σημείο. Την αντιφασιστική συγκέντρωση που έγινε στις 1 του Οκτώβρη ακολούθησε και πορεία στους γύρω δρόμους κατά τη διάρκεια της οποίας κυριάρχησαν αντιφασιστικά και αντικρατικά συνθήματα.

Στις **3** του **Οκτώβρη** πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση στα Άνω Λιόσια για την υπόθεση της χωματερής και της λυματολάσπης. Τη συγκέντρωση κάλεσαν η "*διαδημοτική επιτροπή για την απομάκρυνση της χωματερής*", επιτροπές κατοίκων των γύρω περιοχών και άλλοι. Περίπου 2500 άτομα πραγματοποίησαν πορεία προς τη χωματερή με σκοπό να πραγματοποιήσουν αποκλεισμό της εισόδου της χωματερής. Στην πορεία έκανε παρέμβαση κι ο *Θερσίτης* με μοίρασμα κειμένου και με μικρό μπλοκ του οποίου το πανό ανέγραφε "*ο πολιτισμός της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, ανατρέπεται*". Λίγο αργότερα η διαδημοτική επιτροπή προσπάθησε να εκτονώσει την αγανάκτηση των κατοίκων με μετατροπή του αποκλεισμού της χωματερής σε "συμβολικό αποκλεισμό μίας ώρας" ενώ παράλληλα διεξήγαγε συνεννοήσεις με τους επικεφαλής των διμοιριών των ματ έτσι ώστε να εισέλθουν στη χωματερή περίπου 100 άτομα για να γίνουν δηλώσεις πολιτικών, δημάρχων και τοπικών παραγόντων στα ΜΜΕ. Αναρχικοί που βρέθηκαν μπροστά σε μια τέτοια συνθήκη, αποδοκίμασαν τους αξιωματούχους της διαδημοτικής και αντέδρασαν στις προσπάθειες της τελευταίας να παρεμποδίσει τα μπλοκ να συνεχίσουν την πορεία τους προς την είσοδο της χωματερής. Λίγο αργότερα πραγματοποιήθηκε επίθεση με πέτρες στις δυνάμεις των ματ που είχαν παραταχθεί στην είσοδο της χωματερής.

Συγκέντρωσεις αλληλεγγύης στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων πραγματοποιήθηκαν στις **11** και **13** του **Οκτώβρη** από περίπου 100 άτομα και τις δύο ημέρες. Οι συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν ως ένδειξη αλληλεγγύης σε 5 συντρόφους οι οποίοι συνελήφθησαν το βράδυ τις 10 Οκτώβρη και παραπέμφθηκαν σε ανακριτές και εισαγγελείς με πλήθος κακουργηματικών κατηγοριών που αφορούσαν "εμπρησμό κάμερας". Αρχικά, μάλιστα, οι κατηγορίες συμπεριλάμβαναν και την κατηγορία της "σύστασης και συμμορίας" με βάση τον τελευταίο αντιτρομοκρατικό νόμο. Στην πορεία της παραπομπής τους όμως σε ανακριτές και εισαγγελείς, και καθώς τις ημέρες εκείνες ζήτησαν και πήραν τριήμερη προθεσμία να απολογηθούν, οι κατηγορίες που αφορούσαν τον τρομονόμο "έπεσαν" και παρέμειναν μόνο η κατηγορία της "κατασκευής εκρηκτικού μηχανισμού" (σε βαθμό κακουργήματος) και οι κατηγορίες του "εμπρησμού" και της "φθοράς αντικειμένου δημόσιου συμφέροντος" (σε βαθμό πλημμελήματος). Τελικά στις 13 Οκτώβρη αφέθηκαν ελεύθεροι έως ότου οριστεί δικάσιμος, δίχως χρηματική εγγύηση αλλά με την υποχρέωση να "παρουσιάζονται" στο α.τ. της περιοχής τους ανά τακτά διαστήματα. Την στιγμή που αφέθηκαν ελεύθεροι, στα δικαστήρια της Ευελπίδων φωνάχτηκαν συνθήματα ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο, ενώ οι "5" κατηγορούμενοι δέχτηκαν τις αγκαλιές φίλων και συντρόφων, με εμφανή τα σημάδια κακοποίησής τους από τους μπάτσους. Οι ίδιοι κατά τη διάρκεια της τριήμερης "φιλοξενίας" τους στη Γ.Α.Δ.Α. εκδώσαν το παρακάτω κείμενο:

"*Το βράδυ της Δευτέρας 10 προς 11 Οκτωβρίου και ενώ βρισκόμασταν στο λόφο του Αι-Γιάννη στην περιοχή Δάφνης-Νέου Κόσμου, δεχτήκαμε την ξαφνική και σφοδρή επίθεση 20 τουλάχιστον μπάτσων -ένστολων και μη- που αφού κύκλωσαν τον λόφο, μπούκαραν μέσα με φακούς και πιστόλια, βρίζοντας και απειλώντας.*
Μετά από την καταδίωξή μας μέσα και έξω από το λόφο και αφού έπεσαν και κάποιοι πυροβολισμοί εναντίον μας συλληφθήκαμε και

οδηγηθήκαμε στην Ασφάλεια στην Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Εκεί παραμείναμε σε μια κατάσταση αποκλεισμού από τον έξω κόσμο (δεν επέτρεπαν τηλέφωνο σε κανέναν για πάνω από 12 ώρες, ούτε καν σε δικηγόρο) και μετά από μια σειρά εκβιαστικών ανακρίσεων και εφόδων στα σπίτια μας, μας ανακοινώθηκε το κατηγορητήριο των 6 κακουργημάτων που αφορούσαν τον εμπρησμό 2 καμερών στην περιοχή. Από την αρχή αρνηθήκαμε όλες τις κατηγορίες οι οποίες μετά την "επίσκεψή" μας στον εισαγγελέα έγιναν 3 (1 κακούργημα για κατασκευή και κατοχή μολότοφ και 2 πλημμελήματα για εμπρησμούς και φθορές).Το ότι αρνούμαστε τη συμμετοχή μας στην συγκεκριμένη κίνηση δεν σημαίνει πως καταδικάζουμε τέτοιες ενέργειες αντίστασης στον γενικευμένο έλεγχο που ασκεί το κράτος στους υπηκόους του. Βιώνοντας καθημερινά τις ασφυκτικές συνθήκες των καταναγκασμών, της εμπορευματοποίησης των πάντων και της επιτήρησης που μας "προσφέρουν" απλόχερα οι ντόπιες και διεθνείς συμμορίες των αφεντικών, επιλέγουμε συνειδητά τον δρόμο της εναντίωσης σε κάθε μορφής εξουσία. Τέτοιες ενέργειες αποτελούν κομμάτι του συνολικότερου κοινωνικού ανατρεπτικού αγώνα ενάντια σε ό,τι καταδυναστεύει τις ζωές μας και μας κρατάει μακριά από την ελευθερία...
12/10/2005,
από τα κρατητήρια της ΓΑΔΑ,
οι πέντε συλληφθέντες"

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Καρασαρίνη, Π. Ασπιώτη (που κατηγορούνται με τον τρομονόμο για την υπόθεση των επιθέσεων σε διμοιρίες των ματ τον Ιούλιο του 2005 καθώς και για όλες τις επιθέσεις με μολότοφ που πραγματοποιήθηκαν από το 1998 και μετά) πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη **6 Οκτωβρίου** στα προπύλαια. Την συγκέντρωση κάλεσαν με αφίσες ο "*κύκλος ατέρμονης ανυποταξίας*" και *αναρχικοί σύντροφοι*. Στην συγκέντρωση κάλεσαν με ξεχωριστές αφίσες και οι "*αναρχικοί - αντιεξουσιαστές*" καθώς και άλλες αντιεξουσιαστικές ομάδες και αριστερές οργανώσεις. Λίγο αργότερα ξεκίνησε πορεία 300 περίπου ατόμων από τα προπύλαια προς την πλατεία των Εξαρχείων. Κατά τη διάρκεια της πορείας, η οποία δέχτηκε την ασφυκτική "συνοδεία" διμοιριών των ματ, φωνάχτηκαν συνθήματα αλληλεγγύης στους "3" και συνθήματα ενάντια στην αστυνομοκρατία και την καταστολή.

Την Παρασκευή **14 Οκτωβρίου** πραγματοποιήθηκε στην κατάληψη της "*Λέλας Καραγιάννη 37*" συγκέντρωση αλληλεγγύης ύστερα από την επίθεση που είχε δεχτεί στις **7** του **Οκτώβρη** η κατάληψη από ομάδα φασιστών η οποία είχε εκτοξεύσει προς το κτίριο εφτά βόμβες μολότοφ. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν περίπου 100 άτομα, σύντροφοι και συντρόφισσες. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκαν στον προαύλιο χώρο της κατάληψης πανό αλληλεγγύης προς την κατάληψη της "Λ.Κ.37" και πανό ενάντια στις φασιστικές συμμορίες.

Το Σάββατο **21 Οκτωβρίου** πραγματοποιήθηκε από περίπου 50 αντιεξουσιαστές και αναρχικούς συμβολικός αποκλεισμός τριών ωρών του super market "Μαρινόπουλος" επί της οδού Πατησίων στα Πατήσια. Ο αποκλεισμός έγινε ως ένδειξη εναντίωσης στο "απελευθερωμένο ωράριο" που εκείνες τις ημέρες είχε ψηφιστεί από το ελληνικό κράτος. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκαν πανό, πετάχτηκαν τρικάκια, μοιράστηκαν κείμενα στους περαστικούς, στους εργαζόμενους στο super market, αλλά και στους υποψήφιους καταναλωτές, ενώ σχηματίστηκε και ανθρώπινη αλυσίδα στην είσοδο του καταστήματος με πρόθεση να εμποδιστούν όσοι επιθυμούσαν να εισέλθουν για "ψώνια" και "επαγγελματικές υποχρεώσεις" στο super market. Ο αποκλεισμός κράτησε μέχρι τις 8μ.μ. αφού ο ιδιοκτήτης του καταστήματος δεν πήρε ποτέ την απόφαση να το κλείσει νωρίτερα, αρεσκόμενος στη θέα των άδειων διαδρόμων.
Παρόμοιος αποκλεισμός με την συμμετοχή 50 συντρόφων πραγματοποιήθηκε και στις **12** του **Νοέμβρη** στην περιοχή των Πετραλώνων και συγκεκριμένα στο super market "Ατλάντικ".

Συγκέντρωση αλληλεγγύης σε154 πρόσφυγες που κρατούνταν για περίπου δυο βδομάδες στην Παλαιοχώρα Χανίων πραγματοποιήθηκε στις **3** του **Νοέμβρη** στην προβλήτα του λιμανιού του Πειραιά όπου αράζουν τα πλοία που έρχονται από Χανιά. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε ύστερα συντονισμό με συντρόφους από τα Χανιά, οι οποίοι μόλις αντιλήφθηκαν ότι εξελίσσεται η διαδικασία μεταφοράς των προσφύγων στην πόλη τους στις **2** του **Νοέμβρη**, πραγματοποίησαν παρέμβαση στο λιμάνι των Χανίων, έξω από το πλοίο το οποίο θα πραγματοποιούσε τη μεταφορά (Λατώ).
Από τις 5.15 το πρωί της 3/11, περίπου 30 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές βρέθηκαν στο λιμάνι του Πειραιά με πανό το οποίο ανέγραφε "*αλληλεγγύη στους μετανάστες, solidarity to the immigrants*". Στην συγκέντρωση συμμετείχαν από ένα σημείο και μετά, και 5 άτομα που δραστηριοποιούνται στα πλαίσια "αριστερών δικτύων" υποστήριξης των μεταναστών κ.ά.
Πέντε κλούβες μεταφοράς προσωπικού και κρατουμένων μπήκαν στο πλοίο λίγο μετά την αποβίβαση επιβατών και οχημάτων, ενώ έξω από το πλοίο και σε κοντινή απόσταση από τους συγκεντρωμένους υπήρχαν 2 διμοιρίες των ματ και πλήθος λιμενόμπατσων.
Η αποβίβαση των οχημάτων της αστυνομίας έγινε λίγο αργότερα κάτω από έντονα συνθήματα ενώ χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι σε κάποια λεωφορεία της αστυνομίας είχαν "κατέβει" όλες οι κουρτίνες έτσι ώστε να μην υπάρξει οπτική επαφή με τους πρόσφυγες.

Το Σάββατο **12 Νοεμβρίου**, ύστερα από κάλεσμα-αφίσα που τοιχοκολλήθηκε από τον *Θερσίτη*, πραγματοποιήθηκε στην κεντρική πλατεία του Ιλίου εκδήλωση αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Form". Στην εκδήλωση προβλήθηκε βίντεο από τις κινητοποιήσεις των εργατριών της "Sex Form" και πραγματοποιήθηκε συναυλία με την "Ωχρά Σπειροχαίτη". Λίγο μετά το τέλος της συναυλίας, πραγματοποιήθηκε νυχτερινή πορεία αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Form" αλλά και στην εξέγερση των γαλλικών γκέτο, με κεντρικό πανό το οποίο έγγραφε "αυτές τις νύχτες ακούς τα βήματα του κόσμου που προχωράει". Κατά τη διάρκεια της πορείας (στις γειτονιές του Ιλίου και των Αγίων Αναργύρων) στην οποία συμμετείχαν περίπου 300 άτομα, αναγράφτηκαν συνθήματα αλληλεγγύης στις εργάτριες της "Sex Form" αλλά και στην εξέγερση των γαλλικών γκέτο, καταστράφηκαν κάμερες παρακολούθησης και προκλήθηκαν φθορές στα ευαγή καταστήματα των τραπεζών και του Ο.Α.Ε.Δ..

Το Σάββατο **26 Νοεμβρίου**, ύστερα από ανοιχτό κάλεσμα που είχε προηγηθεί για την διοργάνωση κεντρικής πορείας ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Μοναστηρακίου και πορεία σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, ενάντια στα συστήματα κοινωνικού ελέγχου. Στην συγκέντρωση-πορεία κάλεσαν διάφορες αναρχικές συλλογικότητες και σχήματα. Κατά τη διάρκεια της πορείας, στην οποία συμμετείχαν περίπου 400 άτομα, αναγράφτηκαν και φωνάχτηκαν κυρίως συνθήματα ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο και τις κάμερες. Η πορεία μέσω της οδού Αθηνάς και 3ης Σεπτεμβρίου κατέληξε -με τη συνοδεία αρκετών διμοιριών των ματ- στην πλατεία Βικτωρίας

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό σύντροφο Σ.Κ. πραγματοποιήθηκαν (ύστερα από αφίσα κάλεσμα αναρχικών) τη Δευτέρα **19 Δεκεμβρίου** στα προπύλαια και την Τρίτη **20 Δεκεμβρίου** στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων. Οι συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν ως ένδειξη αλληλεγγύης στον Σ.Κ., ο οποίος στις **10** του **Δεκέμβρη** συλλαμβάνεται στα Σεπόλια μετά από καταδίωξη και πυροβολισμούς που ακολούθησαν μετά από εμπρησμό καφάο κάμερας στην περιοχή. Ο ίδιος μετά τη σύλληψή του δήλωσε την αλληλεγγύη του σε τέτοιου είδους ενέργειες ενώ αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους μετά την απολογία του σε ανακριτή και εισαγγελέα έως ότου οριστεί δικάσιμος για τις κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος οι οποίες του απαγγέλθηκαν.

Στις **9** του **Γενάρη** πραγματοποιείται στα προπύλαια συγκέντρωση αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Π. Ασπιώτη. Στη συγκέντρωση, την οποία κάλεσαν με αφίσα οι "*σύντροφοι-ισσες για την αλληλεγγύη στους 3*", συμμετείχαν περίπου 100 άτομα. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης διαβάστηκαν από μικροφωνική και μοιράστηκαν στους περαστικούς κείμενα για την υπόθεση των "3", την απεργία πείνας και τον "τρομονόμο". Σημειώνεται, ότι ο Π. Ασπιώτης είχε ξεκινήσει απεργία πείνας και δίψας (αρχικά) από τις 29 Δεκεμβρίου , ύστερα από την απόρριψη του αιτήματος παύσης της προσωρινής κράτησης των "3" που είχε εκδικαστεί στις 27 Δεκεμβρίου στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων. Αίτημα του Π. Ασπιώτη ήταν η μεταφορά του από τις φυλακές Άμφισσας στον Κορυδαλλό και η αποφυλάκιση των "3". Κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας και δίψας, ο Π. Ασπιώτης μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού και στο γενικό κρατικό νοσοκομείο Νίκαιας, ύστερα από επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του. Ο Π. Ασπιώτης σταμάτησε την απεργία πείνας στις 10 του Γενάρη, ύστερα και από γραπτή διαβεβαίωση των "αρχών" για τη μεταφορά του από τις φυλακές Άμφισσας στις φυλακές του Κορυδαλλού.

Ύστερα από ανοιχτό κάλεσμα για την πραγματοποίηση κεντρικής πορείας αναρχικών-αντιεξουσιαστών για την υπόθεση των "3", αποφασίστηκε η πραγματοποίησή της στις **31** του **Γενάρη**. Στην πορεία κάλεσαν συλλογικότητες, ομάδες και συνελεύσεις αναρχικών και αντιεξουσιαστών με ξεχωριστές αφίσες. Μετά την πραγματοποίηση της ανάλογης συγκέντρωσης και αντιπληροφόρησης στα προπύλαια, ξεκίνησε πορεία με τη συμμετοχή 800 περίπου ατόμων. Στην πορεία κυριάρχησαν συνθήματα αλληλεγγύης στους "3" και συνθήματα ενάντια στο κλίμα τρομοϋστερίας που είχε καλλιεργηθεί από τα Μ.Μ.Ε. με αφορμή και την επίθεση που είχαν εξαπολύσει οι διωκτικές αρχές προς τον αναρχικό χώρο τις ημέρες εκείνες σε σχέση με την υπόθεση ένοπλης ληστείας και συμπλοκής στο κέντρο της Αθήνας. Η πορεία αφού πέρασε από την Ομόνοια, κατευθύνθηκε στην πλατεία Συντάγματος και στη βουλή, και λίγο αργότερα τελείωσε στα προπύλαια.

Στις **8** του **Φλεβάρη** πραγματοποιήθηκε με κάλεσμα του *φεμινιστικού κέντρου Αθηνών* και άλλες "αριστερές" (γυναικείες και μη) ομάδες, συγκέντρωση μπροστά από το αστυνομικό τμήμα των Αγίων Αναργύρων. Η συγκέντρωση έγινε καθώς την βδομάδα που είχε προηγηθεί, κατά τη διάρκεια επεισοδίου "συζυγικής" ανδρικής βίας σε γυναίκα κάτοικο των Αγίων Αναργύρων έξω από το α.τ. Αγ. Αναργύρων, οι υφιστάμενοι του τμήματος αρνήθηκαν και απαξίωσαν τις εκκλήσεις για βοήθεια της συγκεκριμένης γυναίκας. Στη συγκέντρωση έξω από το α.τ. βρέθηκαν περίπου 60 άτομα ενώ λίγο αργότερα ακολούθησε πορεία προς την κεντρική πλατεία των Αγ. Αναργύρων. Στην συγκέντρωση και στην πορεία έκανε παρέμβαση και ο *Θερσίτης*, με κείμενο που μοιράστηκε στους συγκεντρωμένους και στους περαστικούς για τα ζητήματα της πατριαρχίας, της βίας κατά των γυναικών, της καταναγκαστικής πορνείας και για την αλληλεγγύη στις γυναίκες που αρνούνται τη "μοίρα" τους.

Την Πέμπτη **16** του **Φλεβάρη,** πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα από 40 περίπου αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, μικρή πορεία και συμβολική επίθεση με μπογιές και πέτρες στον σταθμό υποδοχής του λιμανιού της Πάτρας στον οποίο στεγάζονται τα γραφεία του λιμενικού και του τελωνείου. Η επίθεση αυτή έγινε ως απάντηση στο ξυλοδαρμό δύο Αφγανών από λιμενόμπατσους την προηγούμενη ημέρα που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο του ενός Αφγανού. Οι δύο Αφγανοί, είχαν εντοπιστεί και ξυλοκοπηθεί από τους λιμενόμπατσους, στην προσπάθειά τους να εισέλθουν σε πλοίο της γραμμής Πάτρα-Ιταλία κάτω από μία νταλίκα. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης καταστράφηκε η είσοδος του κτιρίου, πετάχτηκαν μπογιές και αναγράφτηκαν συνθήματα.

Το Σάββατο **18 Φεβρουαρίου** πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη ύστερα από κάλεσμα-αφίσα της κατάληψης "*Φάμπρικα Υφανέτ*" διαδήλωση ενάντια στο πανελλαδικό συνέδριο του ΛΑ.Ο.Σ. και ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό και πατριωτισμό. Μετά από συγκέντρωση που έγινε στο "άγαλμα του Βενιζέλου" ξεκίνησε πορεία 350 περίπου ατόμων με κεντρικό πανό "*εχθρός μας ο ελληνικός εθνικισμός, πατρίδα μας όλη η γη*" . Λίγο αργότερα, κι ενώ η πορεία συνέχιζε τη διαδρομή της μέσα στην πόλη, διμοιρίες των ματ που συνόδευαν την πορεία απωθήθηκαν από συντρόφους που βρίσκονταν στις αλυσίδες του μπλοκ της πορείας καθώς οι διμοιρίες των ματ επιχείρησαν να κατέβουν από το πεζοδρόμιο και να προσεγγίσουν τις πλαϊνές γραμμές του μπλοκ. Οι διμοιρίες των ματ έκαναν χρήση χημικών και δέχτηκαν μπογιές. Η πορεία συνέχισε ωστόσο τη διαδρομή της μέσα στην πόλη και ενώ περνούσε έξω από τα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ. πετάχτηκαν κόκκινες μπογιές στην πρόσοψή τους. Η πορεία διαλύθηκε αργότερα στο "άγαλμα του Βενιζέλου".

Στις **22 Φεβρουαρίου** πραγματοποιήθηκε στο λιμάνι του Πειραιά συγκέντρωση αλληλεγγύης στους απεργούς ναυτεργάτες. Τη συγκέντρωση κάλεσαν κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς, ως συμπαράσταση στον αγώνα των ναυτεργατών καθώς ύστερα από κρατική απόφαση κηρύχτηκε η πολιτική τους επιστράτευση. Στο λιμάνι του Πειραιά βρέθηκαν αλληλέγγυοι και περίπου 200 αναρχικοί. Οι αστυνομικές δυνάμεις διαμόρφωσαν σχέδιο λειτουργίας του λιμανιού σε άλλο σημείο από αυτό στο οποίο βρίσκονταν οι περίπου 2000 συγκεντρωμένοι και απεργοί ναυτεργάτες. Μόλις αυτό έγινε αντιληπτό, περίπου 500 άτομα κατευθύνθηκαν προς την ακτή Ξαβερίου στην οποία εξελισσόταν επιχείρηση αποβίβασης και επιβίβασης εμπορευμάτων με την κάλυψη διμοιριών των ματ. Λίγη ώρα αργότερα, στο ίδιο σημείο, μπλοκ αριστερής οργάνωσης επιχείρησε συμβολικά να διασπάσει τον αστυνομικό κλοιό και ακολούθησε ρίψη δακρυγόνων από τις δυνάμεις των ματ. Εκείνη την στιγμή ξέσπασαν και συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο αποκλεισμός της εισόδου της ακτής Ξαβερίου συνεχίστηκε λίγο αργότερα σε κοντινό σημείο επί της οδού Ηρών Πολυτεχνείου η οποία χρησιμοποιούταν ως εφεδρικός άξονας προσέγγισης των οχημάτων. Ο συγκεκριμένος αποκλεισμός κράτησε περίπου δύο ώρες. Λίγο αργότερα ακολούθησε πορεία προς τον σταθμό του ηλεκτρικού στον Πειραιά, κατά την οποία καταστράφηκαν κάμερες παρακολούθησης και προκλήθηκαν φθορές σε τράπεζες και γραφεία μεγάλων ταξιδιωτικών εταιριών, χωρίς να υπάρξει οποιαδήποτε επέμβαση αστυνομικών δυνάμεων.

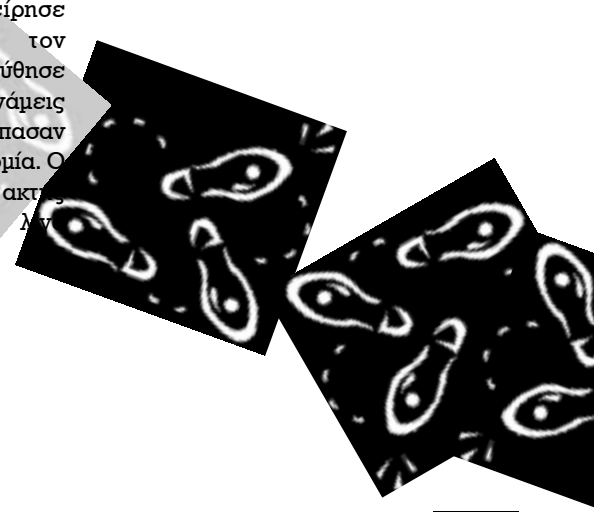

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

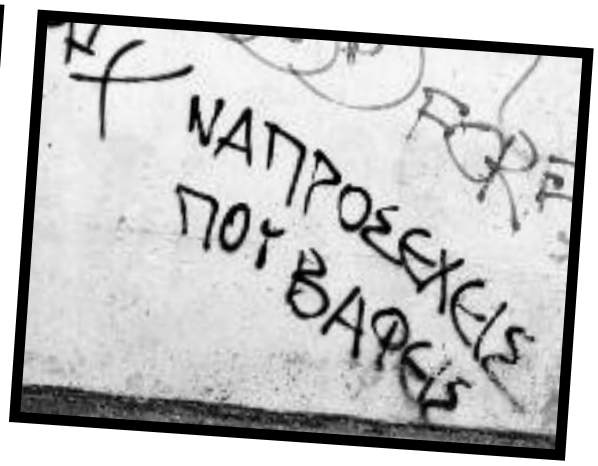

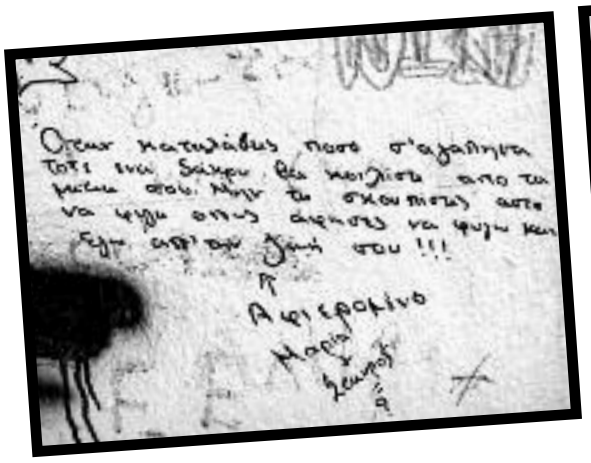

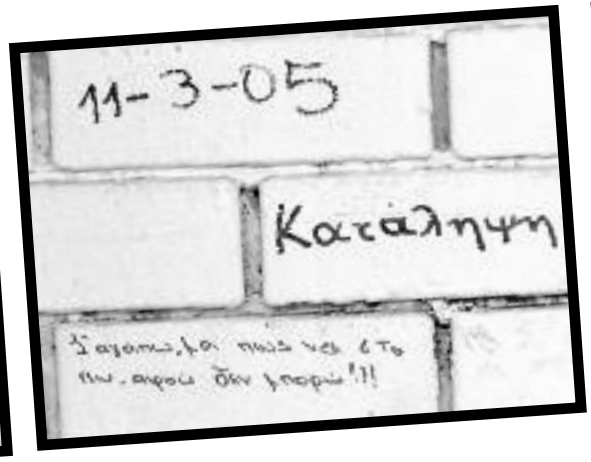

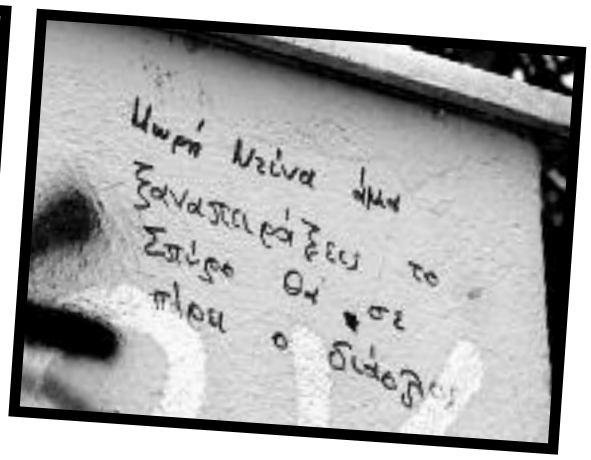

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΤΟΥ ΙΛΙΟΥ, ΤΩΝ ΑΓ. ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

/μέσα στη νύχτα μπαμ, μπαμ, μπαμ/

Σάββατο 7 Ιανουαρίου/6.30μμ/ Βγαίνω να πάρω το λεωφορείο που θα με πάει στο άλλο άκρο της πόλης για ένα μεροκάματο/ Και έτσι βαριά, μες στο κρύο, περιμένω να΄ ρθει το γαμημένο το λεωφορείο, μιας και λόγω Σαββάτου αργεί λίγο/Πρώτη κατεύθυνση η στάση, "μην το χάσω γιατί τη βάψαμε (μη χέσω)"/ Παρόλα αυτά το λεωφορείο αργεί και μένω μες στο κρύο, σ΄ ένα κενό χρόνο, να σκέφτομαι και να παρατηρώ/ Απέναντι το περίπτερο, η Αθηνά δουλεύει απόγευμα. αν και προλαβαίνω να πω ένα γεια το αναβάλω, τι να πούμε τώρα στο πόδι με το άγχος του λεωφορείου, τι κουβέντα να προλάβουμε ν΄ ανοίξουμε.../ Προτίμησα λοιπόν να περιμένω απέναντι, σιωπηλή και σκεφτική, λίγο βαριά απ΄ τους εκβιασμούς που με περιτριγύριζαν/Σούρουπο Σαββάτου, κρύο/ Η Αθηνά απέναντι δούλευε στο περίπτερο, είναι βραδινή αυτή τη βδομάδα/ Δεν πάω, κάθομαι στη γωνιά μου, κουρασμένη και σήμερα από το βάρος των εντολών, απρόθυμο το σώμα να τις εκτελέσει μαζί με την καρδιά και το μυαλό/Χάζευα μια την Αθηνά και μια τη φουρνάρισσα και σκεφτόμουν τα “εγκόσμια”, τους μισθωτούς συμβιβασμούς μας και την αλλοτρίωση που προσφέρει απλόχερα η εργασία στους απανταχού κολασμένους της/ Παρόλα αυτά η Αθηνά απέπνεε ζωντάνια που την διέκρινες ακόμη και μέσα σ΄ αυτό το καβούκι του περιπτέρου, το εκτεθειμένο απ΄ όλες τις πλευρές μέσ΄ τη βοή και την κίνηση της πόλης, μέσα στην αγριότητά της και η Αθηνά φάνταζε στα μάτια μου σαν ένα αγρίμι που δεν έχανε την ορμή του/ Το λεωφορείο ήρθε/

Κυριακή ξημερώματα 1.30μ.μ γυρνώ πίσω/ Προορισμός Ν. Λιόσια, αυτή τη φορά με ταξί/ Στο σημείο που του εξηγώ πού να στρίψει, αρχίζει να διαφαίνεται κόσμος, κόσμος αδικαιολόγητα πολύς/ "Τρακάρισμα".. πρώτη σκέψη.. ψάχνω για τα αυτοκίνητα.. τίποτα/ Πολύς κόσμος και συνεχίζει να καταφτάνει, αυτό δεν είναι καλό, λέω στο ταξί να μ΄ αφήσει πριν μπει στο στενό μου/ Κατεβαίνω δειλά, φοβούμενη για το τι θα αντικρύσω, προς την εστία/ "Όχι γαμώτο φόνος"/ Φωνές... κάποιος κλαίει, μια κοπελιά κάτω άψυχη ενώ η μάνα της αναθεματίζει και προσπαθεί να ξαναβρεί τη ζωή σ΄ αυτό το κορμί/ "Γαμώτο τι έγινε ρε πούστη μου", το περίπτερο κλειστό, γι΄ αυτό δεν ήθελα να κάνω αμέσως τη σύνδεση, "καραμπίνα, ο πρώην της", ψιθυρίζουν/ Το ΕΚΑΒ φτάνει μια ώρα καθυστερημένα και σπρώχνει τη μάνα μπας και βρούνε σφυγμό, "μην παίζεις με την τρέλα μου, πού βρέθηκαν αυτές οι λέξεις, δεν υπάρχουν εδώ, δε λέγονται, πέφτουμε, χωρίς σωτηρία" την άκουγα να φωνάζει σε μια άλλη διάσταση, σε μια άλλη γλώσσα, σε γλώσσα που δεν έχει γράμματα και λέξεις παρά μόνο πόνο, ωστόσο η κραυγή της έσκουξε "τι σφυγμό παλικάρι μου;"/ Και οι επίδοξοι σωτήρες απήλθαν πετώντας ένα λευκό σεντόνι στο σώμα που ήδη το πότισε με αίμα/ Οι μπάτσοι από ώρα έφραξαν το χώρο με κορδέλα περιφράζοντας τους άσπιλους περίοικους, σ΄ αυτή την κουκίδα γης μες στον παγκόσμιο χάρτη, μια κουκίδα στην πόλη, μια κουκίδα στην ιστορία, εκτεθειμένη στα βλέμματα, μέσα στην αγκαλιά της νύχτας, γυμνοί, ξέσαρκοι, με μάτια ν΄ αντικρίζουν το θάνατο κατάματα, με σώμα που δεν πιστεύει την ίδια του τη θνησιμότητα/ Ώσπου είδα το Γιάννη, ώσπου είδα το Γιάννη να καταφτάνει και μου κόπηκαν τα πόδια, όχι ρε γαμώτο η Αθηνά/ Οι μπάτσοι φωνάζουν στον κόσμο να απομακρυνθεί, "σπίτια σας, δεν είναι θέαμα"/ Τα όργανα της τάξης μπροστά στην αμηχανία που τους φέρνει ο ανθρώπινος πόνος δικάζουν τα βλέμματα των παρευρισκόμενων, αν μπορούσαν θα είχαν μεταφέρει το γεγονός σε ένα περίκλειστο χώρο, να το απομονώσουν μια και καλή από την πραγματικότητα/ Ξανά "σπίτια σας, δεν είναι θέαμα.”/ "Πενθούμε μπάτσε, εσύ τι δουλεία έχεις εδώ, εμείς την ξέραμε, εμείς δεν πιστεύουμε στα μάτια μας, εμείς σιχτιρίζουμε το θάνατο και αποχαιρετούμε έτσι ξαφνικά την Αθηνά"/ Ώσπου καταφτάνουν οι πραγματικές μηχανές του θεάματος, τα κανάλια, και εδώ οι μπάτσοι θα ανοίξουν το δρόμο στους συνεργάτες τους να καταπιούν και αυτό το συμβάν/σ΄ αυτό το σημείο εγώ φεύγω, δε θα το υποστώ, φεύγω αλλά στην ουσία παραμένω εκεί και βλέπω ένα σώμα αλύπητα χτυπημένο, ρηγμένο στο τσιμέντο, κουλουριασμένο, νεκρό, άψυχο και σ΄ όλο τον δρόμο μ΄ ακολουθούν οι πυροβολισμοί, με πολιορκούν, μ΄ ανοίγουν τρύπες,/ σαν της Αθηνάς, μπαμ, μπαμ, μπαμ/ **μέσα στη νύχτα μπαμ, μπαμ, μπαμ**/ από το πουθενά τρυπιέμαι και η νύχτα ουρλιάζει/ Η Αθηνά σκοτώθηκε επειδή ήταν γυναίκα/ Το "έγκλημα πάθους" όπως άκουσα να το σχολιάζουν εκείνη τη νύχτα και μου φάνηκε εντελώς γελοίο μπροστά στο αναπότρεπτο αυτής της πράξης/ συνέβη επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά τους μύθους της φυλετικής μας ιστορικότητας/ Ένας χωρισμός, ένας τελειωμένος μαλάκας που δεν αποδέχεται μια γυναίκα που φεύγει, μια γυναίκα που έχει όλη τη ζωή μπροστά της, μια γυναίκα που μπορεί και θέλει να ζήσει τη ζωή της και που τη μισεί γι΄ αυτό, που τη μισεί γιατί δεν είναι υποταχτική και που όλο αυτό το μίσος εκφράζεται στην πράξη με την καταδίκη της σε θάνατο, είτε δικιά μου είτε κανενός, ή μου ανήκει η ζωή σου ή δε ζεις/ Την Αθηνά την έφαγε ένας μύθος που θέλει τις γυναίκες πουτάνες, καταστροφικές, σκληρές που αφού ξεζουμίσουν το καημένο αρσενικό τον παρατάνε και φεύγουν/ Αυτή την κληρονομιά δεν την έσερνε σαν παρουσία ήταν διαφοροποιημένη, ζωντανή, ειλικρινείς/ και παρόλη την καταδίκη της αυτό το μύθο της τον φόρτωσαν, ακόμα και μετά θανάτου άκουγες να λένε ότι έφταιγε γιατί έμπλεξε με μεγαλύτερο, ότι έπρεπε να γνωρίζει, και ότι αυτός ο καημένος τρελάθηκε/ Η Αθηνά είναι ένα ακόμα θύμα της σεξιστικής βίας, που περικυκλώνει καθημερινά τις γυναίκες με όλων των ειδών τις αποχρώσεις/ Οι μύθοι για τις γυναίκες τις θέλουν πλανεύτρες μάγισσες που τρελαίνουν τα δόλια παλικάρια/Αυτοί οι μύθοι που ακόμη αιωρούνται σηκώνουν το χέρι με το όπλο/ αποδέχονται τη διαστροφή του βιαστή, δικαιολογούν τη βία του έγγαμου βίου, παρενοχλούν συνεχώς κάθε γυναικεία παρουσία και της ορίζουν το σκηνικό που καλείται να παίξει, τους ρόλους που πρέπει να ενσαρκώσει/ Και πάνω σ΄ αυτούς τους ανεπικοινώνητους και εκβιαστικούς συμβιβασμούς, στους φόβους και τις ανασφάλειες, στα όνειρα που γίνονται εφιάλτες, στη μέθη και το σκόρπισμα που ενδυναμώνει συνεχώς αυτό το ανεπικοινώνητο κενό, στις παραινέσεις, στις συμπάθειες που συνθλίβουν τα μάτια, εύκολα η εμμονή γίνεται τρέλα και πράξη ανεπανόρθωτη/ Ένα θύμα που έφυγε σιωπηλό, που δεν του δόθηκε η ευκαιρία να ζήσει, να δοκιμαστεί, ούτε καν να υπερασπιστεί τον εαυτό του, που του πήραν τη ζωή του από τα χέρια του όπως παίρνουν την μπάλα από ένα παιδάκι που θέλει να παίξει/ Η απόφαση ήταν τελεσίδικη, θάνατος, τέλος/ Αθηνά είσαι ένα ακόμη “μέγεθος στις στατιστικές” όπως τόσες και τόσες άλλες γυναίκες, με το αίμα σου συνεχίζεις να γράφεις την ιστορία της ντροπής, που θέλει τις γυναίκες ή άβουλα διακοσμητικά στοιχεία, καταδεκτικές, φοβισμένες, δούλες και κυρές, εξαρτημένες ή νεκρές/ Στόχος, ο αιώνιος στόχος μιας πανάρχαιας και θεσμοποιημένης σεξιστικής λογικής που συνεχίζει να αναπαράγεται και να δικαιολογεί όλα τα εγκλήματα εις βάρος των γυναικών/ Αθηνά συγνώμη, συγνώμη που δεν καταφέραμε ακόμη να συνθλίψουμε τα τείχη που κρατούν έγκλειστη την γυναικεία υπόσταση και τη βιάζουν, εδώ και αιώνες, σ΄ αυτόν τον πατριαρχικό, απάνθρωπο, ανελεύθερο και καταπιεστικό πολιτισμό/ ΥΓ. Όπως έμαθα μετά, την Αθηνά την περίμενε ο πατέρας της να κλείσουν/ Ο άλλος την παραμόνευε εδώ και ώρα πίσω από ένα αυτοκίνητο, καθώς έκανε να φύγει βγήκε και της την άναψε/Μετά από τρεις ώρες παραδόθηκε στο ΑΤ Αγίου Φανουρίου/

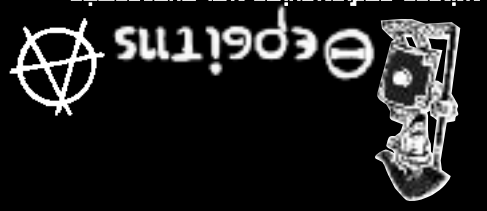

χώρος ραδιουργιών και συστρατής
νεοτεροφοίς και ευαγγελιστής -ΙΛΙΟΝ
sthsiner@yahoo.gr